

ARTROCK

Sweden

2010

ARTROCK.se

En årskrönika

Året 2010 präglades av ett intensivt musikliv där konserter och spelningar verkar finnas i en allt större omfattning. I de mer folkrika städerna kan man ju i princip finna något att se/höra var dag i veckan. Konkurrensen om dess publik blir då naturligtvis även den hårdare, många som vågar (en eloge till er) får också svårare att få det gå ihop ekonomiskt men eldsjälarna verkar aldrig ge sig tack och lov. Det har blivit en hel del konsertrapporter och recensioner 2010 på ArtRock och ett stort tack till er skribenter som gett oss dessa.

Med över 250 albumrecensioner det gångna året har vi förhoppningsvis gett musikbranschen och er läsare så många bra och objektiva bedömningar eller tyckande som möjligt och naturligtvis massor med tips på kvalitativa plattor.

Betyg: ett sattyg enligt mitt sett att se det hela men båda band och promotors verkar föredra det så ... vi kör vidare på den inslagna linjen. Ibland tenderar det gå inflation i höga poäng och 2010 har vi möjligen varit väl givmilda men samtidigt poängterar här skribenterna sitt gillande och ni som känner till deras personliga smak kan lugnt införskaffa skivan i fråga. Här presenteras några med det gemensamma att de fått positiva omdömen.

Jag hoppas nu alla får ett gott slut 2010 med massor av härlig musik och gemenskap med goa vänner. 2011 kommer med all säkerhet att innehålla ett lika rikt musikår som föregående och vem vet, kanske vi syns på någon konsert eller festival.

Rocka lugnt!
Er webbmaster
Conny Myrberg

www.artrock.se

www.myspace.com/artrocksweden

Festivalåret 2010 gav oss både vinnare och förlorare, Hultsfred fick till slut ge sig till vika och Arvika drog en rejäl nitlott ekonomiskt. Rockweekend verkar vara ett segdraget folk men nog får även dessa ge sig till skaran fesegrade, festivaldöden kom till slut även till de Sverige med ett allt för stora utbud kontra publikmassan som onekligen finns.

Stadsfestivalerna eller de kanske mer bekväma tog sig dock vidare som Peace & Love, nu större än någonsin och icke att för-glömma nya Getaway Rock Festival. Stads dito Göteborgska Way Out West samt Metaltown skördar också de fortsatta framgång-ar. Festivalen som går från klarhet till klarhet är ändå Sweden Rock Festival med sin klara nisch vilken verkar tilltala alla åldrar där det gemensamma intresset är Rock och åter Rock. Landet kryllar av festivaler stora som små och i denna sk. årskrönika kommer också några festivalrapporter 2010 från ArtRock-skribenterna.

Sweden Rock Festival

Norje, Sölvesborg 9-12 Juni 2010

Text: Ulf Classon

Foto: Conny Myrberg

Trött, sliten och glad sjunker jag ner i soffan där hemma. Ännu ett besök på Sweden Rock Festival kan läggas till handlingarna och nu är jag mest sugen på att ta igen förlorad sömn och få upp värmen i kroppen än att dricka öl ur plastflaska och kolla på konserter. Man kan ju tycka att man skulle ha lärt sig nu, efter tolv besök på festivalen, men icke då. Man dricker ändå för mycket, man äter ändå alldeles för mycket dålig mat och sömn är inte högprioriterat. Men det är väl lite så det skall vara på festival – dekadent och låta dagsformen avgöra vad man skall se och inte se i bandväg. Det sistnämnda förekom mer än någonsin för egen del då jag aldrig tidigare varit på en festival där det funnits så många band jag verkligen ville se. Detta gjorde att mer än ett tiotal krockar förekom i mitt schema vilket gjorde att jag helt enkelt siktade in mig på det jag verkligen ville se och sen fick den tidigare påtalade dagsformen avgöra vad jag skulle bevittna. I år hjälpte även väder och vind till att gallra bland alla de konserter jag ville se för både regn och stormvindar gjorde att man ibland helt enkelt inte orkade, eller ville på grund av ösregn, bege sig ner till festivalområdet. Hur som helst anlände jag och mina vänner redan tidigt på tisdagen i år och då var vädret riktigt bra och vi satt i solen mest hela dagen så lite sommar fick vi ju trots allt.

Onsdag: Triss i kalaskonserter.

UDO - Sweden Rock Festival 2010

Först ut på Sweden Rock detta år var vinnarna i tributeband-tävlingen men vi siktade in oss på Sator istället som första akt att se detta år. Dessa Borlängegrabbar har jag lyssnat på sedan jag var liten grabb men jag har aldrig sett dom tidigare så det var ett efterlängtat möte för min del. Bandet visar även upp sig från sin bästa sida och funkade fint som festivalöppnare på Sweden Stage med sin punkiga partyrock. Dom sätter tonen direkt och levererar ett koppel av hits med bland annat "We're Right, You're Wrong" och "I'd Rather Drink Than Talk" ihop med andra guldkorn som "Pigvalley Beach" och "Slug it Out". Även Joey Ramone-hyllningen "Goodbye Joey" sitter där den ska men mest jubel drar naturligtvis "I Wanna Go Home" ner. Jag småmyser ikapp med bandet som är på ett strålande spelhumör och den månghövdade skaran människor som släpat sig ner till området för att bevittna bandet skriker efter mer långt efter att bandet gått av scenen. Jag är inte sen med att skandera efter mer jag också för jag fick nämligen inte höra min favorit – "Kiss of the Rat"! Men man kan väl inte få allt tänkte jag och var istället glad över att festivalen var igång och att jag äntligen fått se Sator live.

Då inget nämnvärt lockade på schemat den närmaste tiden så prioriterades nu tältet och uppladdning inför kvällens två sista akter. Det var ett klokt val för när väl The Quireboys gick upp på den nydöpta Dio Stage och sångare Spike skanderade "We are Quireboys and this is rock'n'roll" så var alla i gänget på topp och sicken fest det blev! Bandet kastar oss rakt in i ett saligt rus med "Bite the Hand that Feeds" samt "Have a Little Play" och tvekar inte för att riva av "Tramps and Thieves" tidigt i setet. Bandet har en härlig fart på scenen och tillsammans med en partysugen publik samt ett av de bästa ljuden jag har upplevt på festivalen någonsin så är detta på väg att bli en av festivalens höjdpunkter. Den uppfattningen tar sen än mer fart då de bränner av svängiga "7 O'Clock" strax innan extranumret med "I Don't Love You Anymore" och kåtslaget "Sex Party". Detta, mitt första, livemöte med The Quireboys blev precis så bra som jag hade vågat hoppats på och festivalens bästa spelning är alltså redan avklarad?

Quireboys - Sweden Rock Festival 2010

Sator 8/10
The Quireboys 9/10
U.D.O. 7/10

Första festivaldagen är nu över och bjöd mig på tre kalas-spelningar. Hur skall detta kunna överträffas är min sista tanke innan jag kryper ner i min värmande sovsäck och däckar för en god natts sömn (vilket vanligtvis är endast ett par få timmar).

Stone Sour - Sweden Rock Festival 2010

En sådan enkel sak som att få alla som har något drickbart i handen att dricka var gång han säger ordet "fuck" (vilket han gör ungefär vartannat ord) kan verka banalt men är oerhört effektivt. När han sen ger sig på att lära oss en av de fänigaste danserna han vet så har han vunnit över hela publiken för det var verkligen en fänig dans.

Torsdag: Ösregn och värmande musik.

Torsdagen bjöd på lynnigt väder mest hela dagen men att jag skulle skippa att se amerikanska Stone Sour på Rock Stage fanns inte. Trots att det var första spelningen på dagen och trots ett stundvis riktigt dåligt ljud där basstrumman dränkte det mesta så var det inte svårt att hänge sig i bandets musik. Inte nog med att bandets alternativa amerikanska metal är oerhört medryckande så har dom ju även Corey Taylor (även i Slipknot) på sång. Med en kraftfull men ändå melodios stämma har han snabbt blivit en av mina favoritsångare och på scen är han en fullfjädrad entertainer. Det behövs å andra sidan för övriga i bandet kan ibland bli lite stillastående. Men trots att Corey precis stigit upp ur sängen så är han på ett oerhört spänstigt humör och står sällan still. Dessutom har han en publikkontakt som få frontmän har idag.

Fortfarande lyckorusiga fick vi snart stega bort mot Sweden Stage för att inte missa kvällens huvudakt U.D.O.. Denna, min tionde, konsertupplevelse med den lilla tysken och hans benhårda heavy metal-gång bjöd på få överraskningar men, som vanligt, ändå ett solitt framträdande. Setlisten och showen är näst intill identisk (två låtar mindre nu) med det jag såg med bandet i Göteborg tidigare detta år och faktiskt att bandet nu börjar bli lite smått förutsägbara. Inledningen med "The Bogeyman", "Dominator" och "Independence Day" är lika självklar som mittpartiet med "Princess of The Dawn" och "Midnight Mover" som dock får fungera som en väckarklocka för de personer som enbart gått dit för att höra Accept-klassikerna. Det är en av sakerna som är lite trist med U.D.O. nuförtiden för oavsett hur mycket jag än må älska Accept så tycker jag U.D.O. som band är mycket bättre och har allt för många låtar som aldrig får chansen live. Nej istället för några överraskningar så pumpar dom på med U.D.O.-klassiker som "Man and Machine" och "Holy" än en gång innan Accept-avslutningen med "Balls to the Wall", "I'm a Rebel", "Burning" och "Fast as a Shark". Men bandet är som sagt alltid en fröjd att beskåda live och gör mig inte besviken denna gång heller. Min enda önskan är att de till nästa turné låter det nu återupplivade Accept ta hand om sina egna låtar och så kan U.D.O. krydda sitt set med överraskningar från Accept-katalogen istället.

Låtlistan består denna arla förmiddag av en blandning av gammal och nytt. Bandet har en ny skiva på gång med titeln "Audio Secrecy" och spelar flera låtar från den som helt klart lovar gott. Nya titlar som jag plockar upp är "Mission Statement", "The Bitter End" och "Digital" men på grund av det svajiga ljudet så vågar jag inte uttala mig mer om dessa än att det förmodligen kommer bli lika briljant som tidigare utgåvor med bandet. Störst jubel inledningsvis drar "Made of Scars" ner som ihop med avslutande monstret "30/30-150" får framhävas som konsertens höjdpunkter men där i mellan fick vi även kanonlåtar som "Reborn", "Through Glass" och "Get Inside". Jag hade av naturliga skäl velat ha ett bättre ljud och även sett att bandet fått en senare speltid för att detta skulle kunna bli än bättre. Men Stone Sour gjorde sitt jobb och förhoppningsvis dröjer det inte lång tid innan de visar sig i Sverige igen.

Nu vände vi blickarna mot Festival Stage och de gamla uvarna i Nazareth som även dom fått ett smådåligt ljud men det var tyvärr inte det som gjorde att vi till slut lämnade konserten i förtid. Nej det var det usla vädret som nu tog än mer tråkiga proportioner men vi han dock avnjuta låtar som "Turn on Your Receiver", "Miss Misery" och "The Gathering" innan vi styrde stegen mot vårt skyddande partytält uppe på camping. Där tog vi sen, efter att regnet ökat stadigt, beslutet att helt enkelt skippa intressanta konserter med Y&T, Death Angel och Blackberry Smoke. Tre band jag hemskt gärna velat se men tack vare det usla vädret så tappade jag humöret och ville bara sitta och snacka skit istället. Men jag blev snabbt på humör igen då vi fick på Y&T's liveplatta "One Hot Night" på stereon samtidigt som regnet smattrade på tältets tak.

När väl det värsta ovädret dragit bort så var det nu dags att bege sig till Festival Stage igen och det första av tre "måste absolut se"-band för kvällen och man kan säga vad man vill om thrashikonerna i Slayer men dom gör en aldrig besviken. Jag har sett bandet i bättre form än denna kväll men ändå är dom bland det elakaste och häftigaste man kan se på en scen. Trots att ljudet även denna gång lämnar en del kvar att önska sitter inledningen med "World Painted Blood", "Hate Worldwide" samt "Cult" som en fläskläpp och när väl sologitarrerna får lite mer plats i ljudbilden så kommer "War Ensemble" och "Expendable Youth" som en skänk från ovan (eller från det andra hållet om ni föredrar det). Sen bjuder bandet på en kompott av gammalt och nytt där äldre material som "Hell Awaits", "Raining Blood" och överraskningen (för mig i alla fall) "Aggressive Perfector" drar ner mest jubel innan den smått magiska avslutningen med "South of Heaven", "Silent Scream" och "Angel of Death" som kan knäcka även den bästa dundrar igång. Trots att Tom Araya verkar ha lite problem med rösten och bandet knappast bjuder på några cirkusnummer på scen så är det förbannat bra! Slayer gör det dom ska och dom gör det förbannat bra!

Nu snurrade vi ett halvvarv för att bege oss till Rock Stage och benhård hårdrock med Evil Elvis! Danzigs spelning på festivalens måste vara en av de mest efterlängtade för det var mycket folk på plats och han gjorde förmodligen ingen besviken. Klassiker som "Twist of Cain" och "How the Gods Kill" satte standarden tidigt i setet och de nya låtarna som spelades verkar lovande helt klart även om jag inte golvades direkt. Andra publikfriare denna kväll var naturligtvis "How the Gods Kill" men även avslutningen med bland annat monstret "Mother" och svängiga "Dirty Black Summer" satt som dom skulle. Själv saknade jag "Devils Plaything" något grymt mycket men fick istället magiska "Thirteen"! Min absoluta favoritlåt med den lille mannen med den stora rösten! Detta var första gången som han framförde låten live och här tittade nog till och med en lite tår fram i min ögonvrå. Magi kort och gott.

Glenn Danzig visade inga tecken på ringrostighet även om han i vissa snabbare nummer fick kämpa lite mer än vad han är van vid men detta påverkade inte helhetsintrycket nämnvärt. Herr Danzig visade prov på att han fortfarande har en av rockens coolaste röster i behåll!

Slayer - Sweden Rock Festival 2010

Det halvvarv vi fick snurra tidigare fick vi snurra igen för Festival Stage lockade än en gång. Det var Aerosmith som återigen skulle förära oss ett besök och efter deras smått magnifika spelning på festivalen för tre år sedan så var förväntningarna så klart höga. Jag önskade mig mer sjuttio-talsmaterial än förra gången och fick i viss mån det men ändå kändes detta som ett liknande gig som sist. Dock är det ett av de mest professionella band vi får bevittna denna helg. Efter en stabil och publikfriande inledning med "Love in an Elevator" och "Back in The Saddle" så släpper dom aldrig taget om publiken trots några sega solon och mindre uppskattade låtar som "Jaded". Man kan liksom inte misslyckas med låtar som "Kings and Queens", "Sweet Emotions" och "Draw the Line" men utan en så självklar frontman som Steven Tyler så kunde det ha blivit en stel kväll. Han kan det där med att ta en publik men så har han många års erfarenhet av det också. När sen bandet avslutar med "Dream On", "Walk this Way" och "Toys in the Attic" så råder det inga tvivel om att även detta är en kalasspelning med Aerosmith. Men trots några fler sjuttio-talsnummer än senast så kan dom inte toppa sig själva tyvärr.

Aerosmith - Sweden Rock Festival 2010

Stone Sour 7/10
Slayer 8/10
Danzig 9/10
Aerosmith 7/10

Fredag: Nordirländsk gitarrmagi.

Regnet gjorde små gästspel på fredagsmorgonen men höll sig ändå borta tillräckligt länge för att vi skulle våga oss ut för att se dagens första band på Sweden Stage. Bandet jag pratar om var sjuttio-talsromantikerna i **Bigelf** och dom fick oss i gungning redan från början med sköna "The Evils of Rock N Roll". Bandet känns som allra bäst och verkar komma som mest till rätta när de kränger fram sin tunga och orgelindränkta sjuttio-talsrock. Men hade dom inte haft sina Beatles-minnande nummer att blanda upp med så hade nog inte den härliga dynamiken som dom skapar infunnit sig. Mest sväng blir det när dom drar igång "Madhatter" med sitt tunga gung och avslutande "Money Machine" är inte sämre den. Bigelf bjuder på ett riktigt gemytligt gig och trots några få regndroppar så är humöret på topp. Men bara uppenbarelsen av sångaren Damon Fox, ståendes mellan sina orglar med sin höga hatt på huvudet, är i sig så märklig så att man blir helt tagen. Tyvärr får bandet lida av en allt för tidigt speltid och dagsljus för att den totala euforin skall infinna sig.

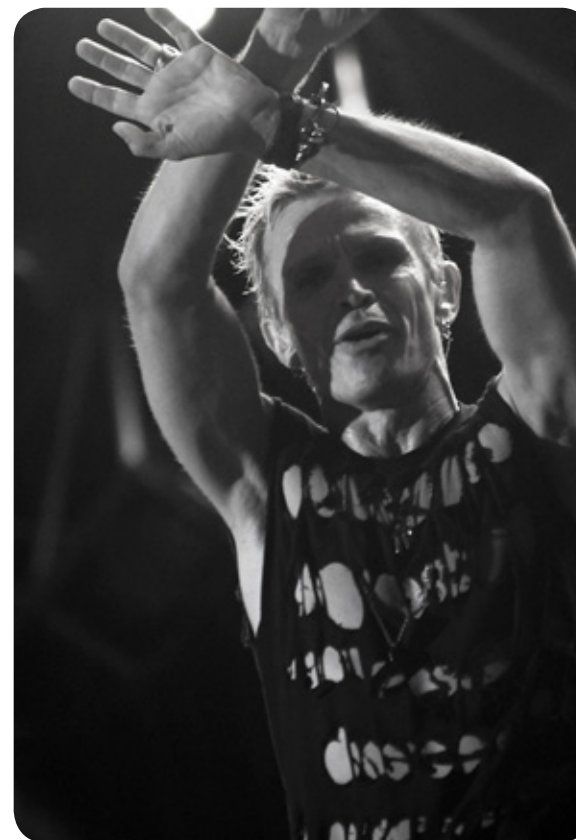
På väg bort till Festival Stage efter Bigelf så märkte man att vådrets makter än en gång ville visa sig från sin sämsta sida då det började blåsa rejält med regn som en liten bonus. Men då jag på förhand plitade in **Michael Schenker Group** som ett av de band jag absolut måste se så tog jag mod till mig och tog plats framför scenen. Bandet börjar bra och fyrar efter intro av två av mina favoriter direkt i form av "Armed and Ready" och "Cry for the Nations" men sen får jag nog. Inte nog med att allt ljud koncentreras till trummisen baskagge vilket gör att Schenkers gitarr dränks helt så tar vinden ljudet hela tiden och förstör för dom. Man kan urskilja riffandet men då herr Schenker är en sann gitarrhjärte och hela tiden har små trix för sig så vill man ju höra det också men det var helt omöjligt. Vi irrade runt och letade efter en plats med bättre ljud men det fanns ingen så efter tag tröttnade vi och begav oss upp till campingen och det skyddande partytältet igen.

Nu började det blåsa så mycket så de flesta partytälten antingen slets iväg med vinden eller helt enkelt knäcktes. Vårat däremot, som inte ens var förankrat med stormsnören, stod som en fura och tjänade sitt syfte. Många frågade oss vad knepet var men vi vägrade avslöja detta. Mest för att jävlas skulle jag tro.

Bigelf - Sweden Rock Festival 2010

Billy Idol - Sweden Rock Festival 2010

Vinden mojnade så småningom och regnet avtog lagom till att vi kände för att röra oss ner mot festivalområdet igen och väl på plats så tog vi del av de sista tjugo minuterna av Chicken Shacks spelning på Dio Stage. Den lilla, men hängivna, församlingen framför scenen verkar sprida sin kärlek hela vägen upp till Stan Webb och hans mannar på scen för samspellet mellan band och publik känns oerhört äkta. Bandet bjuder tillbaka genom att återge sin bluesrock på ett självsfullt sätt och låtar som "Sweetest Little Thing" och "Poor Boy" på repertoaren så är det egentligen en skam att de inte fått mer uppmärksamhet än vad de har.

En av anledningarna till att jag gick ner till festivalområdet denna kväll tog nu sin gitarr och sitt munspel och gick upp på den nyutformade tältscenen för att ge oss ett helt akustiskt set. Mannen jag pratar om är legenden, och i vissas ögon, nationalskalden Pugh Rogefeldt som helt själv på scen lyckas trollbinda publiken. Det är trångt i tältet, den fuktiga värmen är påtaglig och stämningen är verkligen på topp. Man kan tycka att Pugh kan vara något malplacerad på en hårdrockfestival men faktum är att han faktiskt har varit med och skrivit några av de allra första rocklåtarna på svenska. Han rullar upp "Hogfarm", "Bolla och Rulla" samt "Dingalinga Lena" med en självklar pondus och avslutningen med bland annat Grymlings "Mitt Bästa För Dig" får nästan tältet att lyfta. Utan att röra speciellt mycket på sig så för han sig ändå med en rutin på scen som få på festivalen kan mäta sig med. Likt en mässande uppenbarelse står han där, ärrad av ålder, och trollbinder oss. När han tvingats lämna scenen på grund av att speltiden är slut så fortsätter publiken att skandera efter mera och ljudstyrkan snarare ökar än minskar allt efter som. När sen två personer från radiokanalen Rockklassiker kommer upp för att göra reklam för kanalen och samtidigt försöka intala publiken att det inte blir någon mer Pugh så börjar ölflaskorna hagla över dem. Jag behåller

dock min öl och smiter bort till Rock Stage som ligger granne med tältet för att hinna se avslutningen på Magnums set. Jag kommer lagom till sista numret i form av "Kingdom of Madness" och bandet verkar vara i fin form och publiken verkar mer än nöjd.

Efter Magnums formidabla avslutning var det så dags för ett av de viktigaste banden på årets festival för min del och thrash/punk/funk/metal-kungarna i Suicidal Tendencies gjorde mig icke besviken på Dio Stage. Ljudet var väl helt okay, publikens respons låg på en nivå över godkänt och bandet kändes sugna på att spela och dom levererade det dom skulle. Från inledningen med bland annat "You Can't Bring Me Down" så är det fullt ös från början till slut och sångaren/pastorn Mike Muir kunde som vanligt inte stå still en sekund. Bandet radar upp klassiker så som "War Inside My Head", "Send Me Your Money" och "Possessed to Skate" och är hela tiden på ett toppen humör. Men den där riktiga fullträffen som dom fick in sist jag såg dom på Hultsfredsfestivalen fick dom inte in denna gång. Det är bra ös på scenen och låtvalen är mer än godkända men ändå fick jag inte den där kicken jag eftersöker på ett Suicidal-gig.

Så var det då dags för en av de stora bokningsövertaskningarna på årets festival – **Billy Idol!** Den nu ärrade åttio-talsikonen är ute på en Best of-turné och bjuder, förutom ett knippe nya låtar, på få överraskningar men då jag aldrig sett mannen tidigare så njöt jag i fulla drag. Det blev mycket Generation X av naturliga skäl men mest jubel blev det ju naturligtvis av det stora hitsen som "White Wedding" och "Rebel Yell". Tyvärr framför han inte den bästa av de nya låtarna, "John Wayne", en låt jag hade sett fram emot att få höra. Men när han avslutar snyggt med The Doors-klassiker "L.A. Woman" så är det förlåtet.

Han bjuder dock inte på någon spektakulär show och under vissa låtar så springer han i skytteltrafik till ett notställ för att få hjälp med texterna. Detta kan ses som lite sorgligt men jag tycker ändå inte att det stör allt för mycket för jag har fullt upp med att dansa med i musiken och festa loss med mina vänner. Billy bjöd på, om inte fantastiskt, så ett mycket bra framträdande på Rock Stage.

Blickarna riktades nu mot Festival Stage och en konsert som jag har svårt att återge i ord. Jag har aldrig varit hans största fan och sist jag såg honom på scen så bjöd han på en av festivalens största floppar då han bara ville spela blues men nu var det andra tongångar vill jag lova! Nu var Gary Moore på Sweden Rock för att spela hårdrock och gjorde så med besked! Efter det keltiska introet dundrar han direkt igång med "Over the Hills and Far Away" samt "Thunder Rising" och sen är allt som ett töcken. Jag minns allt men är i ett sådant saligt lyckorus att det är svårt att beskriva känslan. Jag har nog aldrig sett en mer magisk spelning på festivalen och frågan är om jag någonsin har sett en bättre gitarrist i aktion? Den brittiske gitarristen tycks kanalisera all världens känslor genom sina fingrar och sen vidare ut i strängarna var gång han gör ett anslag på gitarren och det känns ända in i själen på mig. Allting runt omkring mig tycks oviktigt och det känns som jag blir ett med musiken där jag står och vevar luftgitarr och faller glädjetårar. Mitt euforiska tillstånd är förmodligen resultatet av en perfekt kombination av Moores fantastiska gitarrspel och en väl avvägd mängd alkoholhalt i blodet. Det sistnämnda gör att jag kan slappna av till fullo och totalt hänge mig åt musiken.

Gary Moore - Sweden Rock Festival 2010

Bigelf 7/10
Pugh Rogefeldt 8/10
Suicidal Tendencies 7/10
Billy Idol 8/10
Gary Moore 10/10

Mest magi finner jag i den sista delen av spelningen när han först tar ton i "Blood of Emeralds" och "Out in the Fields" innan han visar prov på sin gitarrteknik i "Still Got the Blues" och "Walkin' By Myself". Alltihop avslutas sedan av en bländande "Parisienne Walkways" och jag står kvar helt slutkörd av en fantastisk gitarrists magiska spelning.

Hur jag tog mig hem till tältet och hur jag kom i säng har jag inte ett minne av dock. Förmodligen svävade jag på moln och svamlade en massa osammanhängande men att jag förmodligen somnade gott råder det inga tvivel om.

Lördag: Gubbrock och en ohyfsad Axl.

Fortfarande lite smårusig efter gårkvällens avslutningskoncert vaknar jag upp med ett småfånigt leende på läpparna och för att bli av med det så begav jag mig ganska omgående till Rock Stage och **Cathedral**. De engelska doomgiganterna brukar vanligtvis få mig på gott humör men är kanske inget man slår klackarna i taket till och inte så denna gången heller. Problemet är i mångt att bandet får spela i dagsljus. Deras stämningfulla musik kommer inte till sin rätta oavsett hur mycket sångaren Lee Dorrian gör för att sätta skräck i oss med sitt teatraliska utspel. De låtar de väljer att presentera för oss är det inget fel på dock. "Funeral of Dreams" från senaste given "The Guessing Game" fick inleda alltihop och är ett omvälvande epos på över åtta minuter som faktiskt känns som konsertens höjdpunkt innan det avslutar med fantastiska Hopkins (Witchfinder General). Däremellan får man nämna bland annat "Cosmic Funeral" och "Carnival Bizarre" som de trevligaste stunderna för min del men det får aldrig tillställningen att skjuta i höjden. Nej Cathedral fick kämpa i motljus och nästa gång de kommer på besök hoppas jag de får spela i mörker med en schysst ljussättning istället.

Nu var det dags för lite middag och en vända upp till tältet men innan det hann vi se Dream Evils avslutning med "The Book of Heavy Metal" på Sweden Stage. En av metalvärldens kanske coolaste låtar och det verkade som även den stora publikskaran tyckte det samma som glatt sjöng med i refrängen.

Dream Evil - Sweden Rock Festival 2010

Lite allsång blir det även då nästa band gick upp på Rock Stage och lirade men innan **Unisonic**, med en viss Michael Kiske (ex-Halloween) i ledet, fick börja så fick vi i publiken vara med om en hel del dramatik. Den nu rejält kraftiga vinden har slitit loss de skyddande presenningarna på ljudtornet och som ett brev på posten slits även tornets tak och delar av väggen loss och det hänger metallrör lite överallt på ett mer eller mindre livsfarligt sätt. Arbetarna på tornet gör sen allt de kan för att reparera skadan så att bandet skall kunna spela men det blir ändå en timme försenat och showen måste bantas ner med tjugo minuter. Men den lite dryga timme som Michael Kiske och hans manskap befogade över räckte mer än väl i mitt tycke. Denna nya bandkonstellation, som ännu inte fått ut någon skiva i handeln, avverkar istället en radda låtar med Place Vendome, ett band som bland annat Kiske men även Unisonic-bassisten Dennis Ward (också i Pink Cream 69) ingår i.

Detta gjorde inte mig nått då Place Vendomes svängiga och småhårda-AOR tilltalar mig något oerhört och jag sjöng glatt med i låtar som "Cross The Line" och "Streets of Fire". Vi bjuds även på ett smakprov från kommande plattan med Unisonic i form av "Souls Alive" som kändes mer som melodisk lättmetall än AOR. Det kan säkert bli bra men detta smakprov gav mig inte speciellt mycket. Höjdpunkten blev istället avslutningen med Halloween-klassikerna "Kids of The Century" och "A Little Time" som förmodligen de flesta i publiken stått och väntat på. Men anledningen till att jag stått och väntat i vätan är att äntligen få se en av mina absoluta favoritvokalisterna i form av Michael Kiske. I sjutton år har han hållit sig borta från scenen så det är ett kärt återseende för många och ett efterlängtat första möte för flera. Hans röst är intakt och han sjunger oerhört bra. Han har ett unikt sätt att förmedla sina känslor på och han ser ut att ha så mycket smärta inom sig när han sjunger att det gör ont även i mig. Men den fantastiska sången till trots så är jag lite småbesviken på själva framträdandet i sig. Visst är bandet nytt så dom behöver bli mer samspelade och Kiske har inte stått på scen på evigheter men det var lite stelt emellanåt. Kiske står lite väl ofta vänd med ryggen mot publiken och gömmer sig gärna bakom sin gitarr de gånger han inte spelar på den. Men sången var ju det viktigaste med detta gig anser jag och han sjöng fantastiskt bra och förhoppningsvis kommer Unisonic tillbaka med ett kalendaralbum i bagaget och ett mer samspelat scenframträdande.

Bigelf - Sweden Rock Festival 2010

Nu blev det en sista vända till tältet innan kvällens sista bandrace tog vid och gubbrockare som man är så lockade naturligtvis Festival Stage och **Bachman & Turner**. De gamla gubbarna som har ämnat göra comeback ihop utan tilläggsnamnet Overdrive ser både ärrade och smått förvirrade ut i början men visar prov på att det sista är endast en synvilla. Visst är de inga akrobater längre men spel- och sångförmågan är intakt och inledande "Let it Ride" och "Rock is My Life" sätter tonen för vad som kom att bli ett mysigt gig med svängig rock och trevliga melodier. Som ni märker öppnade farbröderna riktigt starkt och fortsatte med en personlig favorit i "Give it Time" och sen portionerar dom ut hits som "Not Fragile" och "Four Wheel Drive" i lagom takt. Andra favoriter i min bok som "Slave to the Rhythm" och "Sledgehammer" får vi också till min stora förtjusning men mest jubel blev det så klart under avslutningen när de riktigt stora hitsen kom. För vem kan värja sig för en avslutande trio som "Taking Care of Business", "Roll On Down the Highway" och "You Ain't Seen Nothing Yet"? Under denna fas av konserten gästas även bandet av gitarristen Mattias Bärjed från The Soundtrack of Our Lives vilket var klart överraskande för många av oss i publiken. Nu förvandlades bandet utseendemässigt helt plötsligt till ett sydstatsrockband då det förutom tre gitarrister även fanns två bassister på scenen bland annat. Men det var trots allt en kul grej och alltihop förvandlades plötsligt till ett enda stort party kändes det som.

Bachman & Turner bjöd som ni förstår på en gedigen setlist och det hela var som en lång mysig rockafton med ett par supermysiga farbröder som såg ut att trivas med att vara tillbaka på scenen.

Nu vände vi oss för sista gången bort mot Rock Stage för detta år och begav oss med bestämda steg mot den samma för att spana in **W.A.S.P!** Blackie Lawless och hans kumpaner har på förhand utannonserat att låtlistan skall koncentrera sig runt bandet två första alster och så blev också fallet. Detta gjorde att flera gamla klassiker och personliga favoriter som sällan eller aldrig spelats avverkades. Från inledande "On Your Knees" till avslutande "Blind In Texas" är det ett pärlband av klassisk W.A.S.P.-rock. Det vill säga medryckande och riffig hårdrock med Blackies oefterhärmliga sångröst som prickar över i:et. På scen är det som vanligt bra ös och Blackies band gör sitt bästa för att fylla ut scenen och frontmannen själv leder allsångstävling och kastar ut t-shirtar för publiken att slåss om. Det var kort och gott ytterligare ett kanongig av bandet fast denna gång var inte låtlistan lika förutsägbar som tidigare.

Cathedral 6/10
Unisonic 6/10
Bachman & Turner 8/10
W.A.S.P. 8/10

Så var då ännu ett besök på Sweden Rock Festival avklarat och än en gång visar ledningen prov på fingertoppskänsla i bandbokningarna. Jag såg något färre band än vad jag brukar men det skyller jag på regnet och inte alla de krockar jag fick genomlida alla helvetets kval för att reda ut. Att festivalen är en av det allra bästa rent organisationsmässigt har vi vetat i flera år nu och det är alltid lika kul att besöka festivalen år efter år tack vare detta. Det som är surt och som kommer att fortsätta gäcka oss besökare är att Sweden Rock inte äger den mark som behövs för att inhysa alla. Vi tvingas år efter år att betala dyra pengar till en bonde för att först parkera bilen och sen ännu mer för att få slå upp sitt tält. Detta gör att fler och fler som jag känner inte längre åker ner för det helt enkelt är för dyrt. Men festivalen säljer ju ändå slut år efter år så ledningen är väl nöjd som det är.

Men jag kommer nog att fortsätta åka för Sweden Rock är lite av tradition nu och även om vådrets makter var emot oss även i år så är det alltid lika trevligt att vistas på festivalen.

Ulf Classon

Som avslutning skulle ju som bekant Axl Rose och hans **Guns N Roses** (jag trodde det namnet var skyddat så inga coverband skulle kunna ta det) uppträda på Festival Stage som hela festivalens avslutning men han visade upp sig från sin sämsta sida som vanligt. Vi väntade i fyrtio minuter efter utsatt starttid för att i alla fall se minst en låt med spektaklet men vi gav upp. Är man så respektlös inför sina fans och låter dom vänta ute i kylan i evigheter så är han inte värd vatten enligt mig. Förseningar kan ske det vet jag men i Axls fall är det oftast ren arrogans som ligger bakom. Han dyker dock upp när vi kommit halvvägs till tältet och på vägen får vi höra hur han inleder med "Chinese Democracy" och "Welcome to the Jungle" men väl uppe vid tältet är det svårt att höra vad som spelas. Finska Stratovarius spelar nämligen på Dio Stage samtidigt så ibland får Guns N Roses sleazeroock finskt dubbeltrampkomp när vinden ligger på från havet vilket blir lite lustigt.

Nej, ner i säng nu för att kunna komma upp tidigt dagen efter och bege sig hemåt efter en småtrist festival vädermässigt men ändå oerhört trevlig när det kom till sällskap och musik.

Intervju:

Hans Lundin - Kaipa

(av Karl-Göran Karlsson)

1. Undrar först ifall du är den ende nuvarande Kaipa-medlemmen från Kaipa så som jag minns er från 1970-talet? Mitt minne är dock begränsat till den underbara plattan "Inget nytt under solen" och den klart svagare releasen "Solo". Fanns du med från början, d v s från debutskivan "Kaipa"?

Ja, jag var med från början och man kan säga att det var jag som tog initiativet och startade Kaipa. Min musikerbana började redan 1964 då jag spelade i mitt första band. Men den mest betydande föregångaren till Kaipa var nog min medverkan i bandet San Michael's 1970-1972 tillsammans med basisten Tomas Eriksson (som också senare spelade i Kaipas originaluppsättning). San Michael's spelade in två plattor varav endast en gavs ut på LP. Fast lite kuriosas är att den andra plattan ("Nattåg") nu har givits ut av japanska bolaget Marquee. Entusiaster har upptäckt Kaipa's föregångare och fascinerats av musiken. Det nyväckta intresset har även fått svenska Transsubstans/Record Heaven att släppa båda plattorna under 2009. Efter en del liveframträdanden med blandad framgång så lades emellertid San Michael's så småningom ned i början av 1973. Med mina musikaliska erfarenheter i bagaget och även inspirerad av bl.a. Ekseption och Merit Hemmingsson (som tolkade klassisk musik och svensk folkmusik på Hammondorgel) startade jag tillsammans med Tomas i slutet av 1973 istället bandet Ura-kaipa (efter ett namn på en fornnordisk hövding) tillsammans med bland annat Roine Stolt på gitarr. Bandet kortade så småningom namnet till Kaipa och från 1975 gavs fem plattor ut, den sista 1982 ("Nattdjurstid") och då var bara jag kvar av originalmedlemmarna. Jag måste också passa på att rätta en uppgift i din recension på Artrock.se där du skriver att det i huvudsak var Ingegar Bergman som sjöng på de tidiga Kaipa-plattorna. Han sjöng vissa partier men huvuddelen av sången stod jag för.

2. Ber om ursäkt för den fadäsen. Nåväl, sen tog Kaipa paus efter 1982. Vad sysslade du med fram till nystarten i början av 2000-talet

Ja, som du vet så dog den Progressiva rocken långsamt ut under 80-talet och det gällde väl även min egen musikaktivitet, åtminstone till en del. Jag gjorde dock tre soloplattor under denna period men utan någon nämnvärd framgång. Men i slutet av 90-talet blev jag engagerad i bandet Hagen (gav bland annat ut plattan "Corridors of time") som spelade en sorts experimentell blandning av spelmansmusik, metal och progressive rock! Medlem i Hagen var även Kaipa's nuvarande gitarrist Per Nilsson. Det här blev lite av en nytändning och en extra kick för mig. Uppmuntrad av fiolspelmanen Anders Rosen (musikerkollega i Hagen) som tyckte jag skulle vara stolt över mina folkmusikinfluenser ville jag därför arbeta vidare med egen musik med lite mera folkmusikprofil. Så jag beslutade mig för att spela in en skiva med musik som jag skrivit och jag frågade Roine Stolt om han ville medverka i detta nya projekt. Per Nordin var tillfrågad att göra omslaget (bland annat känd för omslagen till Transatlantics plattor) och det var faktiskt han som föreslog att vi skulle kalla det nya bandet Kaipa. Han menade att det i musiken fanns så pass mycket gemensamt med tidiga Kaipa att det skulle kännas naturligt att fortsätta med detta namn. Och så fick det bli. Övriga medverkande på plattan var Morgan Ågren på trummor, Jonas Reingold på bas och sångare var Patrik Lundström och Aleena Gibson. Det är väldigt kul att konstatera att vi fortfarande är samma gäng som spelar på den nya plattan, sånär som på Roine Stolt.

3. Ja, hur kom det sig att Roine Stolt var med i nystarten av Kaipa trots de stora framgångarna med hans eget Flower Kings-projekt?

Ja, det kanske var lite förvånande med tanke på att vi bröt vårt samarbete redan under 1979 på grund av alltför olika syn på den fortsatta inriktningen. Men vi höll ändå kontakten och tyckte att det var dags att pröva att spela ihop igen. Men det höll inte så länge nu heller (fram till "Mindrevolutions" 2005). Roine har väldigt starka idéer om musikens innehåll och det visade sig inte alltid stämma så väl med min egen syn så vi tyckte det var bäst att gå skilda vägar igen. Per Nilsson kom då in i bandet och jag tror att det gav bandet något av en nytändning igen.

4. Vad jag förstår så ligger du bakom det mesta av komponerandet i nuvarande Kaipa. Stämmer det?

Jo, det är riktigt. Jag skriver all musik och gör ofta en sorts inledande skiss och någon form av demo där jag spelar och sjunger allt själv. Men ändå växer väldigt mycket fram i ett senare skede där alla musiker bidrar med sitt. Man kan säga att jag kommer med en blyertsskiss som sen förvandlas till en mustig färglagd tavla.

www.kaipa.info

www.myspace.com/kaipa

5. De här lite längre kompositionerna (10-minuterslåtar), hur går själva komponerandet till? Finns det en helhetslösning redan från början eller växer allting ihop efterhand efter några lösa teman?

Jo, det bygger ofta på en eller flera enkla teman som sedan sätts ihop och varieras. Jag gillar att komponera musiken på det viset och i ständig interaktion med andra. Vi tänker aldrig på att så att säga få till s.k. hitlåtar som kan få genomslag t ex i radio. Det är bara att inse att vi (och liknande progressiv rockmusik) helt enkelt är osynliga bland det som sänds och uppmärksammas i radio och TV. Vilket i och för sig är väldigt trist. Uppmärksamheten utomlands verkar faktiskt vara betydligt större än här hemma. Folk tror väl att det ekonomiskt ändå fixar sig exempelvis med STIM-pengar men sanningen är den att eftersom den här typen av musik spelas så lite i offentliga media så kommer nästan inga medel alls in den vägen. Detta faktum och andra ekonomiska besvärligheter för skivbolagen gör att många musiker antingen ger upp eller tar till rätt drastiska egna lösningar för att få ut sin musik. Det är verkligen en tuff bransch på det sättet.

6. Hur kom Patrik och Aleena in i bilden som sångare?

Det var Roine som tipsade om Patrik som sångare (han sjunger ju också i bandet Ritual). Jag skrev en speciell låt "A road in my mind" på "Notes from the past" 2002 för en kvinnlig röst och vi letade efter en lämplig sångerska. Det var Patrik som till slut tipsade om Aleena. På senare plattor fick hon en alltmer framträdande roll. När det gäller just sångpartierna så är vi ju flera som sjunger på plattorna. På senaste plattan har vi också partier där vi friskt växlar sångare inom en och samma låt (lyssna exempelvis på slutlåten "The seven oceans of our mind"). Det kändes spännande att genomföra.

7. Hur lång tid ägnade ni åt inspelningen av "In the wake of evolution"?

Faktum var att redan i november 2007 hade jag komponerat all musik till plattan (mellan augusti och november). Men det här var ju väldigt nära releasen av den föregående plattan så vi kände ju ingen press på oss att snabbt få ut den nya plattan. Per Nilsson har också uttryckt att den här inspelningen var den mest avslappnade hittills. Sen fanns en del andra förklaringar också att det tog så pass här lång tid (bland annat trassel för skivbolaget).

8. Vad gäller titeln på plattan så undrar man ju lite grand om det finns någon tanke eller inspiration från King Crimsons platta "In the wake of Poseidon".

Ha ha. Nej, absolut inte. Det var bara en passande textrad i första låten som vi tyckte kunde passa som titel på skivan. Finns absolut ingen koppling till King Crimson. Lite lustigt att du frågar det för andra intervjuare har kommit med liknande påpekanden. Till exempel sjunger vi på inledningsspåret "we're closer to the edge than yesterday". Associationerna till Yes är ju jättetydliga (tyckte intervjuaren, särskilt som sättet att framföra just dessa rader också påminner väldigt mycket om Yes) men faktum är att även detta var en slump. Fast kanske ändå det finns något undermedvetet där. Man kan aldrig riktigt veta.

9. Var spelades den in? I hemmastudion i villan (enligt förhandsvideon?) eller på annat ställe?

Vi har i väldigt stor utsträckning spelat in olika bitar på olika ställen och sedan mixat ihop allt i slutet. Nuförtiden sker nästan ingen inspelning med alla musiker närvarande i gemensamma sessioner som på 70-talet även om många vill hålla kvar vid den nostalgiska bilden. Det betyder för det mesta ingenting för slutresultatet när man jobbar med så här rutinerade musiker. Man kan ändå få allt att låta samspelat och närvarande.

10. Jag gillar verkligen alla folkmusikinfluenser som finns. Varifrån kommer dom? Finns spelmän i släkten?

Nej, egentligen inte. Min far spelade fiol (typ Gärdebylåten och annat) men vi har ingen genuin bakgrund i familjen vad gäller folkmusik. Dragningen till folkmusik har nog kommit från annat håll. Jag tror exempelvis att de tidiga influenserna från Merit Hemmingsson har betytt oerhört mycket. Hon visade ju att folkmusik även kan framföras på Hammondorgel och det öppnade på något sätt ögonen för mig. Idag försöker jag ta det ytterligare några steg framåt och baka in det på ett ibland omärkligt men högst naturligt sätt i den totala musikbilden. Jag har alltid varit fascinerad av hur både vemod och glädje kan samsas i det musikaliska uttryck som finns i den svenska folkmusiken.

11. Vem spelar flöjt på plattan?

Flöjten (recorder - en typ av blockflöjt) spelas av Fredrik Lindqvist från Ritual som även medverkade på vår förra platta "Angling feelings".

12. Finns det något gemensamt tema när det gäller texterna? Att inledningslåten "In the wake of evolution" handlar om vår framtid, miljö och vårt ansvar gentemot kommande generationer är klart men vad övriga låtar handlar om är inte lika uppenbart (i alla fall när man inte har direkt tillgång till texterna).

Nej, egentligen inte. På denna platta så står väl inledningslåten och även avslutningslåten textmässigt för funderingar om vår framtid och vad vår så kallade utveckling har betytt för oss och våra efterkommande. Det är ju ett synnerligen brännande ämne så här i dagens debatt om miljöförstöring och klimatförändringar. För övriga låtar så finns inget liknande tydligt tema utan de är fristående.

13. Just första låten inleds med några oerhört inspirerande instrumentala sekvenser där dina klaviaturer spelar huvudrollen, åtminstone i början. Hur uppkom just det här speciella temat? Längre fram i låten kommer ytterligare ett oerhört inspirerande instrumentalt parti, tillsammans med gitarr. Den här typen av teman – kommer de först eller har du en helhetsbild klar från början.

Faktum är att den här typen av inspiration ofta kommer i samband med morgonkaffet! Jag kan alltså plötsligt få en truddelutt i huvudet vid sådana tillfällen. Då gäller det att fånga in den innan jag glömmer bort den så jag tar mig snabbt ner i min studio och spelar in den. Jag gör så att säga en skiss. Sen kan den bli liggande i flera veckor. Så lyssnar jag på den igen och om jag har kvar samma känsla för melodin kan jag börja bygga vidare på den. Då börjar det verkliga skapandet som kan pågå i flera veckor som med den 18 minuter långa "Electric power water notes" på senaste plattan. Då kan jag känna mig som ett barn på julafton som öppnar paket efter paket med musikaliska underfundigheter som jag fogar ihop.

14. Folkmusikinfluenserna har vi talat mycket om redan. Fast låt nummer fyra "Folkia,s first decision" låter lite mer utstuderad i just detta fall. Bygger den på redan befintligt gammalt material eller är det nyskrivet?

Nej, det här är helt nyskrivet och bygger inte på något tidigare. Jag ville verkligen skriva en låt i folkmusik-stil. Melodin i sig är så självklar att jag inte tyckte det behövdes någon vidareutveckling och lät den därför bli en tvåminuterslåt. Jag tycker den känns som en skön andningspaus mitt i skivan. Här utnyttjar jag då också Fredriks suveräna flöjtspel och förstärker ytterligare med Elin Rubinsztejn på violinen.

15. Ja, du har valt att använda en "riktig" violinist i vissa partier medan keyboards (mellotron) tar hand om andra stråkartier. Blev det bara så eller var det ett medvetet val? I så fall, varför?

Det var ett medvetet val. Visst går det som du vet att frambringa stråkar på keyboards men vissa snabba partier måste ändå göras akustiskt och manuellt för att helt komma till sin rätt. Det inser man inte minst när man lyssnar på folkmusikband med virtuosa musiker som exempelvis Väsen. Vi är glada för att ha fått med en riktig yrkesmusiker i dessa partier (Elin spelar i symfoniorkester i Stockholm).

Century Media köpte in sig i Inside.Out och kunde garantera en fortsättning. Så just nu finns det gott hopp om framtiden igen och vi hoppas att det skall kunna fortsätta framåt igen.

16. När det gäller skivkontraktet så är ni fortfarande listade för Inside Out Music. Kommer det att fortsätta så eller har de ekonomiska bekymren i skivbolagsbranschen också påverkat er och fått er att fundera på andra lösningar?

Jo, det här med skivkontrakt har ju varit en riktig rysare de senaste åren. Vi har ju haft kontrakt med Inside Out Music ända sen nystarten 2002.

När deras majoritetsägare tyska bolaget SPV gick i konkurs förra året såg ju allt nattsvart ut ett tag. Det var ju många band förutom oss som råkade riktigt illa ut. Mest känt är kanske de inställda turnéerna med bl.a. Pain of Salvation och Beardfish förra året som helt enkelt berodde på att de plötsligt stod utan finansiering för turnerandet.

Av samma orsak så har många artister och band också lämnat Inside Out och startat egna bolag (nu senast bland annat RPWL – intervjuarens anmärkning). Men vi tog det kallt och försökte ha is i magen. Och till slut så löste det sig förra hösten då Century Media köpte in sig i Inside.Out och kunde garantera en fortsättning. Så just nu finns det gott hopp om framtiden igen och vi hoppas att det skall kunna fortsätta framåt igen.

17. Till sist, finns det några som helst planer på live-framträdanden?

Absolut inte. Jag känner att jag redan har gått igenom detta under arton år av mitt liv (1964-1982) och känner ingen lockelse att ta upp det igen. Det var kul och oerhört givande då det begav sig (kanske den roligaste tiden i mitt liv) men för att lyckas idag krävs stora internationella turnéer som är ansträngande rent praktiskt och även ekonomiskt mycket riskfyllda. Det hade nog krävts betydligt bättre villkor för att jag skulle ha lust att ta upp detta igen. Dessutom är det vanskligt att försöka återskapa live den detaljrika ljudbild som vi bygger ihop på plattorna. Exempelvis, på progrockmusik-festivaler (som ofta är det som erbjuds) finns inte mycket tid och chans för soundchecks och andra förberedelser som är ett måste för att slutresultatet skall bli bra.

Tusen tack för din tid och många gratulationer till en superbra platta – kanske er bästa så här långt! Önskar all lycka i framtiden.

Karl-Göran Karlsson

High Voltage Festival

London 24-25 Juli 2010

(av Mikael Söderblom)

High Voltage festival är en ny festival som påminner lite i upp-lägget som Sweden Rock dvs. lite äldre akter, framför allt på 2 av de 3 scener som fanns. Festivalplats var Victoria Park i Östra London, 20-30 min med "tuben" från city men avstigningsstation Mile End, sedan 10 minuters promenad till Victoria Park. Tur med vädret var det också c:a + 25, sol lördag mulet söndag men lika varmt.

Som sagt tre scener, Metal Hammer Stage, Prog Stage och Classic Rock Stage (Main Stage) och där jag höll mig till Prog stage och Classic Rock stage. Eftersom festivalen slutade kl 22.30 på lördagen och 22.15 på söndagen så blev seten ganska korta, de flesta banden hade mellan 40-50 minuter speltid med undantag för banden av lite mer "huvudkaraktär" d v s speltid senare på kvällen hade 1-1,5 timme på sig. Som vanligt när det är festival så krockar vissa band och i efterhand kan jag nog tycka att jag tog i alla fall ett kanske två felbeslut.

Saturday 24th July

MAIN STAGE

14:00 The Union
15:05 The Answer
16:15 Gary Moore
17:45 Foreigner
19:20 Heaven & Hell 'A Tribute To Ronnie James Dio'
21:15 ZZ Top

METAL HAMMER STAGE

12:30 New Device
13:35 Black Spiders
14:40 Orange Goblin
15:50 Hammerfall
17:00 Cathedral
18:15 Saxon
19:45 Black Label Society

PROG STAGE

12:20 Touchstone
13:20 Pendragon
14:25 Focus
15:40 Bigelf
17:00 Zappa Plays Zappa
18:30 Asia
20:00 Transatlantic

Sunday 25th July

MAIN STAGE

13:30 The Quireboys
14:35 UFO
15:50 Bachman Turner
17:20 Joe Bonamassa
18:50 Joe Elliott's Down n' Outz feat. special guest Ian Hunter

20:45 Emerson, Lake and Palmer
METAL HAMMER STAGE

13:30 Lethargy
14:35 Audrey Horne
15:40 High On Fire
16:50 Clutch
18:05 Opeth
19:35 Down

PROG STAGE

12:20 The Reasoning
13:10 Martin Turner's Wishbone Ash
14:45 Steve Hackett
15:50 Magnum
17:00 Uriah Heep
18:15 Argent
19:40 Marillion

www.highvoltagefestival.com

Så vad såg jag och vad tyckte jag, samt vilket var mitt felbeslut?

Landade på Stansted 11,30, tog Stansted Express in till Liverpool Street, sedan "tuben" till Shepherd's Bush och hotellet, checkade in snabb dusch sedan "tuben" till Victoria Park – på plats kl 14,35, så jag missade 10 min på Focus (som var ett av de band jag ville se) som gjorde en väldigt bra spelning, där dessutom Pierre van der Linden är sedan en tid tillbaka på trummor. Hocus Pocus och Sylvia satt som en smäck – gött! Bra start på festivalen kan man gott säga. Sedan blev det lite snuttar 15-20 min av Big Elf, Gary Moore, Zappa Plays Zappa och Foreigner innan en annan förväntad höjare ASIA. Gary Moore var direkt usel, Zappa passar mer i en inomhuskonsert med sittande publik än på en festival, så jag skulle gärna se dem igen på t ex konserthuset i Göteborg. Big Elf känner jag inte till alls (men har laddat ned lite mp3 för att lyssna vidare). Foreigner var kanon, en överraskning.

ASIA spelade 1 timma och körde hela sin första platta (dock ej i kronologisk ordning) samt 2 låtar från deras 2 senaste plattor. John Wetton har fortfarande en väldigt bra röst, men de som driver ASIA är Steve Howe och Carl Palmer, firma Howe & Palmer on speed? Fantastiskt bra och tight.

Palmer. Såg Marillion i en knapp timme, det räckte tyvärr. Gillar Marillion, men har aldrig sett dom live och detta smakade tyvärr inte mer...förmodligen ett dåligt låtval för en festival alldeles för lågmäلت – trist. Emerson, lake & Palmer motsvarade dock alla förväntningar och Greg Lake har fortfarande absolut fantastisk röst och.....Carl Palmer igen – sicken trumpojke!

Är jag nöjd? Så "ini helvete" nöjd!. Fick just ett mail från teamet kring High Voltage där de tackar alla som varit där och önskar oss välkomna åter 2011. Ingen idé att packa upp väskan alltså.

Pain of Salvation

Sticky Fingers/Göteborg 8/10-2010

Text och bild Conny Myrberg

Då var det åter dags att bege sig till Klubb Sticky Fingers, denna gång uppträder en av favoriterna nämligen Pain of Salvation med Daniel Gildenlöv bakom rodret. En viss nyfikenhet och undran uppenbar sig om skaran fans fortfarande håller POS om ryggen efter utflykten till melodifestivalen. En del kanske tycker att man säljer sig för kommersiella framgångar medans andra känner att det är bara bra med nya influenser kring detta jippo. Hur som helst kom svaret när jag anlände en kvart efter att dörrarna skulle öppnas, kön ringlade sig runt 50 meter och nog skulle Sticky Fingers fyllas med beundrare denna fredagskväll.

Inte som Guns`n Roses med dock 45 minuter efter utsatt tid drog så äntligen konserten igång, ganska skönt för en gång skull att slippa en rad förband. Intro med Magnus och Brasse`s Svordomsvisan ljuder ut ur högtalarna när bandet intar scen. Från favoritplattan Remedy Lane hörs nu Of Two Beginnings samt Ending Theme, bra val därJ. Funky metal med People passing By och herr Gildenlöv tar an kvällens första mellansnack. Scenen är rätt smakfullt uppbyggd trots den rätt blygsamma storleken. I centrum står naturligtvis Daniel och även Johan Hallgren med sina karakteristiska rastafälator, övriga medlemmar håller sig mestadels i bakgrunden men ack så följsamma.

Daniel styr sina styrkor med pondus och är själv en fullfjädrad artist som verkar behärska det mesta, Johan är dock den mest påfallande underhållaren med massor av poser för oss fotofolk och publik. Låten Ashes kommer snart till dager och visar prov på varför POS är så himla bra. Från det ambitiösa konceptet BE får vi svar på varför det höga podiet står på scen, dosen predikan i sångform tar nu ton med Diffidentia. Ett par spår från senaste plattan kommer som ett brev på posten som No Way, Linoleum, Of Dust och naturligtvis titellåten tillika melodifestivalbidraget Road Salt. Några glada rop hörs från publiken vilket åberopar Daniels ironiska kommentar angående bandets melodifestivalframträdande att se cola ut. Här live fungerar den faktiskt fullt ut och är inte det minsta mainstream.

Från senaste Scarsick får vi nu Kingdome Of Loss och här är det bara att hålla med ropen från åskådarna "fy fan va bra" fast snart höjer vi ribban ytterligare ett snäpp och Pink Floyd gitarristen Gilmour får sällskap av Gildenlöv med Falling som övergår till det lika imponerande spåret The Perfect Element.

Trumspel från fyra av bandmedlemmarna verkar här också var ett omtyckt inslag. Innan dessa sista två alster förgyllde tillvaron bedyrade Mr Gildenlöv att det inte blir några extranummer. Skam den som ger sig och publiken får som de vill så liksom från några livesläppinnankommer nu Hallelujah samt mera drag i spåret Used.

Jag och säkerligen fler med mig är bara så tacksamma att Pain of Salvation fortsätter sin musikaliska resa "walk with me" och ser framemot nästa släpp Road Salt Two tidiga 2011.

Pain of Salvation

Sticky Fingers/Göteborg 8/10-2010

Setlist:

Of Two Beginnings
Ending Theme
People Passing By
Linoleum
Ashes
Diffidentia
Winning A War
No Way
Road Salt
Of Dust
Kingdome Of Loss
Falling / The Perfect Element

Hallelujah
Used

8/10

Conny Myrberg

Recension

Lalle Larsson's Weaveworld (Reingold Records)

Marionette (7:34)
Dance of the Dead (7:47)
Newborn Awakening (8:59)
Adagio (7:15)
Weaveworld (14:46)

Som att Samla Mammans Manna hälsat på ett hårdrockband i replokalen och sedan låtit musiken bära vart hän den velat. Så känner jag när öppningslåten "Marionette" rullar ut ur högtalarna med sin härliga blandning av metal, jazz, svensk folkmusik och så mycket annat. En flukt på tacklistan, och kanske är jag något på spåren. För här återfinns John Coltrane, Johann Sebastian Bach, Friedrich Chopin samt även Yngwie Malmsteen och Ronnie James Dio.

Lalle Larsson är nog mest känd bland oss proggers för sin medverkan i Jonas Reingolds KARMAKANIC (inte otippat är "Weaveworld" ett av de första släppen på nystartade Reingold Records), men skåningen har även spelat med såpass namnkunniga artister som Gary Willis, Virgil Donati, Shawn Lane, Sebastiaan Cornelissen och Randy Brecker. "Mångsidig" blir hans mellannamn, vilket åter märks i nummer två; "mörk tungrock med avantgardetouch" är väl hur jag skulle beskriva "Dance of the Dead". Om inte förr är det även här lyssnaren inser att "Weaveworld" inte är nån sorts show-off från Lalles sida. Nej, här är det lika mycket de två gitarristerna Richard Hallebeek och Stefan Rosqvist som utmärker sig.

Vidare med "Newborn Awakening" (mer traditionell symfrock i mellantempo), och nu släpps basisten (en puss till alla som gissar vem!) fram på samma villkor som övriga. Näst sist hör vi en utsökt tolkning av Tomaso Albinionis utsägligt vemodiga "Adagio", och när vi når fram till det långa, bångstryiga, mångskiftande, avslutande titelspåret ände vill jag definiera Lalle Larsson som en Malmsteen, men med mer jazz och mer smak. Klaviaturvidundret Larsson besitter en utmärkt fingertoppskänsla för när det ska shreddas och inte, till skillnad från sin mer namnkunnige gitarrkollega som vräker ur sig toner mest hela tiden.

Likt så många andra verk i genren tar det ett par vändor för saker att sätta sig, men sätter sig, det gör de. Rakt i hjärtat. På kuppen inser jag att skivan är instrumental först efter dess slut. Gott betyg från undertecknad, som vanligen tråkas ihjäl av sångamputerad musik.

www.myspace.com/lallelarsson
www.reingoldrecords.com/

Betyg: 8/10
Daniel Reichberg

Recension

Aspera – Ripples (InsideOut Music/Century Media)

Jobbet som skivrecensent kan ibland vara både svårt och stressigt, med nära förestående utgivningsdatum, och emellanåt skriverier om inte fullt så högkvalitativa alster men som ändå måste behandlas någorlunda objektivt. Lyckligtvis dimper det också ner plattor som omedelbart försätter en i ett musikalisk lyckorus, och en sådan platta är debutplattan från de unga “gutterna” i Norska bandet Aspera.

Aspera har funnits i lite varierande form och sättning sedan 2005, och existerade under flera år under namnet Illusion, men går sedan fjolåret under det latinska namnet Aspera (Thorns). Man släppte under Illusion-tiden tre egenfinansierade ep:s, och nu har man då fått kontrakt med progjätten InsideOut, vilket säger en hel del om dessa killars kapacitet.

Aspera – Ripples är egentligen ingen helt ny platta, utan den spelades mestadels in redan 07/08. När jag för första gången lyssnade igenom plattan frapperades jag av hur oerhört skickliga dessa 20-åringar var. Precis som sina angivna förebilder/inspirationskällor: Dream Theater, Symphony X, Soilwork, Evergrey, Pain of Salvation, Pagan’s Mind etc, har dessa mycket unga grabbar ett musikaliskt kunnande som är av världsklass. Ska man då dessutom ta i beaktande att plattan spelades in för nästan två år sedan när de var drygt 18 år, är bedriften ännu större. Inte ett dugg konstigt att InsideOut nappade på Asperas intrikata och välspelade musik.

Den musik som Aspera framför på sitt debutalbum är ganska mycket influerad av tidigare nämnda band, och har väl egentligen inte speciellt mycket som är unikt över sig. Däremot har man i den smältdegel av influenser komponerat sitt eget material och dessutom gjort det på ett skickligt och omväxlande sätt.

Dessa grabbar som är födda under sista kvartalet 1989 måste ha blivit matade med Dream Theater och kompani via bröstmjölken för allt känns så homogent och kvalitetsäkert att man nästan baxnar. Ibland hör man mycket tydliga Pain of Salvation-inslag (Catatonic coma), och i nästa stund kommer det lite typiskt Evergrey-tuggande gitarrer och trots att man inte egentligen tillför genren något nytt eller unikt, så blir jag för varje genomlyssning bara mer och mer imponerad av debutplattans extremt höga standard. Den absolut största jämförelsen blir dock ändå med Dream Theater, då man precis som förebilderna är härligt “meckiga” och grymt varierade i sina låtstrukturer.

Musikaliskt finns det absolut inget att klaga på, och om man gillar genren är “Ripples” ett givet köp. Är du inte redan inlyssnad på dylik musik, så kan den mycket väl fungera som en bra inkörspport för den oinvigde

De enskilda musikaliska insatserna är det heller inget att gnälla över, utan jag måste säga att dessa unga herrar hanterar sina respektive instrument på ett sätt som ingen av de musiker i tidigare nämnda band skulle skämmas över. Snarare skulle nog några i vissa fall kunna känna ett visst avund emot dessa unga fantommusiker. Speciellt herrar Robin Ognedal (gitarrer) och Nickolas Main Henriksen (keyboards) utmärker sig på ett sanslöst snyggt sätt, och som på många sätt påminner om samspelet mellan instrumentalgiganterna Petrucci / Ruddess.

Speciellt Ognedals gitarrspel tilltalar mig själv som gitarrist, med ett mycket tekniskt men ändå varierat och känslofyllt spel.

Det enda som jag har lite svårt för är när sångaren Atle Petersen tar i och försöker att bli lite aggressiv i sin framtoning, för då låter han rejält “skitnödig”. Han har annars en mycket bra, ganska ljus och klar röst som påminner lite om sångaren i Enchant. Alltså inget fel på röstresurserna, utan det känns bara som om att han skulle behöva mogna till lite i rösten och samtidigt sluta upp med det där “skitnödiga” och “bråkiga” sångsättet, för det behövs inte i bandets musik.

Plattan är inspelad och producerad av bandet själva, och är mixad och mastrad av ljuddemonen Jens Bogren i Fascination Street studion, och så som är brukligt på en så här i övrigt proffsig produktion är även ljud och ljudbild av fantastisk klass.

Ska du bara köpa en enda progmetallplatta under 2010 ska du definitivt överväga att lägga dina surt förvärvade slantar på : Aspera - Ripples

Fotnot: Bandet har bytt namn till Above Symmetry. www.abovesymmetry.com

8 / 10

Staffan Vässmar

Intervju

Roland Grapow från MASTERPLAN (av Peter Dahlberg)

PLATS: Sound Pollutions lokaler i Gamla stan, Stockholm. SYFTE: Att pumpa honom på info inför nya skivsläppet “Time to be king” i maj.

I ett snöigt Stockholm sitter Kai Hansens efterträdare i Heloween, Roland Grapow, och ser fram emot att få träffa mig från Artrock.se ;-) Då det är första gången jag intervjuar någon artist så var mina nerver ett virrvarr i början och min inledningsfras försvann i något mummel, men så fort vi satte oss ner och började prata kände jag hur jag slappnade av. Roland var ingen dryg och divig person som jag först var lite rädd för, tvärtom, han var väldigt vänlig och lättsam som få.

Han åker nu runt och gör promotion för nya skivan “Time to be king” samtidigt som han producerar den.

Intervju: Roland Grapow från MASTERPLAN

- Hej Roland, kul att Masterplan är på gång med ny skiva igen och att Jorn är tillbaka också.

Roland berättar att han är jätteglad att få arbeta med Jorn som sångare igen. Anledningen till att det sprack sist var att Jorn och trummisen inte riktigt hade samma uppfattning om tillvaron. Trummisen var en typisk tysk, säger Roland, som ville ha punktlighet och ordning. Jorn kände sig stressad av detta och ville ha ett friare arbetsklimat. Nu har Roland lovat honom detta och processen med nya skivan har varit mycket spännande enligt honom. De arbetar och leker lite mer med materialet än tidigare och tar lite nya chanser. Bland annat har de en låt som heter “Blue Europa” som känns som någon upprockad nationalsång. Roland ler lite och säger att den är lite kitchig men att han och bandet gillar den. Jag gillade den också. Hoppas det inte blir något sista minuten beslut att plocka bort den från skivan. De har även gjort en liten plojlåt som en hyllning till Queen. Enligt Roland blir den troligtvis en bonuslåt.

Vidare berättar Roland att de denna gång inte hade några planer med låtarna utan att de fick bli lite som de blev. Vid genomlyssningen så hör man att materialet varierar men hålls ihop av Jorns mäktiga stämma och Rolands vassa gitarrlr. På en låt där jag i mitt huvud kunde höra ett keyboardsolo frågar jag om det finns några sådana på nya skivan. Roland ler och skakar på huvudet.

- Finns det någon speciell tanke bakom titeln på nya plattan “Time to be king”?

Enligt Roland är tanken bara att det ska vara en nystart för bandet nu när Jorn är tillbaka och man hoppas förstås att nå ut med skivan. Han klagar lite här på att många laddar ner skivor idag utan att betala vilket är trist.

Nya skivan “Time to be king” är inspelad i Rolands studio i Slovakien där han även bor. Han producerar nya skivan själv och är helt uppfylld av den just nu. När vi lyssnar på låtarna så säger han att han inte kan sluta tänka på hur exempelvis hi-haten låter på ett visst ställe. Flera gånger så säger han nöjt att de försökt arrangera låtarna på lite annorlunda sätt denna gång. När man förväntar sig ett visst taktbyte eller liknande så händer något annat och så vidare.

- Nämna tre gitarrister som du beundrar?

Gitarrigudarna heter Ritchie Blackmore, Uli Jon Roth och Michael Schenker, fast han erkänner att han försökte kopiera Yngwie Malmsteen ett tag men tröttnade. Här får jag också veta att om man ska spela snabbt så är det lättast att göra det på en fender-gitarr, den svarar snabbare än andra gitarrer. Så nu vet ni det också!

- Nämna tre favoritalbum!

Deep Purple – Machine Head (1972)
Grand Funk Railroad – The red album (1969)
Kansas – Leftoverture (1976)

Roland säger att han gillar 70-tals rocken bäst och när jag nämner att hans melodiska gitarrspel doftar mycket Thin Lizzy så håller han med. Vidare berättar han att han håller på att återupptäcka bluesen och skulle gärna släppa en soloskiva till med lite bluesigare inriktning.

Vi återgår igen till Masterplan, och en av låtarna på nya skivan, “The black one”, handlar om hans tidigare flickvän. De gjorde slut för ungefär ett halvår sedan och Jorn har skrivit texten. Jorn skriver förresten alla texter. Inte för att Roland inte skulle kunna det, säger han, men för att Jorn vill använda de ord och fraser som får hans röst att låta så bra som möjligt. Enligt Roland så använder Jorn 100-150 ord konstant i sina texter som återkommer för att han sjunger dem så bra!

- Vilken är den bästa konsert du sett?

Här blir svaret lite överraskande Rammstein. Roland säger att han är stor fan av Rammstein och har alla deras skivor. Konserten, som han såg förra året, var helt fantastisk! Han känner trummisen i bandet och de ska försöka träffas när de spelar i Budapest i vår.

När jag ber honom beskriva sig själv med tre ord så säger han att han är vänlig, balanserad och positiv. Det är den uppfattningen jag får av honom också. Roland berättar att han inte är intresserad av att lyfta fram sig själv i bandet, att vässa sitt ego, utan att låtarna ska få det som låten behöver. Han vill inte gå in och göra ett gitarrpålägg om det stör Jorns sång och så vidare. Han ser sig som en i gruppen.

Vi satt och lyssnade igenom nya skivan också. Tror han spelade upp 9-10 låtar från nya skivan. Några titlar är: “Fiddle of time” – Jorn låter argare en någonsin här och Roland säger nöjt att de ville låta mycket metal på denna låt. Mission completed kan man säga!

“Blue Europa” – Lite schlagermetal som man antingen gillar eller hatar, säger Roland.”Time to be king” – Troligtvis första singeln. I originalversion är den runt 6 minuter lång så man kommer att korta ner den till en edit-version. Roland hoppas även att bandet får göra en video till den. Denna låt är inte speciellt kommersiell vilket Roland bara ser som positivt. Han ville inte bara släppa en typisk Masterplan-låt som första singel denna gång.

Jag försökte dra ur honom något roligt turnéminne men lyckades inte. Han sa att de var för nasty för att nämnas högt. Däremot tyckte han de tre första turnéerna med Heloween var minnesvärda samt den första med Masterplan.

Intervju: Roland Grapow från MASTERPLAN

- Jag avslutade med att fråga var Roland Grapow gör 10 år från nu?

Han svarade att han förhoppningsvis fortfarande spelar och att Masterplan fortfarande finns.

Avrundningsvis vill jag bara säga att Roland var en mycket lättframkommen och lättintervjuad person samt en hängiven musiker och musikälskare. Han hoppas få bli förband till Scorpions men kan också tänka sig att åka ut med ett annat band som en dubbelakt. Turnén kommer att starta i höst och vi får hoppas att de kommer hit då också!

Under tiden får vi njuta av nya skivan "Time to be king" med Masterplan som släpps i mitten av maj!

Text och bild: Peter Dahlberg

Recension

Riverside – Reality Dream (Metal Mind/Border)

Showen badar i en påkostad ljussättning när progrockarna Riverside gör en karriäröversikt på hemmaplan i Polen i maj 2008. Det är effektivt och synnerligen passande för bandets atmosfäriska musik. Att Pink Floyd är en av inspirationskällorna både syns och hörs. Huvudsakligen rör sig dock polackerna inom neoprogrammet med metalliska inslag. Jag hör mycket Pendragon, Sylvania och Opeth i bandets musik. Frontmannen Mariusz Duda (bas och sång) är stjärnan i bandet. Med sitt snärtiga basspel möter han ofta gitarristen Piotr Grudzinski i fräcka riff. Emellanåt förs tankarna faktiskt till Geddy Lee i Rush. Som sångare är han inte fullt lika enastående men överglänser likväl Steven Wilson i Porcupine Tree, vilka Riverside ofta jämförs med.

Riverside utgörs överhuvudtaget av förstklassiga musiker. Musiken flyter ledigt i snygga melodiska teman med smattrande slagserier av tungviktstrummisen Piotr Kozieradzki och läckra keyboardslingor av Michal Lapaj. Ibland viker de av i progmetal-utbrott och repetitiva, tunga riff, men jag saknar de där riktigt minnesvärda styckena. De som man nynnade med i, stampade takten till, eller varför inte spelade luftgitarr till. Inte för att det saknas potential. Det är bara det att de lovande partierna inte knyts ihop på ett tydligt sätt.

Sammanfattningsvis är "Reality Dream" ett välgjort dokument över Polens mest uppmärksammade progband och deras tre första skivor. Men den långa speltiden blottar vissa sprickor i bandets låtskrivande. Låtarna är väldigt snarlika varandra och flyter lätt ihop, vilket ytterligare understryks av det generösa bonusmaterialet. Vidare så räcker det inte med en läcker ljussättning och digital bildbearbetning för att bära en DVD-upplevelse – det måste hända mer på scenen än det stillastående Riverside presterar. Förstagångslyssnaren rekommenderas därför hellre att lägga pengarna på studioskivorna, men har du redan dem så köper du givetvis "Reality Dream" också.

Betyg: 7/10 Jukka Paananen

Recension

MASTERPLAN – Time to be king (AFM Records)

Masterplan är tillbaka med sångaren Jörn Lande i spetsen. I och med det så befäster de det sound som de skapat med de två första plattorna, melodisk metal av högsta klass med en touch av Dio och Whitesnake!

Första utmärkta singeln "Far from the end of the world" gav en bra hint om hur kommande platta skulle låta. Efter att ha hört hela skivan så kan man konstatera att de inte brände av allt sitt krut på en gång. Här finns fler godbitar som titelspåret "Time to be king" vilken är variationsrik pärla som jag återkommer till. Den smekande "Blow your winds" är en mjuk och lite skönt gungande låt som känns som en solklar hit. "The dark road" är en annan smådramatisk juvel i kronan och bjuder på variation och tempoväxlingar. Bara för att nämna några av de många bra spåren på skivan.

Jag har svårt att hitta svagheter här men en sak slår mig och det är produktionen. Gitarristen Roland Grapow har själv rattat det hela i sin egen studio. Inte så att ljudet är dåligt men det känns väldigt påträngande på något sätt. Det låter aningens för kompakt och basen ligger för högt. Låtarna hade mått bättre av en något mer luftig produktion. Det är i alla fall min personliga reflektion.

Men återigen, här finns många starka låtar att njuta av. Det är verkligen inget hafsverk. Att släppa en så stark låt "Lonely winds of war" som b-sida tyder också på det. Masterplan är tillbaka med besked!

8 / 10 (snudd på 9:a men det blir bakläxa på produktionen)

Peter Dahlberg

Recension

RPWL - The Gentle Art of Music (The Gentle Art of Music)

Lite sent påtänkt kommer här ett litet omdöme om det senaste alstret från förra årets stora attraktion vid Slottsskogsfestivalen; RPWL, nämligen deras dubbel-CD "The Gentle Art of Music". Det här är inget nytt studioalbum utan en sorts blandning mellan "Greatest Hits" och "RPWL unplugged". Verket markerar en nystart för bandet i och med bildandet av det egna skivbolaget med samma namn som skivan.

Första CD:n är en regelrätt "Greatest Hits"-platta där man radar upp det bästa ifrån alla studioalbum, rätt och slätt i kronologisk ordning. För en nykomling som aldrig hört bandet förut måste jag säga att det förmodligen är en rätt trevlig introduktion och att den helt klart visar hur RPWL utvecklats i stil genom åren. Dessutom tycker jag att man verkligen lyckats plocka ut russinen ur kakan. Självklart inleds plattan med genombrottslåten "Hole in the Sky" som liksom låten "Crazy Lane" beskriver den Pink Floyd inspirerade första tiden för bandet. Därefter följer ett par låtar från den likaledes magnifika "Trying to kiss the sun" plattan. Bland dessa finns en personlig favorit, "Home again". Detta är en låt som på ett gripande sätt beskriver en av de allra största händelserna i ens liv: Dagen man får sitt första barn. Ett känslomässigt omvälvande ögonblick som märkligt nog inte i varje ögonblick och för varje människa upplevs som överväldigande lyckligt.

Här finns också fullt av oro inför framtiden och frågor om hur man som föräldrarpar skall gå framåt. Låten fångar dessa känslor på ett otroligt fint sätt och jag själv tycker denna låt helt enkelt är ett mästerverk (lyssna också på de enkla men läckra trumvirvlarna som avslutar låten!). Sen fortsätter det med ett par låtar från mellanspelet "Stock" och sedan ett par låtar från "World through your eyes", däribland den fenomenala hiten (i alla fall borde den blivit det) "Roses" med gästsångaren Ray Wilson. Till sist kommer "Silenced" och "Choose what you want to look at" från senaste plattan "The RPWL Experience" som ger prov på en lite rakare och råare rock från bandet. Alltså, en väldigt välkomponerad kompott som lyfter fram bandet från sin allra bästa sida.

Betyg 9/10 Karl-Göran Karlsson

CD nummer två är väldigt annorlunda och påminner om en "unplugged"-platta. Mycket avskalade och annorlunda versioner av några utvalda låtar. Helt "unplugged" är det inte för på flera av låtarna kommer elgitarrerna fram men det är ändå i en väldigt begränsad omfattning. Många av låtarna har fått ett helt nytt komp. Ibland är det stråkar och blåsinstrument och ibland är det lite mer exotiska instrument, t ex indisk saz (självklart på exempelvis låten "Trying to kiss the sun"). Stråkararrangemangen fungerar i allmänhet väldigt bra men ibland känns det lite mindre lyckat (t ex i "Farewell" som är mer lyckad i originalversionen). Ett par tidigare outgivna låtar finns med. Det är låtarna "Moonflower" och "Cake" och som faktiskt känns väldigt annorlunda i RPWLs repertoar. Särskilt gäller det låten "Moonflower" som låter som en mjukjazz-låt med Svante Tureson och Sylvia Vrethammar (här sjunger Julia Schröter tillsammans med Yogi Lang)!. Lite kul men känns kanske lite udda. Bästa låten på denna andra CD tycker jag utan tvivel är "World Through My Eyes" där man gjort ett läckert arrangemang med indiska instrument (Saz och diverse rytminstrument). Eller är det manne jamaikanska bensinfat man spelar på? I vilket fall, det är oerhört effektivt och njutbart.

Det är svårt att lämna ett slutomdöme på ett verk där de två plattorna är så olika. Jag ger helt klart full pott (10 poäng) för den första CD:n. Den visar verkligen på ett övertygande sätt varför RPWL är en av de klarast lysande stjärnorna inom Artrocken just nu och varför de också har varit det under de senaste 10 åren. CD 2 är också bra men den experimentella naturen har även gått lite hårt åt vissa av låtarna så betyget blir där något lägre (8 poäng).

Nu väntar vi med spänning på nästa studioalbum som troligen släpps nästa vår. Jag tror också att det är viktigt att bandet nu ger allt vad gäller nyinspelad musik för att behålla sina fans och eventuellt få nya. De senaste åren har vi sett både live-plattor och DVD-plattor och när nu den senaste plattan återigen bara är omtuggningar av tidigare låtar så finns en risk att man har så s å återanvänt sitt material lite för mycket. Så nu gäller det att visa framfötterna med en ny studioplatta. Men jag tvivlar inte på något sätt att inspirationen har sinat. Inte minst alla soloplattor de senaste åren har visat vilket fantastiskt gäng musiker vi har att göra med. Men man behöver kanske lite tur också i en tuff bransch med ett nystartat skivbolag. Det är bara att önska lycka till

Metaltown

Frihamnen, Göteborg – 18-19 Juni 2010

Text: Ulf Classon

Foto: Conny Myrberg

Metaltown håller vad de lovar. Heter man något med metal så skall det bara finnas metal på menyn också. Detta har gjort att festivalen har förvandlats till landets i särklass hårdaste festival bland de stora tillställningarna. Intet mig emot men för egen del gillar jag variation så när jag fick se att de placerat de blott två banden som kan klassas som rock, Coheed & Cambria och Garcia Plays Kyuss, samtidigt så blev jag ordentligt besviken. Det var i princip för dessa två samt Hellyeah som jag bestämde mig för att införskaffa biljett så surt var bara förnamnet. När sen festivalledningen fortsatte genom att endast ge Kreator och Sodom futtiga fyrtiofem minuter vardera så undrade jag om dom vet vad dom sysslar med. Visst vet jag att det mycket väl kan vara så att banden i sig inte kan spela på någon annan tid än den utsatta på grund av vidare åtaganden på turnén. Men att de två sistnämnda banden helt klart förtjänar en mer lukrativ speltid råder det ingen tvekan om. Men hur som helst så fanns det ju en hel del oerhört intressanta band att kolla in ändå och om alla förändringar som gjort med området i år, antalet toaletterna och så vidare föll väl ut får vi se i slutet av denna rapport.

Fredag: Ökenrock och tysk marschmusik.

Förra årets stora problem med långa köer vid utlämningen av festivalarmband var i år löst men istället fick vi som redan hade armband stå i en lång kö som satan. I alla fall första gången vi skulle in på området. Vi han dock in lagom till att Raubtier skulle gå på inne i Close Up-tältet och här har ju festivalledningen helt klart gjort en misräkning på norrbottningarna popularitet. Tältet, som i år är helt annorlunda mot det mysiga circustältet som varit de senaste åren, var totalt fullpackat och flera delar på väggen fick plockas ner för att folk skulle kunna se. Inte i min vildaste fantasi kunde jag förstå att detta, Sveriges svar på Rammstein, skulle ha blivit så stora så jag skyller inte på schemaläggarna i detta fall. Frågan jag ställer mig dock är hur många som är på plats för att dom gillar musiken och hur många som bara vill se spektaklet. Bandets tyska marschmetal är egentligen rätt simpel med taktfasta riff och elektroniska samplingsar som en extra krydda men det är deras stenhårda och överallvarliga image som har gjort dom populära skulle jag tro. På scen är det knappast några muntra miner som syns när de efter introt från Björnes Magasin inleder med "Det Finns Bara Krig" och "Änglar" men publiken är glada och hoppar så piren gungar ändå. Trycket på den massiva skara som trängt in sig i tältet blev nu för mycket och till tonerna av "Legoknekt" så bokstavligen brottades vi oss ut för att kunna andas överhuvudtaget. En annan bidragande faktor till att vi lämnade tältet var den löjligt låga volymen som ljudkillen rattat in. Låtarna gick med nöd och näppe att urskilja och av mellansnacket hörde vi inte ett ord.

Men hade vi stannat kvar inne i tältet så hade vi missat den korta stund som tyska thrashkungarna i **Kreator** fick på sig att spela. Även här var ljudnivå väldigt låg och det där trycket man eftersöker på en konsert uteblev. Detta var för övrigt någon som samtliga band fick stå ut med vilket var trist. Bandet gjorde vad dom kunde och inledde med titelspåret från senaste given "Hordes of Chaos" innan de rev av "Phobia" och sen behårda "Enemy of God". Klassikerna avlöser varande sedan i form av favoriter som "Violent Revolution", "Endless Pain" och "Extreme Aggression" och speltiden bjöd på få möjligheter till överraskningar. En mer sentida benkrossare som "Impossible Brutality" fick inte ens plats till mitt missnöje. Men trots en solid setlist, som avslutas med "Coma of Souls", borde få mig på bra humör men hela tillställningen kändes lite seg. Mille Petrozza och hans kumpaner brukar kunna bjuda på i alla fall lite ös på scen men idag var dom sega och den finske gitarristen Sami Yli-Sirniö kändes som en staty mot tidigare gånger jag sett honom.

Kreator - Metaltown 2010

Nu lockade inte vare sig löjligt kassa Sonic Syndicate eller de tekniska dödsmetallarna i Cynic så egen medhavd rusdryck i en grässlant utanför området lockade mer innan det var dags att ta plats inne i Close Up-tältet igen. Under namnet **Garcia Plays Kyuss** kommer sångaren John Garcia med, för mig okända, musiker och lirar låtar från hans gamla band med just namnet Kyuss. Ett band många anser vara skaparna av stonerrocken. Då jag aldrig fick chansen att se detta favoritband när det begav sig så kunde jag inte låta detta tillfälle gå mig förbi. Bandet han har med sig är riktigt bra och känslan av coverband som kan infinna sig i fall som dessa märker jag aldrig av. Dom får till och med briljera lite i några instrumentala nummer där sångaren Garcia inte ens är med på scenen. Men den givna centralgestalten är trots allt herr Garcia själv som med självklar pondus och fantastisk röst får mig att bli smått rörd och glädjetårarna är inte långt borta. Jag tror inte jag saknad en enda låt av mina favoriter och de absoluta topparna är de riktiga ökenklassikerna som "Gardenia", "Asteroid" och avslutande "Green Machine" naturligtvis.

Oerhört nöjd med vad jag precis bevittnat tar jag nu plats med mina vänner för att se festivalens första huvudband och anledningen till att många köpte biljett skulle jag tro. Lam-porna tänds och hela scenen är dold bakom den tyska fanan som får agera draperi. Fanan faller och fyrverkeriet kan börja! Rammstein förnekar sig inte utan drar nu igång sin pyrotekniska show där maskinella stenkrossriff ackompanjeras av den nu givna eldshowen. Sångaren Till Lindemann är som vanligt centralfiguren och hans ständiga kamp mot keyboardisten Flake tycks aldrig ta slut. Denna gång tvingade han ner honom i ett badkar för att sen hålla något som förmodligen skulle föreställa flytande kväve över honom. Herr Lindemann hinner även med att tända eld på ett påhittat fan och under kåtslaget "Pussy" plockar han fram en gigantisk penisattrapp som sprutar, ja, låt oss säga att vi hoppas på att det är vanligt skum.

Hela showen är bländande och oerhört underhållande men trots att det är första gången jag ser bandet live så känns det som jag sett detta flera gånger tidigare. Det är i och för sig sant då jag mer än gärna tar del av bandets DVD-utgåvor och jag kan inte låta bli att få känslan av budgetspelning denna kväll. Det är i och för sig en festivalvariant av den turné som dom varit ute på det sista men jag hade nog för höga förväntningar för jag hade hoppats på mer!

Sen kan jag inte låta bli att gnälla lite på låtvalen också för i mitt tycke så har **Rammstein** gått från att vara ett tungt och unikt band till att låta mer och mer som ett hårt popmetalband. Visst lyckas dom alltid prångla fram någon rejäl hit för varje album dom släpper men det riktigt starka låtmaterialet återfinns på de två första skivorna och ikväll blev dom mer eller mindre förbisedda.

Men hur som helst så bjuder Rammstein på hejdundrande underhållning så vem är egentligen jag till att klaga? Jag hade bara velat ha det lite mer efter mina önskemål för att det skulle kunna bli en eller två poäng till.

Garcia Plays Kyuss - Metaltown 2010

Nu fick vi påbörja den så kallade kräftgången för alla tjugotusen personer skulle ut på en och samma gång. Det gick faktiskt ovanligt fort och vi kunde snart fortsätta vår färd hem till det boendet vi befogade över under festival och somna sött.

Kreator 6/10
Garcia Plays Kyuss 8/10
Rammstein 7/10

Lördag: "Det är dödsmetal, det hörs ändå inte vad ni sjunger."

Det är knappast med ett tigersprång man hoppar upp ur sägen denna lördagsmorgon men upp måste man ju så man fick göra så gott man kunde. Denna morgon var även olycksbådande gråmulen så vi tog rätt snabbt beslutet att helt skippa annars givna konserter med Witchery och Sodom. Vi satsade istället på att vakna till ihop med fotbolls-VM och kungligt bröllop på TV innan en pizza fick agera grund för dagen och kvällens begivenheter.

Vi anpassade oss istället för att anlända lagom till att **Amon Amarth** tar den största scenen i besittning. Bandet har med idogt turnerande skaffat sig gott om rutin för att fylla ut festivalens största scen men bara uppenbarelsen av growlmonstret Johan Hegg räcker för att sätta sig i respekt hos samtliga i publiken. Herr Hegg är även bra på att styra sin publik med hjärnhand och säger till dom att sjunga med trots att dom inte kan texten med uppmaningen "det är dödsmetal, det hörs ändå inte vad ni sjunger". Bandet vråker sen fram sin vikingadöds med självklar pondus och med den tyngd och melodistyrka som bandets kompositioner besitter kan man inte misslyckas. Dom inleder med "Twilight of the Thunder God" och "Runes to My Memory" innan Entombeds LG Petrov gästar på scen för en av bandets bästa låtar i form av "Guardians of Asgaard". Andra höjdare denna gång blir "Varyags of Miklagaard", "Death in Fire" och avslutningen med "The Pursuit of Vikings". Amon Amarth är ett av de band som aldrig gör en besviken. Dom är alltid på hugget trots att de som denna gång spelade i Schweiz så sent som kvällen innan. Men med den låtarsenal som bandet befogar över så kan man knappast misslyckas heller.

Samma stabila låtskatt har även **Soulfly** få men kvällens spelning visar inte upp det Soulfly jag vant mig vid att se. Visst funkas nya "Blood Fire War Hate" som öppning och låtar som "Back to the Primitive", "Proph-ecy" och "Eye for an Eye" är alltid lika förkrossande tunga och en fröjd att lyssna på. Men det tempo som bandet brukar dra igång på scen är som bortblåst och hade det inte varit för gitarristen Marc Rizzo så hade vi stått och tittat på ett gäng statyer. Den nu fyrtiotvåårige bandleadaren Max Cavallera står som fastklustrad vid sitt mickstativ med sin gitarr och ser trött ut. Hans elaka vrålande har jag alltid vidhållit är bland det bästa i genren men denna kväll är det första gången jag hör honom sjunga illa emellanåt.

Förutom tidigare nämnda Rizzo så känns bandet ointresserat och trött-kört och Sepultura-klassiker som "Refuse/Resist" och "Roots Bloody Roots" kan inte rädda detta från att bli en rejäl besvikelse för min del. Publiken framför scenen verkar dock ha ordentligt kul och uppgifter efteråt talade om att en regelrätt "wall of death" hade förekommit.

Jag vände nu mina förhoppningar om uppräckning mot den största scenen och en av festivalens viktigaste konserter för min del. Amerikanska **Hellyeah** hade förmodligen aldrig fått den uppmärksamhet dom har om det inte varit för att en viss trummis vid namn Vinnie Paul (Pantera, Damageplan) ingått i sättningen. Bandet består i och för sig av medlemmar från mer eller mindre välkända amerikanska metalgrupper som Mudvayne, Nothingface och Damageplan men på vår sida av pölen har dom aldrig fått fotfäste. Men jag gillade den självbetitlade debuten skarpt och såg fram emot att äntligen få se bandet live och kanske till och med få höra någon låt från kommande given "Stampede". Dom drar igång med "Hellyeah" samt "Goddamn" och redan från start är det ett bra ös på scenen. Det är rutinerade herrar vi ser framför oss och Chad Gray från Mudvayne är en fullfjädrad frontpersonlighet med sin kraftfulla och småraspiga stämma. Tillsammans bildar dom en slagkraftig enhet som är kul att titta på.

Bandets sydstatsrockiga metal av modernt amerikanskt snitt kan svänga något oerhört emellanåt och med en kaxig image samt en tuff attityd så kommer dom långt. Men som på debuten håller det inte hela vägen. Dom har några riktigt starka låtar som bland annat de två tidigare nämnda samt den sköna halvakkustiska "Alcoholin' Ass" som här får agera konsertavslutning. Men de saknar de där riktiga fullträffarna till refränger som är så viktigt i denna genre. Nya "Cowboy Way" och "Stampede" som dom bjöd oss på kan kanske med lite inlyssning bli det jag eftersöker men det är för tidigt att säga nu. Hellyeah är ändå underhållande och jag njuter tillsammans med en hyfsat stor publikskara i solnedgången.

Hellyeah - Metaltown 2010

Desto större skara var samlad framför den mindre av de två utomhusscenerna och hur walesiska Bullet for My Valentine kan ha blivit så populära övergår mitt förstånd. Dom har helt klart ett gäng riktigt ettriga och coola thrashriff som till exempel i "Scream Aim Fire" men de skall ju hela tiden förstöra med mesig sång och poprefränger. Som tur är ljudet så lågt och dåligt att sången ibland försvinner. Dom spelar inte mycket mer än halvtaskig popmetal enligt min uppfattning och då hjälper det inte hur bra fart dom har på scenen eller hur snygg (och i detta fall enkel men effektiv) ljussättning dom har. Men kidsen verkar gilla det och jag får väl finna mig i att inte alla har samma goda smak som jag har.

Fördelen med festivaler är att man slipper stå allt för länge för att se sådan skit som jag precis sett och snart var mitt humör på topp igen när jag tog plats inne i tältet för festivalens sista band. Nej det var inte popmetalkungarna i In Flames som placerats på en för liten scen som festivalens huvudband utan något mycket mäktigare – nämligen **Hatebreed**! Crossover- pionjärerna från Amerika som blandar sin ilska hardcore med benhård thrash på ett av de mest exemplariska sätt man kan tänka sig. Det som gör Hatebreed till ett av de mer explosiva banden jag beskådat live är deras furiösa tempo på scenen. Sångaren Jamey Jasta kör ett så svettigt gympass så till och med den mest uthållige aerobicsinstruktören skulle gå i däck halvvägs. Han håller igång hela tiden och sällan har jag sett en frontman inom denna genre som samtidigt som han gatar fram lyriken kan styra sin åskådarskara med järnhand.

Amon Amarth - Metaltown 2010

In Flames - Metaltown 2010

Festivalens mest röststarka publik är det dessutom. Gångvrålssången (allsång känns inte lika målande i detta fall) överröstar nämligen nästan bandet och moshpit är mer regel än undantag känns det som.

Men bandets inlevelse på scen och publikens våldsamerhet vore ingenting utan en gedigen setlist som den vi fått ta del av. "Live for This", "I Will Be Heard" samt "This is Now" känns precis så som en käftsmäll skall kännas och efter att ha hört både "Straight to Your Face" och "Destroy Everything" så gör det ont i hela kroppen.

Jag ser inte In Flames som spelar samtidigt men jag är ändå säker på att dom framstår som trötta gubbrockare i jämförelse med Hatebreed. Amerikanerna bjöd nämligen på en urladdning som man sällan får chansen att skåda på en scen idag.

Amon Amarth 7/10
Soulfly 5/10
Hellyeah 7/10
Bullet for My Valentine 4/10
Hatebreed 9/10

Årets Metaltown bjöd på en salig blandning band trots att det i stort enbart är just metal på schemat. Men trots kanonkonserter av John Garcia och Hatebreed så är jag långt ifrån nöjd med årets festival. För det första har dom ändrat på festivalområdet vilket gjorde att de två största scenerna inte längre ligger jämte varandra och på så sätt gör att man inte kan se den mindre av dom från öltältet längre. Men dom vill kanske minska på trycket inne i öltältet och har nu istället två där det ena även gränsar till tältscenen. Om vi fortsätter med scenerna så kan vi ju passa på att prata lite om ljudet. I år var nog ledningen fruktansvärt oroliga för att åka på böter på grund av för höga decibeltal men detta

var ju löjligt. Ljudet var ibland så lågt, som på Raubtier, så man knappt hörde mellansnacket. Sen låg ljudnivåerna så att det var lite för högt utan proppar i öronen och alldeles för lågt med proppar. Detta gjorde att man fick stå utan proppar för att kunna urskilja nått i musiken överhuvudtaget.

Sen har vi ölpriset som i år höjts med ytterligare fem kronor! Femtiofem kronor plus fem kronor i pant för muggen gör att ölen nu kostar sextio kronor om man missar att panta sin tommugg! Det måste vara ett av de dyraste priserna på någon festival denna sommar känns det som. Men dricker gör man ju och då måste man utföra sina behov och i år fanns det inte en enda pissoar! Först på lördagen kom det tydligen sådana där man står vid en pelare fyra och fyra men dom såg jag inte röken av. Nej alla skulle kissa inne på bajjamajorna och min enda tanke är hur kul de var för alla tjejer som skulle in och utföra sina behov. Hur kul kan det vara att gå in efter tio killar som alla haft svårt att kontrollera vattensnoken?

Nej Metaltown-ledningen har enligt mig en del att fundera på till nästa år och skall jag åra festivalen med ett besök till så får dom nog boka något i hästvåg skulle jag tro.

Ulf Classon

Recension

James Labrie – Static Impulse (InsideOut Music/EMI/Century Media)

Då kom så äntligen ett efterlängtat solosläpp. Sist det begavs sig var 2005 med "Elements Of Persuasion" och partner/låtskrivare då liksom nu är Matt Guillory på keyboard och bakgrundssång. Enligt ut-sago ville de nu producera en mer aggressiv platta och Labrie beskriver stilen som "Gothenburg Metal" med en del progressiva inslag.

Den nu så populära avarten radiometal är det absolut inte tal om, här presenteras den äkta varan då som sagt med en del progressiva vinklar och jösses vad rätt det blev. En nyhet i Labrie lägret är inslag av avgrunds-growl som exempelvis i inledande One More Time vilket sjöngs av trumslagaren i denna sättning nämligen svensken Peter Wildoer (Darkane). Mer svensk anknytning blir det när mastringen och mixningen görs av Jens Bogren (Opeth, Soilwork, Katatonia, etc.) på Fascination Street Studios i Örebro.

James Labrie – Static Impulse (InsideOut Music/EMI/Century Media)

Går vi in lite på ämnet dissekera börjar plattan med högt ”metal” tempo samt skriksång så överraskningsmomentet blev onekligen total J och snart kom Labrie’s stämma in lika bra som i sina bästa dagar, han är ju trots allt stundtals något ojämn. På nästa spår Jekyll Or Hyde fortskrider blandningen av skrik och vanlig sång båda förövrigt av god vigör och fingertoppkänsla dessa emellan. Lugnare inledning kommer med längsta femminuters Euphoric och här känner vi mer igen Labries kompositioner från tidigare soloplatta och projekt.

Trots att albumet går en hel del åt hårdare metal så står melodin alltid i centrum. De individuella prestationerna håller också hög klass som det tekniskt skickliga gitarrspelet från Marco Sfogli och trots att keyboard ofta liksom i Dream Theater som vi nu måste få jämföra med får stå lite i bakgrunden visas här hur viktiga de är för ljudbilden, speciellt i de mera lågtempospåren som nämnda Euphoric och albumets enda ballad Coming Home. Mr Guillory är inte bara en viktig kugge i soundet, låtsnickeriet är också här ett gediget hantverk. Resten av banduppsättningen går heller inte av för hackor för ärligt talat vilken skicklig instrumentalist vill inte var med i lag Labrie?

James Labrie och Guillory har fått ihop ett starkt album med både driv, melodi och varierad karaktär där konceptet inte är unikt men ack så bra. Sången är det bästa jag hört på ett bra tag och ett vinnande tema Göteborgs-Metal med utsvävningar är den röda tråden undantaget balladen tillika slutspåret Coming Home. Ltd versionen innehåller även Jekyll Or Hyde (Demo) och Coming Home (Alternate Mix)

Lagom till andra solosläppet kom beskedet att Mike Portnoy slutar i Dream Theater så varför inte anlita herr Wildoer som sköter sig mer än godkänt både bakom mick samt pukor;) Och slutligen vill jag gärna se den klockrena bokningen till nästa års Metaltown kallad James Labrie!

8/10
Conny Myrberg

Recension

Star One - Victims Of The Modern Age (InsideOut Music/EMI/Century Media)

När jag plockar upp nya Star One, Victims Of The Modern Age, ur brevlådan känns det nästan som lilla julafton. Samtidigt blir jag lite nervös; tänk om jag kommer att bli besviken, tänk om den inte alls kommer att motsvara mina snudd på skyhögt ställda förväntningar. Till slut så injar jag jag mod i mig själv och bestämmer mig helt enkelt för att ta tjuren vid hornen.

Sagt och gjort, inom några minuter så snurrar plattan igång för första gången. Efter ett litet mysigt intro så sparkar Arjen Lucassen och gänget igång Digital Rain. Här är det järnet som gäller. En ganska rak rökare med en lite tyngre refräng. Jo då, detta ska nog funka.

Nästa låt, Earth That Was, inleds med ett riff som skulle kunna få självaste Tony Iommi att rodna av avund. Här är en låt som i sin uppbyggnad påminner en hel del om mästerverket Dawn Of A Million Souls från Ayreons Universal Migrator Part 2: Flight of the Migrator. Tungt och svulstigt med ett ganska dramatiskt arrangemang. Givetvis är det överlag välsjunget som attan. Med Damian Wilson, min husgud Russel Allen och Dan Swanö så täcks hela registret upp. Som pricken över i så medverkar även Floor Jansen, vilket är en av mina absoluta favoriter av kvinnliga sångare.

Låt för låt blir jag övertygad om att han har gjort det igen. Det här är exakt så bra som jag hade hoppats på. För den som är väl bekant med bland annat Star One och Ayreon så bjuder inte Victims Of The Modern Age på några överraskningar. I ena stunden stort och episkt, för att i nästa stund bli nästan minimalistiskt. Harmonierna och melodierna pendlar mellan oerhört vackra och stämningsfulla till blytung och ödesmåttade. Precis så som vi kan förvänta oss av Arjen Lucassen. Arjen, som är en omtalat trevlig prick, verkar dessutom alltid lyckas med att få sina kollegor att prestera i toppklass. Kolla gärna upp alla ”behind the scenes” som finns på Youtube. Det märks att Arjen får sina gäster att trivas, något som verkligen avspeglas i musiken.

Jag älskar nästan allt som den glade holländaren släpper ut på skiva. Victims Of The Modern Age är absolut inget undantag. Detta är ett av årets mest givna köp!

Betyg: 9/10 Eric Eklund

Recension

ANTHRIEL - The Pathway (Lion Music)

När man, av någon outgrundlig anledning, fått för sig att plattan man håller i handen antagligen inte kommer att vara något vidare. När förväntningarna står på noll och man nästan hör ljudet som av en suck från cd-spelaren när luckan stängs. Det är då, när man minst anar det, som glädjen över att ha hittat en ”progressivt guldkorn” landar som en slägga i skallen! Plattan, eller det progressiva guldkornet, som det handlar om är The Pathway med det finska bandet Anthriel.

Bandet har lyckats att släppa ifrån sig en debutplatta med idel klasslätar. Med stor känsla för dynamik blandar de vackra melodier med rejält dubbeltrampsmangel. Sångaren Simo Silvan bär upp flera partier med sin stämma som varierar från ett närapå Michael Kieske-liknade fiskmåsläge till djupare brösttoner modell Roy Kahn. På samma sätt som i Kamelots musik så har det rena solomalandet på gitarr inte tagit överhanden. Givetvis tillåts ändå gitarristen Timo Niemistö, som även producerat plattan, att stundtals blixtra till och visa upp ett varierat och smakfullt gitarrspel. Hela produktionen visar prov på balans och snygg ljudbild.

Sedan tidigare så nästan avgudar jag Kamelot, Symphony X, Circus Maximus. De tillhör enligt mig toppskiktet inom den neoklassiska progressiva metallen. Efter att snurrat The Pathway hemma på stereon så kan jag bara konstatera att trion blivit en kvartett. Fortsätter Anthriel på denna nivå så är det absolut ingen tvekan om att de snart har en given plats bland de riktigt stora i genren.

PERKELE!

Recension

The Crystal Caravan - Against the Rising Tide (Transubstans Records/Record Heaven)

Jag placerade The Crystal Caravans självbetitlade debut som nummer tio på min årsbästa lista förra året. Jag vill härmed be om ursäkt för detta. Skivan har nämligen växt något monstruöst och tillhör några av mina absoluta favoritplattor just nu så en högre placering hade den varit värd. Därför är det extra kul att Umeågrabbarna redan är aktuella med en uppföljare, som dessutom verkar kunna växa förbi sin föregångare.

Musiken på nya plattan ”Against the Rising Tide” sattes under två veckor i somras och alla instrument spelades in samtidigt för att bibehålla livekänslan i musiken. Ett grepp jag tycker fler band skall ta till för allt blir oerhört mycket mer levande på det sätt och The Crystal Caravans musik är allt annat än likstel. Musikaliskt rör dom inte om speciellt mycket i sin sjudande rock’n’roll-anrättning om man jämför med debuten men det känns som dom istället för att utveckla sin retrock nu försökt spetsa till den och genom det gjort den ännu bättre istället. ”Against the Rising Tide” känns helt enkelt lite vassare än debuten och känslan att den kan växa lika mycket med tiden är överhängande.

Bandet lutar sig fortfarande tryggt mot sina förebilder från det gyllene sjuttioalet så som Captain Beyond, Uriah Heep, Grand Funk Railroad, Deep Purple MkIII och MkIV och naturligtvis Jefferson Airplane. De The Doors-inslag som jag fann på debuten är mindre till antalet nu men är istället än mer påtagliga. Som i till exempel tunga ”Focus” samt i avslutande ”Wrecking Ball” vars speltid snurrar upp över åtta minuter och visar upp bandets med episka verk så här långt. Helt klart två av albumets höjdpunkter för min del. ”Against the Rising Tide” är en enda lång vitaminiinjektion. Ett perfekt motmedel mot deppighet för man blir oerhört glad av musiken och sitta still kan du bara drömma om.

Betyg: 9/10 Eric Eklund

Älskar du sextiotalskryddad sjuttiotalsrock i ett härligt tempo så är definitivt Kristallkaravanan någon att kolla upp. Ett av Sveriges klart bästa band just nu.

Jag är försiktig med betyget dock. Med stor sannolikhet kommer skivan att växa ytterligare de närmaste månaderna precis som debuten gjorde så nian i betyg är inte långt borta. Sen vill jag avvakta till jag inhandlat den fysiska skivan. Återigen är nämligen de ljudfilerna som vi recensenter fått ta del fullständigt undermåliga. Skivans hela potential går nämligen inte att uppleva då det man får att tycka till om låter som det spelats in på ett uttjänt kassetband från åttioalet. Ännu en gång finns det bara en förlorare och det är tyvärr artisten.

Betyg: 8/10 Ulf Classon

Intervju:

Henrik Båth - DARKWATER

av: Conny Myrberg

- Studio Fredman antogs att mixa/mastra nya plattan, hur kom det sig att ni valde just denna studio?

Vi har alltid tyckt att deras mixar låter väldigt bra, och tänkte att deras sound skulle passa plattan perfekt. Sedan hade vi även möjligheten ekonomiskt denna gången att kunna gå till någon som är mycket välkänd och har ett mycket gott rykte inom hårdrocken. Och vi är otroligt nöjda med soundet på skivan.

- 2008 fick vår ”egna” festival Slottsskogen Goes Progressive den äran att ha er som gäst, finns det några speciella minnen eller anekdoter som ni vill förmedla om detta tillfälle?

Ja just det. Det var en mycket trevlig festival och ett ställe vi länge velat spela på, och det vore helt klart en ära att få medverka på festivalen igen! Det jag faktiskt minns bäst från spelningen är att Magnus var jätteförkyld och hade hög feber. Varje gång jag kollade åt hans håll undrade jag när han skulle trilla ihop, haha.

- Er nya basist Simon Andersson som bl.a. varit medlem i Pain of Salvation, hur kom ni i kontakt med denna eminenta basguro?

Det var faktiskt så att det var eran egen Staffan Vässmar som föreslog Simon. Jag pratade med Staffan ett tag efter att vi gått isär med Karl och undrade om inte han visste någon basist som kunde passa oss, det är ju inte helt enkelt att hitta duktiga basister som inte redan är upptagna, och då tyckte han att jag skulle ta kontakt med Simon och på den vägen är det. Så ett stort tack till Staffan!

- Ni rekryterade Simon vad jag förstår till bandet ett tag efter att inspelningen påbörjats på nya, spelade han på alla låtar eller sköttes basen i början av någon annan?

Nja, Simon fick vi nog med innan inspelningen började, däremot var allt material färdigskrivet, så där kunde han inte lägga sig i så mycket. Men visst lägger Simon all bas på plattan.

- Er gitarrist Markus Sigfridsson släpper nu egna projektet 7-days och så har ni bandet HARMONY är det något som prioriteras framför de andra? Beskriv gärna även de musikaliska skillnaderna eller inriktningarna grupperna emellan.

Det är Darkwater vi prioriterar, vi har kommit fram till att det är väldigt svårt att ha flera satsande band igång samtidigt, och Darkwater är egentligen det enda band vi har. 7-days är ju som du sa Markus egna projekt där han får utlopp för sina lite mer symfoniska sidor inom hårdrocken, Harmony är faktiskt också det ett projekt som Markus och Tobias håller i, och där jag och Magnus egentligen bara har varit inhyrda för skivinspelning och liveframträdanden. Där är det lite mer vanlig melodisk hårdrock som gäller och eftersom Markus och Tobias har en kristen tro har det även färgat texterna i Harmony. Men som sagt, det band vi nu kör fullt ut är Darkwater och det kommer alltid vara det band jag prioriterar högst.

Henrik Båth / Darkwater (Foto: Lars Ardarve)

- Enligt mitt tycke var gruppen Shadrane en lyckad satsning där bl.a. du och Göran Edman gästade som vokaler. Hur kom det sig att du blev inblandad i denna konstellation?

Jag och Vivien Lalu, som höll i projektet, jobbade tillsammans lite tidigare med en amerikansk gitarrist vi namn Bobby Ferrara. Han höll på med sitt soloprojekt och ville ha mig på sång och Vivien som producent och keyboardist. Vi hann spela in ett antal låtar innan Bobby helt plötsligt och mycket tragiskt dog i en hjärtattack. Vi har fortfarande kontakt med hans fru och vi försöker få klart skivan och ge ut den i USA till Bobbys ära.

- Stundtals kan man höra en del Göran Edman vibbar i det vokala på era plattor, vem är egentligen din inspirationskälla sångmässigt?

Det var ju roligt att höra, Göran har ju absolut varit en inspiration för mig när jag började sjunga för många år sedan, framför allt under hans tid med Yngwie. Jag har alltid fallit för och inspirerats av väldigt duktiga sångare inom hårdrocken som tex David Coverdale, Russel Allen och Miljenko Matijevic. Men även sångare inom andra stilar typ Richard Marx, Michael Bublé och Michael Jackson har påverkat mig.

- Nya videon Breathe som också tillhör mina favoritspår, förtälj oss gärna något om inspelningen.

Vi spelade in videon uppe i Stockholm där produktionsbolaget Radionika håller till. Det är för övrigt gitarristen från Carnal Forge, Dino Medanhodzic som producerat videon. Vi höll till längst upp i en stor utrymd kontorsbyggnad, och det var fruktansvärt varmt. Det tog bara några få sekunder från att vi började spela in till att vi alla var helt genomsvettiga. Det är nog faktiskt första gången jag har lyckats svetta igenom en skjorta och en kraftig rock... just det, den borde kanske tvättas, haha.

- Svensk progressive metal verkar stå högt i kurs bland media, trots detta ser det ut att de flesta har svårt att klara sig ekonomiskt, hur får ni det att gå ihop i dessa nedladdningstider?

Ja det är ju så att hade jag hållit på med detta för att tjäna pengar, så har jag valt helt fel genre. Man får försöka få in pengar där det går, några kronor ramlar väl in för skivförsäljning men det blir väl egentligen mest vid försäljning av merchandise när man är ute och spelar. Men som sagt, vi gör ju detta för att det är skoj, jag skulle inte klara mig utan det. Man får vara glad om det går ihop och blir lite över, det lägger vi gärna på att trycka upp lite mer merch eller för att kunna göra en ännu bättre platta nästa gång.

Nästan alla promotar sina nya släpp via sk. iPool-sidor där recensenterna kan ladda hem de nya plattorna. Detta har naturligtvis en klar ekonomisk fördel fast på bekostnad av ljudkvalitén, hur ställer sig ni till denna faktor med risk att skivorna får ett sämre omdöme?

Jag är faktiskt inte speciellt insatt i detta, men visst jag vet att det inte skickas ut promos som tidigare. Om det är så att ljudkvalitén är mycket sämre så är det ju klart att det är en nackdel, framför allt inom vår genre där ljudproduktionen är viktig. Samtidigt är alla som recenserar medvetna om detta och kanske då inte lägger lika stor vikt vid ljudet i recensionen. Och som jag förstått det är det ju också en mindre chans att skivan sprids över nätet innan den är släppt vilket naturligtvis är en klar fördel. Så jag tror säkert det är en bra grej.

- Why I Bleed är ett typiskt tungt Darkwater alster enligt min åsikt, vad vill du framhäva för våra läsare vilket är Darkwaters signum?

Jag tror man skulle kunna säga att det är starka melodier över mörk och ganska tung musik med keyboards som tillför en känsla i musiken.

- Vår skribent Staffan Vässmar gav nya plattan Where stories end 8/10 som också jag står bakom, hur är mottaget bland press?

Mottagandet har varit extremt bra faktiskt. Vi har ju helt ärligt varit lite spända eftersom första skivan fick så väldigt bra recensioner. Så det känns väldigt skönt nu när vi ser att även denna uppskattas av folk, och även om skivorna skiljer sig en hel del från varandra verkar det som att recensenterna ser det som en självklar utveckling från första vilket naturligtvis är roligt.

- Möjligen en hypotetisk fråga men en önskedröm från både Staffan och mig skulle vara en festival/minifestival med endast progressive metal gärna från grupper i norden, vad tror du om en sådan satsning?

Jag tror det hade blivit en fantastisk tillställning, och det hade säkert dragit mycket folk. Det finns ju en hel del väldigt bra band inom genren här i norden, det är ju något som är välkänt i resten av världen att vi har väldigt många bra metalband.

- Ännu en av mina favoriter på nya albumets är Into the Cold, är det ett medvetet val att lägga som jag tycker tre starka spår i början?

Nej det är det nog inte, vi valde den ordning som vi tyckte funkade bäst att lyssna igenom hela plattan på. Vi gick mest på tempon och övergångarna mellan låtarna, att det lät bra och naturligt. Och sen att vi hade ett bra öppningsspår och en passande slutlåt vilket jag tycker är viktigt.

- Och naturligtvis kommer också frågan har du några låtar som du vill framhäva på Where stories end?

Jag har naturligtvis mina små favoriter, Queen of the night, In the blink of an eye och Without a sound är några som jag gillar lite extra, men allt är ju så subjektivt så det är svårt att framhäva några låtar egentligen. Den låt som de flesta har haft med som en av favoriterna i sina recensioner är Why I bleed, så det är kanske en låt som tilltalar de flesta.

- När får vi se er nästa gång på de svenska vägarna?

Snart hoppas jag. Vi vill väldigt gärna ut och spela, och med tanke på att vi inte var ute så jättemycket efter förra plattan vore det skoj att komma ut ordentligt.

- Slutligen en sista undran om de framtida planerna för Darkwater?

För tillfället är väl planerna att komma ut så mycket som möjligt och spela och sen är väl tanken att börja spåna på nästa platta. Vi vill inte att det går tre år till nästa också.

- Många tack för din tid och lycka till med alla era framtida musikaliska projekt.Tack!

Primal Fear, Circle II Circle & Marya Roxx

Sticky Fingers, Göteborg – 6/10-2010

Text och bild Ulf Classon

Det är en gråmulen onsdagskväll i Göteborg på mer än ett sätt. När jag och min kamrat möter upp med Primal Fears Ralf Scheepers för en intervju (som min kamrat gjorde åt metal-temple.com) så är det en märkbart tagen sångare vi möter. Dagen innan har vi alla fått ta del av nyheten att Gotthards sångare Steve Lee omkommit i en motorcykelolycka och Ralf verkar ha tagit mycket illa vid sig av denna nyhet. Men även om detta naturligtvis lade lite sorti över tillställningen så går ju livet vidare och "the show must go on" som det heter.

Först ut på Sticky Fingers lilla scen denna afton är Marya Roxx med band som får kämpa mot en liten skara folk framför scenen. Men hon gör det bra trots sin storlek. När hon klev upp på scenen tänkte jag att denna lilla söta tjej kan väl knappast sparka röv på stora tuffa rockers? Men så fel jag hade. Hon intog scenen med pondus och visade prov på en enorm energi vilket passade ihop perfekt med bandets Black Label Society/Alice in Chains-ljudande rock/metal. Vi bjöds på feta riff och ett skönt sväng men hon har tyvärr inte kraften i rösten för att kunna bära musiken hela vägen. Hon kan säker sjunga jättebra men just nu har hon inte det riv och det tryck i rösten som krävs. Detta är mitt första möte med denna estländska, som numera är bosatt i Los Angeles, men tillsammans med sitt band så imponerade hon på mig och med välgjorde covers på Clawfingers "Nothing Going On" och Phantom Blues "Time to Run" så spelade dom upp ett trevligt set låtar. Den punkiga avslutningen med "Rebel" kändes dock som setets höjdpunkt och passade henne och bandet bättre än den lite rakare rocken.

Efter en kortare ombyggnation av trumsetet så tog amerikanska Circle II Circle scenen i besittning, eller försökte få plats rättare sagt. Då Primal Fears trumset tog så stor plats så fick förbanden knappt något utrymme alls på scenen. Sångaren Zak Stevens fick stå på en liten smal remsa framför trumsetet för att få plats. Men bandet gjorde i alla fall vad dom kunde och röjde på så gott det gick. Circle II Circle bjöd hur som helst på ett riktigt trevligt set som dock blev något improviserat då deras speltid fått kortats ned.

Jag är dåligt insatt i bandets skivkatalog men kunde ändå njuta av deras amerikanska power/heavy metal med progressiva anlag. Inledande "Consequence of Power" och "Take Back Yesterday" sitter som en smäck och den kraftfulla "Blood of an Angel" är nästan gåshudsframkallande. Skälet till det stavas Zak Stevens. Den forne Savatage-sångaren är smått gudabenådad när det kommer till stämbanden. Han kan även föra sig på en scen (om än en minimal sådan denna kväll som sagt) så han är inte bara njutbar att lyssna till utan även underhållande att titta på.

Avslutningen drog ner mest jubel då dom rev av både "Taunting Cobras" och "Conversation Piece" från Zaks tid i Savatage. Två fruktansvärt bra låtar som faktiskt höjde betyget på helheten ett snäpp.

Ytan på scenen blev förvisso större när heavy metal-grabbarna Primal Fear tog plats men inte så mycket mer. Dom levererade dock ett oerhört tight set utan komplikationer som utan problem går in som det bästa jag sett bandet prestera. Dom inledde intensivt med "Sign of Fear", "Chainbreaker" (deras bästa låt någonsin) och "Rollercoaster" innan det blev lite mer dynamiskt med allsångsvänliga "Seven Seals". Sen höjde "Nuclear Fire" och "Six Times Dead" temperaturen extra direkt efter det men sen kom ett enligt min mening onödigt trumsolo. Kanadicken Randy Black må vara en favorittrummarist men det är få som kommer undan med ett trumsolo. Ett piggt vitalt band som Primal Fear skall inte behöva ha med något längre solo med överhuvudtaget.

Efter att grabbarna så kommit tillbaka ut på scenen så avverkade dom "Riding the Eagle" innan bandet bad oss hålla tio tysta sekunder för att hedra minnet av Steve Lee. Efter detta lämnade en tagen Ralf scenen medan bandet inledde snygga "Fighting the Darkness" till Lees ära. Men Ralf kom tillbaka lagom till att han skulle börja sjunga och sen var det, förutom den obligatoriska "vi-går-av-scenen-och-kommer-tillbaka-för-extra-nummer" grejen, full rulle in till slutet. "Final Embrace" sitter som den ska men när Ralf kommer in och skriker "Metal is forever" i låten med samma namn så är det som om proppen åker ur och den lilla, men tappra, skaran framför scenen ger allt ihop med bandet. Att sen runda av med "Angel in Black" och "Running in the Dust" (bandets nästa bästa låt någonsin) förstärker bara intrycket av ett band som utan problem kan spela i nittio minuter utan att behöva ta till en enda utfyllnadslåt.

Att Primal Fear gjorde sitt bästa gig av de jag besökt med gruppen beror förmodligen mest på att Ralf, som vid tidigare tillfällen faktiskt framstått som en något trög scenpersonlighet, verkligen gav allt. Ralf verkade faktiskt riktigt pigg och visade prov på hur man bemästrar både publik och scen. Jag fick dock känslan av att han fick kämpa med rösten en del men i slutet kom han verkligen igång och skrek som bara han kan. Men han är inte ensam utan såväl bassisten Mat Sinner som gitarristerna Alexander Beyrodt och våran egen Magnus Karlsson ger verkligen järnet och poseerade glatt hela tiden.

En mycket trevlig kväll var nu till ända och trots ösregn på vägen hem och jobb dagen efter så kan jag inte vara annat än mycket nöjd med det banden presterade. Lite mer folk i publiken hade kunnat vara att föredra men man kan inte få allt.

Marya Roxx 6/10
Circle II Circle 7/10
Primal Fear 9/10

Ulf Classon

Primal Fear Setlist:

Intro
Sign of Fear
Chainbreaker
Rollercoaster
Seven Seals
Nuclear Fire
Six Times Dead
Trumsolo
Riding the Eagle
Fighting the Darkness
Jaws of Death Intro
Final Embrace
Metal Is Forever
Angel in Black
Running in the Dust

Circle II Circle Setlist:

Intro
Consequence of Power
Take Back Yesterday
Out of Nowhere
Revelations
Blood of an Angel
Episodes of Manic
So Many Reasons
Taunting Cobras (Savatage)
Conversation Piece (Savatage)

Marya Roxx Setlist:

Payback Time
Oh yeah
Nothing Going On (Clawfinger)
Time to Run (Phantom Blue)
Boneyard
Loverboy
Rebel

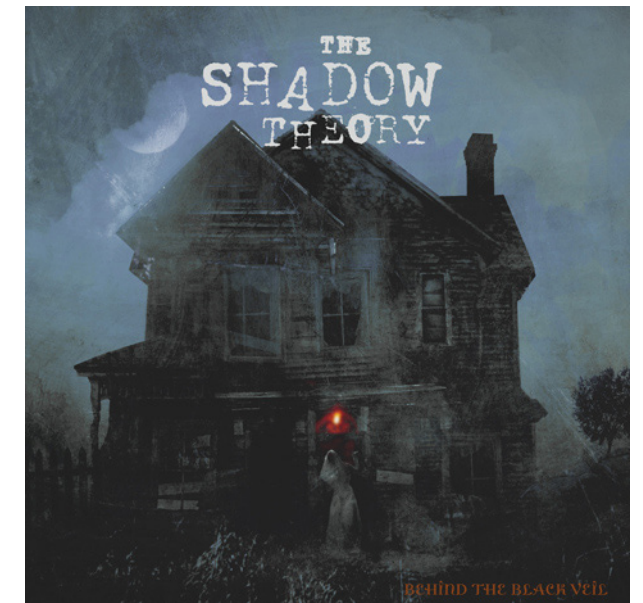
Recension

The Shadow Theory – Behind The Black Veil (InsideOut Music/Century Media)

Plattan, Behind The Black Veil, med The Shadow Theory kan mycket väl vara bland det märkligaste jag hört på länge. Möjligtvis kan den liknas vid en mix av Pink Floyd, Jethro Tull och Nevermore. Lägg därtill några Queen-inspirerade körarrangemang så förstår var och en att detta inte är något som kommer att spelas på reklamradion

Första gången som plattan snurrar hemma så sitter jag mest med öppen mun och fånstirrar tomt framför mig. Jag har svårt att höra låtstruktur och söker febrilt efter en röd tråd att hänga upp lyssnandet på. Det är spretigt och omständigt. I ena stunden skira toner från en flöjt, i andra stunden dubbeltrampsmangel och skrikande gitarrer.

Redan vid andra lyssningen så kommer jag på mig med att nicka igenkännande när vissa partier dyker upp. Högerfoten trampar lite försiktigt med i takten och den öppna munnen börjar krökas till ett litet leende. Helt klart är plattan en utmaning för den som kanske enbart lyssnar på låtar med lite mer konventionell uppbyggnad med vers och refräng. Men om man ger den lite tid så får man snart sin belöning.

Som jag nämnde inledningsvis så spänner låtarna över stora fält. I låten The Sound of Flies tycker jag mig ana ett uns av Pink Floyds Breathe. Inledningsgitarren i By the Crossroads skulle kunna vara hämtat från Kai Hansens arsenal av riff. Längre fram i låten får den ett litet anslag av något som ger lite vibbar av Beatles eller möjligtvis Big Elf. Det är avgjort väldigt svårt att ge en bra beskrivning av vad man kan vänta sig från The Shadow Theory och deras nya skiva. Det är helt enkelt bara att ge den ett försök, och förhoppningsvis bli glatt överraskad.

Enligt pressreleasen så berättar texterna en story om en man som vaknar från en mardröm, bara för att kastas in i nästa och nästa och nästa. Till slut så vet han inte vad som är dröm och vad som är verklighet. I mitt fall dröjde det bara till andra lyssningen innan jag vaknade och insåg att The Black Veil är en riktigt bra platta som rekommenderas varmt till alla som vill ha lite tuggmotstånd i sitt musiklyssnande.

Betyg: 7/10
Eric Eklund

Recension

Spiritual Beggars - Return To Zero (InsideOut Music/EMI/Century Media)

När jag fick denna plattan, som är gruppens sjunde fullängdare, hade jag ingen susning vad det handlade om. Visst, namnet lät bekant men det var också allt. Jag hade t ex ingen aning om att det var ett svenskt band. Omslaget ledde tankarna till flummig 70-talsrock men så var (tyvärr) icke fallet.

Spiritual Beggars kör en typ av rock som härstammar ifrån 80-talets dagar. De flesta låtarna är hyfsat upptempo och det är överlag tungt. Ibland riktigt tungt. Det känns dock aldrig extremt på något vis, mycket tack vare bra melodier. Efter introt drar plattan igång med en riktig stänkare; "Lost In Yesterday". Redan efter första orden blir jag helt knockad av vad som i första hand gör detta till ett mycket bra band, nämligen sångaren Apollo. (Han är halv-grek, därav namnet antar jag). Jösses vilken pipa! Låter emellanåt förvirrande lik Coverdale och ligger inte en millimeter bakom dennes kvalitet. Det måste vara varje hårdrocksbands dröm att ha en sån kille bakom micken!

I övrigt är "Return..." en ganska jämn- och konventionell platta. Man gör sitt jobb proffsigt och konsekvent utan att någon "proggar" till det eller briljerar. Två avstickare finns också. De sköna låtarna "Spirit Of The Wind" med sitt Hawkwind-liknande mantra, samt avslutande bal-laden "The Road Less Travelled".

Tror det här borde tilltala en stor publik. Gillar du hederlig tung hårdrock så ge Spiritual en chans!

Betyg: 7/10 Dennis Jacobsson

Muskelrock

Tyrolen, Blädinge – 3-5 Juni 2010

av Ulf Classon

Då var det så dags för upplaga nummer två av den kraftfulla festivalen Muskelrock som hålls på den mysiga dansbanan Tyrolen som är belägen i lilla Blädinge i Alvesta kommun. Anor från tidigt sextiotal gör detta till en oerhört mysig omgivning med alla dess gamla målningar men det faktum att även dåtidens underhållning så som luftgevärsskytte och bollkastning är igång gör inte saken mindre gemytligt. En annan bidragande orsak till att Muskelrock, med endast ett år under bältet, blivit lite av en favoritfestival är att besökantalet är lågt. I år uppgav den lokala nyhetsblaskan i området att besökantalet låg på 750 personer och det är enligt mig en lagom siffra för en festival.

Festivalens huvudsakliga musikaliska inriktning är väl kanske inte riktigt min del av hårdrockssfären men faktum är att de även i år bokat ett gäng riktigt intressanta band vilket avgjorde att jag än en gång begav mig till Tyrolen med mina vänner.

Torsdag: Suddig förfest och slamrig musik.

Hela kalaset drog i gång redan på torsdagskvällen med ett uppvärmningsparty där fyra band spelade. Dock slutade det som det brukar med att man missar en del för man är så sugen på att sparka igång festivalsäsongen med lite party och återknyta bekantskapen med gamla festivalpolare. Vad jag kan minnas så var det en del omkastningar i schemat denna kväll men jag förlitar mig helt på mina anteckningar och ett lagom dimmigt minne då jag påstår att **Sonic Ritual** har framtiden för sig! Det var det första bandet vi bevittnade och Stockholmarna överraskade mig med ett oerhört skönt punk/metal-sväng som fick mig att plita ner namnet Motörhead i mitt anteckningsblock. När dom dessutom gav oss ett bra visuellt intryck och fin fart på scenen så hoppas jag på chansen att få se dom snart igen.

Sen var förvirringen total ett tag men efter att ha konsulterat med ljudkillen så gick det upp för oss att omkastningar i spelschemat hade skett och att det var **Antichrist** som vi bevittnade. Bandet som alla pratade om innan, under och efter festivalen ifjol fick alltså spela i år igen. Intet mig emot då jag varken lyckades se eller höra dom sist men då hela Entombed uppträdde i deras t-shirts så var jag så klart nyfiken på hur dom lät. Men mina förväntningar på något riktigt coolt grusades dock då det visade sig att dessa smålandsgossar lät smått outhärdligt enligt mitt tycke. Tafflig och skitig tysk thrash slamrade dom fram och med lite vilje gick det att skönja vissa Mercyful Fate-influenser men de var få.

Vi hann även kolla in Uppsalas **In Solitude** denna afton som serverade helt okay heavy metal med småthrasiga Iron Maiden-melodier. Många skulle nog klassa in bandet under etiketten New Wave of Swedish Heavy Metal och helt fel ute är dom inte men för att jag skall kunna ta till mig bandet så behövs det nog en något starkare sånginsats. Hornper, som sångaren kallar sig, har attityd och karisma så det blir över men han har inte den kraft i rösten som jag eftersöker.

Sonic Ritual 7/10
Antichrist 3/10
In Solitude 5/10

Fredag: Doomhundar och festivalmys i solen.

Fredagen startade med strålände solsken och då första bandet inte gick på förrän sen eftermiddag och mina vänner, som bodde på hotell inne i Alvesta, dröjde med att göra mig sällskap så satt jag och hade lite festivalmys för mig själv i skuggan. Innan det väcktes jag dock av mina finska grannar som spelade powerballader, på just finska, på högsta volym innan mina tyska grannar mitt emot försökte överrösta dom med dålig tysk metal. Tyskarna vann till slut och hade sen den goda smaken att spela både Motörhead och Wolfmother under dagen. Vi satt sen på behörigt avstånd från varandra och njöt av sommarsolen och musiken ihop innan mina vänner dök upp och det var dags för dagens första konsert. På den lilla dansbanescenen som ligger under tak så antrar Göteborgs egna doomhundar, Doom Dogs, scenen till den lilla publikens jubel. Bandet spelar, precis som namnet visar, doom men inte på det traditionella viset som genrenamnet påvisar. Nej göteborgarna blandar upp det med ett självklart organiskt sjuttioalssväng och blir tack vare det inte lika sega som andra doomakter kan bli. Bandets musik kryssar snyggt över från just nämnda årtionde och vidare till Black Sabbath innan mer sentida Candlemass tar vid. Alltihop tillsammans ger bandet ett eget litet uttryck med både tempokiftningar och en härlig jamkänsla som sätter karaktären på musiken. På scen kändes dock bandet lite stelt och det sväng musiken bjöd in till infann sig inte på scenen tyvärr. Men det gjorde egentligen inte så mycket för det blev ändå en oerhört gemytlig känsla tack vare att musiken var så pass medryckande och omfångsrik.

Glad i hågen efter ett trevlig gig med doomhundarna så lockade lite kalla rusdrycker i solen ihop med goda vänner mer än att kolla på band. Tyvärr får jag säga så här i efterhand. Jag missade, med vilje skall tilläggas, Brutus som jag på förväg ville se och rapporterna jag fick efteråt talade om en kanonkonsert. Men vi hade det oerhört trevligt ändå med en improviserad Dio-hyllning på ste-reon och många fina Dio-minnen utväxlades innan banden inne på Tyrolen lockade igen. Vi hann kika lite på slutet av Bullets spelning på utomhusscenen och deras Judas Priest-möter-AC/DC rock/metal börjar rota sig allt mer i folksjälen nu känns det som. Ingen tycks tycka illa om den capebärande sångaren Dag Hofer och hans manskap och folkligheten spåds på ytterligare då några barn springer runt och leker medan bandet spelar i solnedgången.

Lika folkliga är dock inte Växjö's grindcorekungar i **Bird-flesh**. Inte för att dom inte har chansen att bli det men jag skulle tro att deras val av musik har lite svårare att slå än andra genrer. Jag uppskattar bandet på skiva för då kan man höra de olika skillnaderna men nu, när jag för första gången upplever dom live, hör jag knappt när dom byter låt. Dom må spela snabbt och ha superkorta låtar men några skiftningar i musiken måste man ju kunna hitta? Nej, inte denna gång, för Birdflesh låter rent ut sagt anskrämligt dåligt denna kväll och det lilla underhållande jag kan hitta på skiva är som bortblåst nu. Nej då var nästa akt ut klart mer överraskande för då jag både sågade **Ross the Boss** senaste soloplatå och knappast bryr mig om hans upptåg i Manowar så var hans spelning denna kväll på utomhusscenen klart upplyftande. Som uppbackning har gitarristen Ross med sig ett tyskt Manowar-coverband som definitivt kunde sina Manowar-hits och det var naturligtvis de låtarna som höjde pulsen på publiken. Även jag hade svårt att värja mig mot låtar som "Kill with Power", "Fighting the World", "Hail and Kill" och avslutande "Battle Hymn". Manowar har allt gjort en del grymma heavy metal-dängor kunde jag konstatera men trots att även Manowar-bekantingen Scott Columbus gästade på scen så kunde jag inte få ur skallen att det var en spelning med ett coverband vi bevittnade. Det genuina i låtarna infann sig aldrig tack vare det men gjorde ändå kvällen till en kalastillställning för hela festivalen.

Efter att ha fått en liten heavy metal-injektion av Ross så väntade Kanadas bidrag till festivalen, **Cauldron**, på dansbanans scen. Bandet som jag fick genomlida två gånger under festivalen i fjol har inte blivit bättre trots ett års tillväxt!

Med en något skitigare ljudbild än gemene heavy metal-akt så försöker dom sig på att vara så "true" som möjligt men resultatet uteblir. Med oerhört intetsägande låtar, avsaknaden av starka refränger och exakt noll procent sväng blir dom mer till ett sömnpiller än en välbehövad spark i arslet. Nej för att vara från Kanada är dom oerhört dåliga och inget för mig. Inget för mig visade sig även kvällens huvudakt vara. Jag kan uppskatta engelska Electric Wizards snortunga doom på skiva emellanåt men på scen funkade det inte alls. De yttre förhållandena var, förutom de ettriga myggen, perfekta egentligen. Klockan har sprungit iväg en timme efter midnatt, belysningen är dämpad och publiken var laddad. Jag kan tänka mig att de mest inbitna fansen tyckte detta var livets största upplevelse men i mitt tycke kunde det knappast bli segare och tråkigare. Doom behöver inte vara löjligt långsamt för att vara bra enligt mig men Electric Wizard är precis så sega rent musikaliskt som jag var rädd för att dom skulle vara så jag lämnar området halvvägs in i bandet spelning.

Doom Dogs 8/10
Birdflesh 2/10
Ross the Boss 6/10
Cauldron 2/10

Lördag: Kloner, mästerliga asteroider och allsång.

Lördagens begivenheter drog igång redan vid lunchtid med The Scams, som jag ångrar att jag missade, men strax efter att dom slutat spela så intog tyska **Tales of Horror** utomhusscenen vilket gjorde mig på klart bättre humör. På scen röjde fyra gamla, och charmiga, gubbar loss med vad de själva kallar för Old Wave of German Heavy Metal och det svängde riktigt skönt. Ljudet var kanske inte det bästa men vägdes upp av en skicklig gitarrist med gitarrhjältetendenser, en duktig och oerhört kraftfull sångare som verkligen gav allt samt låtar med klar allsångspotential. Den oerhört tunna uppslutningen framför scenen kunde dock inte bjuda på någon allsång men försökte i alla fall när bandet bjöd på Saxons gamla örhänge "Princess of the Night" som avslutning. En kul spelning med ett roligt band.

Efter den tyska överraskningen så passade jag på att äta lunch och samtidigt kika lite på Stockholmska Slingblade som spelade under taket. Jag fick höra ett band som kan sin Motörhead rock'n'roll och dom gör det bra. Det som dock gör att bandet sticker ut från mängden är den grymma vokalis-sen Kristina Karlsson som med tryck i rösten och attityd i överflöd kan komma att bli något riktigt stort. Jag hade dock velat ha lite mer rörelse på scen och några fler refränger som sätter sig för att jag skulle ha vågat mig på en större hyllning.

Nu blev det en snabb vända till bilen innan danska Evil stegade upp på utomhusscenen. Evil, som endast släppt en enda EP i karriären (Evil's Message, 1984), passar verkligen in på Muskelrocken med sin obskyritet. Det är ju egentligen detta hela festivalen handlar om – obskyr och true åttiotalsmetal. Evil har hunnit bli gamla gubbar som är mer roliga att titta på än vad dom är bra. Bassisten har en bas utformad som en yxa, sångaren ser totalt malplacerad ut och heavy metalen de allihop har att bjuda på tillhör det tråkigare slaget. En del schyssta riff återfinns i musiken men inte så mycket mer än så. När de dessutom avslutar med "hiten" "Take Good Care (of Your Balls)" så blir det än en gång mer roligt än bra.

Nu var det dags för ett av de banden jag åkt till festivalen för att se och även om jag var föga imponerad av spanska '77 på skiva så kan en AC/DC-idiot som mig inte låta bli att kolla in nästa heta AC/DC-klon. Spanjorerna tar dock sitt AC/DC-älskande på för lite stort allvar i jämförelse till exempel Airbourne känns det som. När Airbourne känns genuina och äkta när de framför sin australiensiska pubrock så känns det som '77 istället har stulit allting rätt av från 1978 års AC/DC-klassiker "Powerage". Tar vi sen medlemmarnas utseende och scenframträdande hittar vi ännu fler liknelser som än mer för tankarna till ett tributeband. Trummisen Johnnie T. Riot är inte helt olik Phil Rudd både till utseende och hårdheten i trumslagen men känns ändå som den mest personlige i bandet. Bassisten Mr. Raw ser dock helt malplacerad ut till det yttre men sköter sina Cliff Williams-moves helt okay. Sen kommer de två som mest gått in för att kopiera sina hjältar men någonstans gick det fel. Sångaren och gitarristen Armand Valeta låter kusligt likt Bon Scott både i sång och tal så man undrar ju om han låter så i verkligheten eller om han är en väldigt bra imitator. Det blir nämligen så likt emellanåt att det bara blir konstigt i mitt tycke men det kan även ha att göra med att han faktiskt ser ut som Malcolm Young! Att se en ung Malcolm Young sjunga som Bon Scott är onekligen lite bisarrt. Sen har vi gitarristen LG Valeta (det finns alltså en broderskoppling även i detta band) som har pluggat in sina Angus Young-rörelser så minutiöst att det har gått över styr. Han försöker även blanda in lite eget vilket gör att det hela ser väldigt konstigt ut. Nästan lite fjolligt struttar han runt med sin gitarr. Men trots att allt känns allt för utstuderat så är det en underhållande tillställning de bjuder på. Det är en otrolig fart på scenen och musiken må va en karbonkopia men det svänger riktigt skönt. När bandet sen ber publiken att sjunga med i den enda svenska frasen de kan, "visa patten", så lättas stämningen upp ytterligare och det slutar i en helt okay upplevelse för min del.

Ytterligare en sväng ut till bilen efter spanjorerna slutat spela för att hämta en tröja gjorde att jag bara såg slutet på de svenska veteranerna i Overdrives spelning. Men det svängde fint det lilla jag såg och hörde. Det samma gällde även för nästa band ut för min del – **Asteriod**! Denna powertrio från Örebro har inte övertygat mig på skiva men nu finns det ingen tvekan. Asteriod måste vara ett av Sveriges mest underskattade band! Dom kanske inte hylade runt på scenen direkt men sättet de spelar upp sin musik på är enastående! Dom har ett snyggt retrosound med fötterna i sjuttioalet men plockar även in ett skönt stonersväng och levererar alltihop på ett småproppigt sätt. Deras långa och skiftande låtar är som gjorda för att just musiken skall få komma till tals och trots att det ibland går lite långsamt så rycks man ändå med och gungar ständigt i takt till musiken. Det är inte så lätt att beskriva denna konsertupplevelse för trots att jag var spik nykter så kändes det som jag befann mig i ett ständigt och skönt tillbakalutat rus. Kan det bli bättre än så?

Hur som helst var det svårt väldigt att bli exalterad över **Pagan Altar** som kom efter Asteriod tack vare detta tillstånd jag befann mig i. Engelsmännen har i och för sig aldrig intresserat mig men Asteriod satte verkligen djupa avtryck hos mig. De artiga äldre herrarna i Pagan Altar gjorde dock vad de kunde för att tillfredställa publiken trots att både ljudet var riktigt dåligt emellanåt och att sångaren Terry Jones (nej inte han från Monty Python) drabbats av en halsinfektion. Men på ett självsäkert sätt gav dom publiken vad dom ville ha och deras New Wave of British Heavy Metal-osande doom kändes helt klart tilltalande för min del. Problemet är väl att de grånande herrarna (Pagan Altar bildades redan 1978) inte bjuder på speciellt mycket akrobatik på scenen av förstäliga själ.

Sångare Terry stod mest och hängde lite glatt på sitt mickstativ och Alan Jones må spela sin gitarr oklanderligt men blicken var som fastfrusen vid strängarna. I Terrys fall fick vi dagen efter förklarar för oss av honom själv att han var tvungen att stå på en och samma plats för att höra ens ett uns av musikerna då medhörningen tydligen var under all kritik på scenen.

Nu avlöser banden varandra och det var bara att traska iväg till dansbanan igen och det band som var nummer ett på min lista denna helg. Göteborgarna i retrorockbandet Horisont har verkligen tagit mig med storm sedan jag upptäckte deras debut "Två Sidor Av Horisonten" och denna kväll visade dom prov på att de även kan live. Det något stela intrycket jag fick av bandet på Sticky Fingers i april är nämligen nu som bortblåst och hela bandet, speciellt sångaren Axel, är verkligen på hugget. De hinner knappt upp på den lilla scenen innan de kastar sig handlost in i "Visar Vägen" och tar sina egna ord på allvar. Den lilla men ack så entusiastiska skaran framför scenen är med på noterna från första sekund och sjunger glatt med i efterföljande spår som "The Unseen" och "Just Ain't Right". Att detta är ett av de gladaste banden på scen denna helg råder det inga tvivel om och det smittar av sig på publiken som högljutt visar sin uppskattning när låtar som "Du Röde", "High Time" och framförallt "Nightrider" spelas upp. Bandet bjuder tillbaka genom att spela några nya låtar som alla är på engelska. Dessa lovar alla mycket gott inför nästa skiva men jag ser gärna att de mer och mer går över till att sjunga på svenska för det tycker jag passar bandets sjuttioalsrock bättre. Men en timme går ack så fort och Horisont hinner knappt gå på scenen innan det är över känns det som. Dom levererar kort och gott ett kanongig!

Ett kanongig blir det dock inte av **Grand Magus** spelning strax efter Horisont men ändå ett helt okay framträdande från ett av Sveriges tyngsta metalorkestrar just nu. Gitarristen samt sångaren JB och bassisten Fox för sig som vanligt säkert på scen framför Seb som sitter bakom trummorna men något känns inte riktigt hundra. Bandet känns lite segt och det tar lång tid mellan låtarna förutom det tekniska strulet i början. Trots en blytung inledning med "Kingslayer", "Like the Oar Strikes the Water" och "Silver Into Steel" så känns det som maskineriet har svårt att lyfta. Grabbarna känns lite trötta och även om alla de nya låtarna som bandet spelade från kommande alstret "Hammer of the North" är riktigt bra så var det nog lite för många okända låtar för att publiken skulle komma igång. Nej någon fullpoängare blev det inte denna gång för stockholmarna men när den nya skivan väl har satt sig så kommer nog både bandet och fansen igång nästa gång tror jag.

Jag fick senare veta att bandet precis kommit hem från en spelning på Ibiza så lite trötthet kan vara förlåtet.

Nu var det dags för den i programmet så kallade Hemliga Artisten och det var många som samlats vid dansbanans scen för att se vad för spännande som väntade. Upp på scen kom det ett gäng grabbar som i stort sett ingen kände igen och ett tag pratades det om att bandet faktiskt hette ”Hemlig Artist”. Det visade sig senare vara Karlshamnsbandet **The Graviators** som fått äran att överraska oss och överraskade blev vi för i stort sett alla hade förmodligen förväntat sig något helt annat. I princip nittio procent av publiken lämnade när det gått upp för dom att det inte var någon överraskning utöver det vanliga som dom bjöds på. Själv tyckte jag bandet var som en helt okay mix mellan sjuttioalets Black Sabbath och mer sentida Corrosion of Conformity. Bandet gav på scen ett helt okay intryck och musiken verkar som sagt klart intressant så den skall kollas upp närmare. Synd bara att dom fick agera hemlig artist för få om någon hade hört talas om dem tidigare.

Årets upplaga av Muskelrocken bjöd kanske inte på det täta rockutbud som i fjol lockade mig men gav mig ändå mycket trevligt att både titta och lyssna på. Att de till nästa år bör tänka över organisationsmässiga bitar som toaletter och matutbud hoppas jag dom vet. Visst var det inga längre köer till toaletterna i år men de blev snabbt snuskiga och de blev sällan städade. I alla fall enligt min uppfattning. Sen gör det inget om det finns en eller två ordentliga maträtter till att välja på för även om kycklingspettet är kalasgott så skadar det inte med lite variation emellanåt. Kokt korv med bröd och en pytteliten hamburgare fanns också att tillgå men det retade ju knappt hålen mellantänderna. Nejnågon mer rejäl maträtt och bättre sanitära förhållanden till nästagång skulle inte skada.

Men oavsett så har Muskelrocken helt klart kopplat ett grepp om den publik som dom riktar in sig på och nu är det bara att hoppas på att festivalen inte blir mycket populärare så den förlorar sin charm. En festival behöver nämligen inte vara mycket större än så här.

Ulf Classon

Recension

Neal Morse - So many roads (InsideOut Music/Century Media)

Till de absolut största och inflytelserika musikerna/kompositörerna inom den progressiva världen de senaste tjugo åren, måste definitivt Amerikanen Neal Morse räknas. En man som efter tio års musikalisk strävan med sitt band Spock´s Beard, samt med ”supergruppen” Transatlantic, plötsligt tar avsked av musikbranschen för att söka sig själv, och som till slut finner gud och frälsning. Efter en längre tids frånvaro från musikscenen återvände Morse med plattan ”Testimony”, som beskriver vägen till hans frälsning och vägen tillbaka till musiken. Åren som följt har kantats av storslagna och majestätiska Morse-produktioner, den ena bättre än den andra, för att ifjol krönas av det senaste alstret ”Lifeline”. På samtliga av dessa utgåvor har Neal Morse samarbetat med många av de största/bästa musikerna inom branschen, och detta faktum bevisar bara vad den omgivande musikvärlden anser om hans kvaliteter som musiker. Vad sägs om medmusiker som: Mike Portnoy, Kerry Livgren, Roine Stolt, Steve Hackett, Jordan Rudess, Phil Keaggy, Randy George, Pete Dinklage, Kevin Gilbert mfl. Han blev häromåret utsedd av Classic Rock Magazine, till en av de etthundra mest betydelsefulla frontmännen inom rocken.

Morse har under sina drygt tjugo år som musiker hittills medverkat på 22 album med Spock´s Beard, Transatlantic samt med sina egna soloplatior, vilket om något borgar för hans enorma kreativitet och musikaliska skicklighet. Som tidigare nämnts blev hans återkomstplatta ”Testimony” en stor framgång och är en av undertecknads favoritplattor, då den är så väldigt självutlämnande och känslofylld. De följande plattorna ”One”, Question mark”, ” Sola Scriptura” och nu senast ”Lifeline” har alla varit mycket framgångsrika plattor som alla ytterligare har befäst Morses ställning som en av de riktigt stora ”Prog-giganterna”.

Så var det då dags för festivalens sista band för min del. **F.K.Ü.** och Nifelheim, som spelade senasre, hade jag kunnat tänka mig att se men orkade helt enkelt inte efter en hel helg med massa musik. Men engelska Angel Witch skulle jag bara se och det ångrar jag inte att jag gjorde. Det legendariska New Wave of British Heavy Metal-bandet bjöd nämligen på en solid och taggad spelning där debuten från 1980 stod i centrum. Mängder med folk hade strömmat till för att se bandet och allsången ekade mest hela tiden men när de i slutet drog igång låten ”Angel Witch” så sjöng varenda kotte kraftfullt med! En helt klart värdig avslutning på festivalen för min del.

Tales of Horror 6/10
Slingblade 6/10
Evil 3/10
'77 6/10
Asteroid 9/10
Pagan Altar 7/10
Horisont 9/10
Grand Magus 6/10
The Graviators 6/10
Angel Witch 8/10

Neal Morse - So many roads (InsideOut Music/Century Media)

När Morse återkom in i musikvärlden var jag ganska orolig för att hans frälsning skulle påverka hans skapande på ett negativt sätt, och att man hädanefter bara skulle matas med frälsningspropaganda, men jag tycker dock att han har lyckats hålla en ganska bra balans, åtminstone i början. Detta har han försökt lösa genom att ge ut mer renodlat religiösa plattor i bland annat ”Worship sessions-serien”, som vid detta laget måste vara uppe i minst fyra – fem alster. Hans senaste platta ”Lifeline” är dock på gränsen av vad jag som icketroende klarar av, då det bitvis tenderar att bli rena väckelsemötesfasoner av det.

Morse har genom åren inte gjort sig känd för att vara ute på några mastodontturnéer, utan har turnerat ganska så sparsamt i samband med varje skivsläpp. Morse blev häromåret kontaktad av en Holländsk trummis vid namn Collin Leijenaar, som sa sig ha ett band som kunde/ville framföra Morses musik tillsammans med honom. Detta spännande samarbete har hittills resulterat i två fantastiska livedokumentationer, nämligen cd:n ”Question mark live”, samt dvd:n ”Sola Scriptura and beyond”. Dessa båda produktioner fick ett så stort gensvar från fansen att samarbetet har fortsatt och i fjol sommar hade vi alla möjlighet att avnjuta Neal Morse live på Sweden Rock Festival, vilket för mig blev ett oförglömligt konsertminne.

Dagens recensionsobjekt är en trippelcd, där man som lyssnare bjuds på en drygt tre och en halv timmes lång resa genom Neal Morses karriär. Med sig på denna resa har han det unga Holländska bandet, som verkligen backar upp Neal på ett minst lika kvalitativt sätt som hans tidigare Amerikanska musikerkollegor brukade göra, och de tillför Morses musik en ny glöd och innerlighet som känns välkommen.

Neal Morse: Vocals, keyboards and guitars

Elisa Krijgsman: Guitars and vocals

Collin Leijenaar: Drums and cajon

Jessica Koomen: Vocals and keyboards

Wilco Van Esschoten: Bass and vocals

Henk Doest: Keyboards

Plattorna är inspelade vid flera olika tillfällen under den Europa-turné som genomfördes hösten 2008, i bland annat Holland, Belgien och Tyskland. Materialet är hämtat från Morses långa karriär och blir till en enda lång odyssey genom hans fantastiska låtskatt. Gamla Spock´s Beard-låtar som: ”Walking on the wind” och ”At the end of the day” blandas med Transatlantic-klassiker som: ”Bridge across forever”, ”Stranger in your soul” samt ”We all need some light”, samtidigt som man varvar med spår från Morses solokarrär där flertalet plattor har blivit representerade.

Musikaliskt finns det absolut ingenting att anmärka på, utan allt är precis så välspelat/framfört som man kan förvänta sig från dessa supermusiker. Blandningen mellan gammalt och lite nyare material är också väl avvägt och ger en bra bild av Morses musikaliska utveckling genom åren, även om det nyare solomaterialet ganska självklart överväger. Detta gör ”tyvärr” också att det textmässigt emellanåt blir lite väckelsemöteskänsla över låtarna, som för den ofrälste kanske kan te sig lite jobbigt. Är som sagt inte troende själv, och har lite svårt för vissa textmässiga partier, men jag måste ändå medge att ”I am willing”-partiet i ”Testimedley” är så mäktigt att jag nästan blir lite småreligiös själv, så hårdrockare jag är ända in i själen!! Morse kan verkligen skriva musik som är så hejdlöst vacker och känslösam att man nästan börjar gråta, så stora karl´n man ändå är.

Morse har ända sedan jag först upptäckte honom i Spock´s Beard haft en stor inverkan på mig och mitt musiklyssnande, och genom att jag upptäckte hans musik öppnades nya musikaliska dörrar. Morse har en enorm förmåga att skriva intrikata och avancerade progressiva arrangemang som verkligen kräver noggrant lyssnande för att man ska kunna hänga med i svängarna. Ett bra exempel på denna förmåga visar han i de härliga låtarna ”Author of confusion/I´m the guy” som är grymt ”meckiga” och lite småstökiga i ena stunden, för att i nästa vara mycket lugna och känslösamma, dessutom kryddade med mycket vackra sångarrangemang i många stämmor. Denna förmåga att skriva en så varierad och storslagen musik, vad gäller både låtstrukturer och känslolägen gör enligt min uppfattning honom till en av de absolut största inom musikvärlden de sista två decennierna. Det är nästan omöjligt att plocka ut några favoritspår från dessa fantastiska liveupptagningar, men självklart hör tidigare nämnda ”Testimedley”, ”At the end of the day”, ”Walking on the wind” och inte minst ”Stranger in your soul/Bridge across forever” till de mer självklara valen.

Morses kompmusiker håller som sagt en fruktansvärt hög klass, vilket jag själv blev varse på SRF i fjol, och matchar mer än väl Morse i hans strävan efter musikalisk perfektion och känsla. Morse är ju själv en enorm musiker, både genom sitt keyboard / gitarr-spel, men framförallt genom sina grymma vokala insatser. Han har en känsla och innerlighet som verkligen förmedlar ett budskap på ett trovärdigt sätt, synd då bara att budskapet vid det här laget börjat kännas lite enahanda och uttjatat. Det är just dessa texter som är mitt enda förbehåll från att ge detta alster full pott.

Cd 1:

1.At the end of the day 16:49

2.Leviathan 6:44

3.The way home 5:04

4.Author of confusion/I´m the guy 14:27

5.That crutch 3:20

6.We all need some light 5:40

7.Lifeline 12:23

Cd 2:

1.Question mark medley 31:09

2.Help me 12:13

3.Testimedley 35:29

Cd 3:

1.Walking on the wind 9:22

2.So many roads 30:13

3.Stranger in your soul/Bridge across forever 31:30

Betyg: 9 / 10

Staffan Vässmar

Recension

Unitopia – Artificial (InsideOut Music/Century Media)

Denna recension behandlar det australiska bandet Unitopias tredje CD, alltså uppföljaren till "More than a dream" från 2005 och bandets stora genombrotts-CD "The Garden" från 2008. Den sistnämnda fick översvallande internationell kritik i press och på olika webbsites, inklusive i min egen review på Arthrocks.se (även om jag inte gav den ett topp betyg där).

Unitopias kärna är låtskrivaren och sångaren Mark Trueack och producenten/klaviaturspelaren Sean Timms. Kring sig har de samlat ett gäng mycket duktiga musiker som medverkar till ett väldigt snyggt och tilltalande sound. Låtarna är mycket melodiska och sätter sig snabbt, inte minst tack vare Marks mycket behagliga röst som skulle kunna beskrivas som en balanserad blandning av Gary Brooker (Procol Harum), Peter Gabriel och Seal. Till detta kommer att Mark samlat verket kring ett intressant och mycket aktuellt centralt tema kring vilket samtliga låtar cirkulerar, nämligen människans väg mot att skapa artificiell intelligens, inte minst med hjälp av medicinsk intelligent design. Även andra aspekter på "konstgjort liv" behandlas, t ex hur vi människor ersatt den direkta kommunikationen ansiktesmot-ansikte med kommunikation över nätet. Alltså, mycket intressanta lätttexter och bra melodier. För någon som gillar att sätta tänderna i genomtänkta och genomarbetade alster så är det här definitivt något att fundera över.

Rent musikaliskt finns här (som redan antytts) väldigt mycket njutbart material. Stilen är mycket varierad men man kan säga att den har sin kärna i stilen hos de gamla klassiska progressiva eller symfoniska rockgrupperna från slutet av 60-talet och början av 70-talet. Då inkluderar jag även Beatles som med sin monumentala S:t Pepper LP förmodligen (enligt min mening) drog igång hela den progressiva rock-vågen. Om ni håller med mig och gillade det som Beatles påbörjade så skall ni definitivt lyssna på spår nummer 3 "Nothing lasts forever". Denna låt är en enda lång hyllning till Beatles och det symfoniska sound som de introducerade på S:t Pepper-plattan. Låten börjar med typiska mellotron-flöjter på liknande sätt som "Strawberry fields forever" men byggs senare på med en väldigt fin melodi till komp av en mycket kompetent symfoniorkester och kör på ett mycket skickligt sätt. Ett mycket snyggt arrangemang och tidvis väldigt dramatiskt. Textmässig finns här mycket referenser till Beatles och i enlighet med skivans koncepttema så noterar man att den handlar lite grand om vad som händer med Beatles budskap "Come together" i dagens moderna värld. Hippiebudskapen om kärlek och gemenskap på 60-talet, där Beatles i högsta grad fanns med som en viktig komponent, känns idag faktiskt väldigt avlägsna.

En annan mycket fin komposition på plattan är den 13 minuter långa "Tesla" som förutom fina melodiska teman visar upp ett flertal av det typiska dragen hos progressiv rock som vi lärt oss tycka om: snabba taktbyten, virtuosa solon på keyboards, (lite "Tony Banks möter Phil Collins" om ni förstår vad jag menar) samt återigen mycket fina arrangemang med väl fungerande samspel mellan rockbandsättningen och symfoniorkestern. Imponerande! Mitt i alltihop finns även lite mer jazziga passager.

Det finns ett flertal andra låtar av hög klass på plattan (faktiskt inte ett enda bottenapp) men jag skall nöja mig med att bara kommentera ytterligare två spår på plattan.

Det gäller det korta men tämligen geniala spåret "The Power of 3" som är specialskrivet för symfoniorkestern. Påminner närmast om filmmusik eller rent av lite om Stravinskis "Våroffer" i intensitet och dramatik.

Sen har vi då det avslutande spåret "The Great Reward". Det är en storstilad episk låt som börjar i lugn still men slutar i bombastiska krevader med tungt baspedalsound och både kör och orkesterstöd till en väldigt snygg melodi och refräng. Är det månne årets ProgRock-låt? Låten uppmanar till ett slut på allt experimenterande med artificiell intelligens och livets grundstenar (kan undra om man syftar på den så aktuella stamcellsforskningen?) och låta livet ha sin gång. Kanske finns en rent religiös agenda bakom detta budskap men jag tror ändå man kan känna respekt för åsikten utan att för den skull själv vara troende. Ett riktigt maffigt avslutningsepos som ger extrapoäng. Synd bara på den lite avhuggna sista finalen där melodin först försvinner ut för att sen komma tillbaka efter en väldigt lång paus (lite onödigt).

Till sist, jag måste säga att jag är mycket imponerad av denna release och jag kan varmt rekommendera den till er som gillar melodisk rockmusik med symfoniska inslag. Inte minst är det de fantastiska arrangemangen med symfoniorkester som gör verket speciellt. Det här har många rockband misslyckats kapitalt med genom åren men här har man lyckats på ett fenomenalt sätt. Sen får man säga att temat som tas upp av verket också är högtintressant och på sitt sätt känns det bra att det finns rockband av idag som förmår att använda musiken på det här sättet för att föra en diskussion om väsentliga frågor. Hatten av för dom "därunder"!

Betyg: 9 av 10
Karl-Göran Karlsson

Drygt tre år efter att den fantastiska debutplattan "Calling the earth to witness" släpptes kommer uppföljaren "Where stories end", och en hel del har hunnit hända runt och med bandet Darkwater sedan dess. Bland annat har man medverkat på flera internationellt stora progfestivaler världen över, samt att man sommaren 2008 medverkade på Slottsskogen Goes Progressive med ett mycket lyckat liveset.

Sedan förra albumsläppet har det varit lite rotation inom bandet, där baspositionen blev vakant efter att Karl Wassholm slutade / fick sluta. Ett tag såg det ut som om ytterst meriterade fyrsträngsmaestron Kristoffer Gildenlöw (ex Pain of Salvation, Lana Lane mfl) skulle bli ny fast bassist i bandet, men samarbetet blev inte så långvarigt som många nog hade önskat. In i bandet kom istället minst lika skicklige men inte fullt så kände Simon Andersson. Simon har en lång musikalisk meritlista (Johan Randén Band / Synkopaterna, Pain of Salvation mfl) och har under åren hunnit skaffa sig en rejäl dos av tekniskt kunnande och rutin, vilket absolut krävs om man ska spela så intrikat och avancerad musik som Darkwater gör.

Min första kontakt med bandet var i samband med tidigare nämnda festival, och detta mycket positiva möte gjorde att "Calling the earth to witness" omgående införskaffades. Hade en period på ett par år då jag var ganska trött på progmetalgenren, och då upplevde att det inte kom fram så värst många nya och intressanta band, utan att alla bara försökte låta som Symphony X, Dream Theater, Evergrey etc. Men så klämde Circus Maximus, Seventh Wonder och inte minst Darkwater ur sig riktigt bra plattor och vips så var intresset på topp igen. Plattan fick när den släpptes genomgående ett mycket bra mottagande av den samlade musikpressen, och detta har naturligtvis höjt förväntningarna på det nyanlända alstret.

Redan vid första genomlysningen av "Where stories end" kände jag att detta skulle bli en minst lika bra och intressant platta som föregångaren. Mycket av sound och tonspråk känner man ju igen sedan tidigare, så plattan känns knappast som någon musikalisk revolution, men den känns ändå som en naturlig fortsättning på den musikaliska resa inom proggen som bandet startade i samband med förra utgivningen.

Recension

Darkwater - Where stories end (Ulterium Records)

Precis som på "Calling the earth to witness" är låtmaterialet mycket välskrivet och ganska så omväxlande, där de melodiosa verspartierna varvas av de medryckande refrängerna. Henrik Bååth har grymma röstresurser, och hans sköna och ibland lite gälla stämma matchar musiken till 100 %.

Här finns också de avancerade och mycket skickligt framförda instrumentala partierna som verkligen bevisar vilka enormt skickliga musiker som ingår i Darkwater. Gitarrspelet är rejält tungt och maffigt, och Markus Sigfridssons sologitarrspel är alltid snyggt avvägt mellan teknik och känsla, och tillför helheten en ytterligare dimension. Rytmsktionen Simon Anderson och Tobias Enbert känns grymt tighta och det svänger fruktulöst emellanåt. En ytterligare detalj som jag verkligen gillar med "Where stories end" är Magnus Holmbergs keyboardspel, som ligger långt fram i slutmixen och färgar låtarna på ett ytterst behagfullt sätt. Släktskapet till tidigare nämnda band känns ibland mycket tydliga, men oftast får jag tack vare de snygga keyboardarrangemangen känslan av hur Kamelot kan låta i sina bästa stunder.

Låtmaterialet håller genomgående en mycket hög och jämn kvalitet och det känns närmast omöjligt att utnämna några favoriter, men de första tre spåren "Breathe", "Why I bleed" och "Into the cold" kommer säkerligen att betraktas som framtida Darkwaterklassiker, och som därmed måste ingå i varje liveset åratals framöver. Ljudet på plattan är även det av mycket högklass, och har mixats och mastrats av Fredrik Nordström / Henrik Udd i Studio Fredman, vilket borgar för en ljudbild som ligger betydligt över genomsnittet på de flesta plattor inom genren.

Det samlade intrycket av "Where stories end" blir naturligtvis mycket positivt och jag värderar plattan som en fullt värdig uppföljare till "Calling the earth to witness", och hoppas på några nära förestående gig med bandet så att dessa musikaliska pärlor får avnjutas live.

Betyg: 8 / 10
Staffan Vässmar

Epica med support Revamp och Kells

Sticky Fingers /Göteborg 28 september 2010

Text och bild Conny Myrberg

Skaran tjeifrontade gothmetalband verkar frodas i en oändlig skörd, naturligtvis finns där mer eller mindre framgångsrika eller bra och mindre bra sådana. Holland ser ut trots den hårda konkurrensen vara i topp. Within Temptation tycker jag själv står högst i kurs men sedan följer Epica och nya Revamp till skaran bra band inom genren.

Ett trebands stark uppsättning begavs sig ut på turné och nu kom dessa till Göteborg och Sticky Fingers. Info om huvudbandet var naturligtvis orsaken till mitt besök, att det blev tre inom samma genre kom som en överraskning.

Revamp:

Ett nytt band som hänförs av sångerskan Floor Jansen efter hennes nedlagda grupp After Forever (2009). Måste erkänna att jag inte har en aning om bandets repertoar men med ett proffsigt framförande och ett lite udda dito satte de här sina positiva spår. "Fast Forward" var i alla fall en av titlarna och när Floor tog sig an en del av growlpartierna i låten "Disdain" som svenske Soilwork frontmannen Björn 'Speed' Strid gjorde på gruppens debut växte mitt gillande till sångerskan flera snäpp. Lokalen var inledningsvis halvfull men fylldes på allteftersom kvällen fortskred och av responsen att döma verkar publiken liksom jag fatta tycke för Revamp.

En grupp med lite nya infallsvinklar och som vi med säkerhet får höra mer av på den framtida scenen. Kuriosa, Floor's gamla följeslagare Mark Jansen i After Forever spelar numer i Epica.

Epica:

Simone Simons med band visar var skåpet skall stå och med full ljusshow höjs också det visuella helhetsintrycket. Med passande intro "Samadhi" och "Resign to Surrender" drar showen igång med mörker kontra ett vadande i bakljus och bandet intar scenen innan den vackra Simone uppenbarar sig med den lika vackra stämman.

"Sensorium" ett stiltypiskt spår inom genren med bombastiskt framförande, growlinslag och dubbeltrampande komp toppat med skönsång. Inte det mest unika men här på scen fungerar det riktigt bra. Simone får nu tid med lite mellansnack och innan nästa låt presenteras skriker någon i publiken "Unleashed", och det är just vad vi får. Fullt drag bland åskådarna och nog verkar även Epica trivas med tillvaron, låten i sig själv är också majestätisk och borde passa filmduken som handsken.

Hårdare tag presenteras med "Martyr of the Free World" och bandet får lite större plats på scen, ljus och blickar är annars normalt riktade mot Simone. Operasång ala Nightwish kommer med den lugna "Cry for the Moon" som här blandas med "riktig" skriksång. Kvällens tända mobil/cigarettändarlåt "Tides of Time" och Simone visar prov på sin klara tillika ljuva stämma, alla inklusive moa verkar bara stå och insupa detta förtrollade ögonblick. Publiken klappar taktfast och ut ur högtalarna kommer nu lika taktfasta folkliga toner med "Quietus".

Kells:

Franska Kells var kvällens andra akt. En relativt liten scen och med många deltagande band har ju sina nackdelar som exempelvis vår allas så älskade soundcheckprocedur. Här lät det dock förvånansvärt bra och en del nyfikenhet uppdagades, tja tyvärr tog denna ganska snart slut och en garagebandsliknande jämförelse kanske är att ta i men nog kändes det en bra bit kvar till övriga deltagare denna kväll. Lite väl mycket förinspelat och heller inte helt sammansvetsat blir mitt intryck.

Måste ändå erkänna bandets begivenhet till sin musik och efter ett antal låtars framförande fick de publikens medgivande och en hel del drag i lokalen innan kvällens huvudakt

Från min plats på övre våningen är det dags att gå ner till scenkanten för några närfoton. Det som jag här mest reflekterar över är vilken blandad publik som närvarar, normalt skulle man tro att det borde vara svartklädda kreatörer i de yngre åldrarna men så är inte fallet. Även att trots en relativt tät publikskara framför scen så är det ingen som trängs/knuffas vilket annars är vanligt. Städat men ändå med drag känns nästan som utopi men så var faktiskt fallet.

Två låtar "The Obsessive Devotion" och "Kingdom of Heaven" återstår innan sedvanlig inklappning och extranumren tar vid. Nu är det rejält varmt i lokalen som också Simone påpekar och "Sancta Terra" samt "Consign to Oblivion" är det sista jag hinner höra innan hemgång. En lång kväll och buss som väntar så dosen tjeifrontade gothmetalband känns nu rätt så uppfyllt.

Recension

Hasse Fröberg & Musical Companion - Future Past (REINGOLD RECORDS)

Sensation.

Inget ord kan bättre beskriva vad jag just nu hör.

Jo visst kände man till att den utsökta Flower Kings-sångaren Hasse Fröberg kunde skriva. Det har han ju visat hos både Spellbound, Solid Blue och - i spridda skurar - The Flower Kings. Men att Fröberg på solokvist skulle prestera så här förnämligt, det hade jag faktiskt inte trott. Inte heller att det skulle bli så härligt symfikt. Men har man gått i Stolts och Bodins skolor, sätter det väl spår...

Det här är inte bara musik som gör lyssnaren allmänt fröjdesam. Nej, hör jag "Piece of the sky" finns det stunder då jag faktiskt snuddar vid den himmel som efterlyses. Under åhörandet av "The ultimate thrill" skänks jag klassisk hårdrock i paritet med dess bästa nutida utövare. Ja, "Song for July" excellerar magnifikt i sitt uppsåt att måla en böljande sommar, reflekterad ur vinterkylans perspektiv.

Kul dessutom att den förträffliga rytmsektionen Thomson/Ola Strandberg kommit upp i ljuset efter närmare ett kvartssekel i träda.

Betyg: 8/10

Daniel Reichberg

Recension

Spock's Beard – X (Mascot Records)

Det här är tionde plattan från Spock's Beard, ett av USAs stora prog-rockband som nu har varit verksamt i över 15 år. Mina förväntningar var dock rent av låga då jag tyckte att bandet tappat all inspiration efter det att frontfiguren Neal Morse hoppade av 2003. De hade då just släppt den fenomenala dubbel-CDn "Snow" som är en av de bästa progrock-plattorna i modern tid enligt min mening. Kommer ihåg att jag fick lite av samma känsla som då Peter Gabriel hoppade av Genesis 1975. Det var en stor chock och man anade att det nu var slut på det roliga med tanke på hur dominerande Peter Gabriel verkade vara i bandet. Samma sak gällde Neal Morse som alltså lämnade bandet för att göra en egen karriär som kristen rockartist. Men Spock's Beard fortsatte och nu blev trummisen Nick D'Virgilio fram till micken (snacka om paralleller med Genesis och Phil Collins!) på den nästkommande plattan "Feel Euphoria". Men denna platta var en stor besvikelse för mig (där slutade parallellerna med Genesis!) och jag tappade intresset så till den milda grad att jag inte ens brydde mig om de kommande två plattorna.

Men nu fick jag alltså den nya "X" i min hand och efter att ha hört positiva saker om den från andra håll kände jag mig lite nyfiken igen. Sen ser jag också att bandet tagit en nystart i och med att man bytt till det holländska bolaget Mascot Records (bl a med artister som Arjen Lucassen och Pallas) vilket kanske också kan ha gett lite nya influenser.

CD'n "X" innehåller sju långa spår på totalt drygt 70 minuter. Alltså, redan detta antyder en återgång till mer klassisk progmusik av typen episka låtar med flera delar. Jag ser också att samtliga musiker är inblandade i låtskrivandet. Dessutom trycker man på att även en ny femte bandmedlem (John Boegehold) lämnat tydliga bidrag.

Det tog tid att lyssna sig in i låtarna men ganska snart framstår det vilket imponerande verk det rör sig om. Det är ingen mening i att gå igenom låt för låt här. Det räcker med att säga att det framförallt är musikerskickligheten - både i själva spelandet och i kompositionerna - som utmärker sig på den här plattan. Jag måste säga att jag är imponerad av Ryo Okumoto för hans fenomenala spel på tangenterna. Massor av läckra kombinationerna med piano, mellotron och orgel men framförallt bryter han av på flera ställen med ensamma pianoackord som ger nya vändningar och nya teman. Lyssna exempelvis 4 minuter in på "Edge of the In-Between" eller 11 och en halv minut in på "From the Darkness". Urläckert! Det är faktiskt fullt med liknande vändningar - det här var bara två exempel. Men det är inte bara Ryo som imponerar utan samtliga musiker bidrar på ett strålande sätt till helheten. Inte minst Nick D'Virgilio imponerar med mycket säker sång och genomgående otroligt bra trumspel. Basisten Dave Meros imponerar, framförallt på det två avslutande spåren "The man behind the curtain" och "Jaws of Heaven" där han kör några blixtrande solon och driver på själva grundtemat på ett sätt som för tankarna till ekvilibrister som Jonas Reingold.

Den ende av musikerna som kanske inte syns lika framträdande är Alan Morse och ibland tycker jag hans gitarrsolon är lite trötsamma och oinspirerade. Däremot är hans lugna komppartier tidvis otroligt sköna - lyssna exempelvis på introt till del 2 av "From the Darkness" (före sångtexten "I saw you sitting with your friends that day"...).

Bland låtarna så måste man speciellt nämna låten "The Emperor's clothes" (starkt Beatles-influerad) och de två episka verken "From the Darkness" och avslutningslåten "Jaws of Heaven". De två senare är riktiga höjdare för oss som älskar lite längre och mer komplicerade låtar.

Alltså, för er som gillar musik starkt influerad av band som Beatles, Electric Light Orchestra, Queen samt Genesis, tveka inte: Köp denna platta och njut av ett gäng mycket kompetenta och hängivna musiker. Kanske är denna platta rent av i klass med Transatlantic's senaste platta "The Whirlwind" (inkluderande Neal Morse). Jag känner faktiskt mycket av samma känsla när jag lyssnar på detta. Så - det är rent av en alldeles fenomenal comeback av ett band som jag trodde var uträknat! Nu är de tillbaka igen bland de riktigt stora i progrock-världen. För er som kan så kan ni faktiskt se bandet live under den pågående Europaturnen (men då får ni skynda er - närmaste spelningar är i Tyskland och Polen).

Betyg: 9/10
Karl-Göran Karlsson

Recension

Agents of Mercy – Dramarama (Foxtrot Records)

Roine Stolt från Flower Kings fortsätter sina eskapader inom andra bandskepnader (den mannen verkar helt outtröttlig!). Men tur är väl det! Här kommer andra CDn i konstellationen Agents of Mercy som består av ännu en samling progressiva rockmusiker av yppersta världsklass. Framförallt är det ett superintressant samarbete mellan Roine och sångaren Nad Sylan. Nad är en av de båda musikerna (den andre döljer sig under namnet Bonamici) som låg bakom den sensationella plattan Unifaun. Den recenserades tidigare här under 2008 och det är en av mina absoluta favoritplattor under de senaste åren. Framförallt är det Nads sångröst som är anmärkningsvärd, en sorts blandning mellan Peter Gabriel, Phil Collins och Fish! Men det är ju naturligtvis inte bara rösten utan även sättet han sjunger på som sticker ut. Han är en av de få sångare som vågar ta ut svängarna mer teatraliskt, både som historieberättare och skådespelare, vilket ju var Peter Gabriels stora talang under Genesis 70-talsera.

Bandet i övrigt uppvisar också imponerande meriter. På klaviatur finner vi ingen mindre än Lalle Larsson, denne virtuoso på tangenterna som förutom egna produktioner spelar i bland annat Karmakanic. Och på tal om Karmakanic (och virtuoser!) så har vi även Jonas Reingold på bas (som även spelar i Flower Kings så nu har vi nästan gått varvet runt igen). Det är bara trummisen Walle Wahlgren som är en ny bekantskap för mig men det var sannerligen ingen dålig debut.

Alltså, ni förstår nog själva att förväntningarna var på topp när jag lade denna platta i CD-spelaren. Nåväl, viss sund skepsis finns alltid när den här typen av supergrupper spelar upp sina verk. Det är inte alltid som tidigare meriter hjälper när det gäller att få ihop ett bra och inspirerat verk tillsammans. Men i det här fallet kunde man sannerligen känna sig lugn. Den här plattan är så full med melodios 70-talsinspirerad rock att man häpnar. Sen inser man efterhand att i stort sett allt på plattan är inspelat live i studion. I alla fall är det mitt intryck. Det finns väldigt lite som är pålagt efteråt känns det som. Lite stämsång här och där, lite stadsljud, någon klämtande klocka etc. Men i huvudsak får jag känslan av att majoriteten av allt är inspelat i en enda tagning, dock säkerligen föregången av långa och tidvis svåra repetitioner. Man får en liten inblick i detta när (tror jag) Jonas Reingold klämmer i med ett "Ja men där satt den ju för f-n!" efter det mäktiga slutet i låten "Conspiracy" (som låter så typiskt Flower Kingskt men även påminner om tidiga Kaipa-soundet).

Plattan innehåller 12 högklassiga verk där jag tycker man kan plocka ut 5-6 av dom som varande på gränsen till små mästerverk. Mitt absoluta favoritspår är "We have been freed" som har så mycket genuin 70-tals-Genesis-känsla i sig att jag nästan höll på att smälla av när jag hörde den första gången. En sorts märklig men helt oemotståndlig kombination av sound från Trespass-Foxtrot-Wind-and-Wuthering-skivorna. Fantastisk sång av Nad och otroligt melodiosa partier där Lalle lägger på den ena Mellotron-mattan efter den andra plus ett avslutande inspirerat solo av Roine. Närmare det genuina Genesis-soundet går inte att komma (möjligen med undantag av tidigare nämnda Unifaun-platta). Ett annat mästerverk men av ett helt annat slag är låten "Journey" som mer bygger på ett oerhört skönt grundkomp kring vilket alla musikerna mer eller mindre improviserar (Lalle Larsson gör det mer eller mindre hysteriskt i vissa partier – om jag skall uttrycka mig rakt på sak). Det här skulle man kanske hellre vilja uppleva live men det näst bästa är naturligtvis att det har fångats så här på en platta.

Sen måste jag ju bara också nämna låten "Meet Johnnie Walker". Maken till "cathy" melodi med härligt sväng får man faktiskt leta efter. Här är det då snarare inspiration från Electric Light Orchestra och kanske Queen som man först kommer att tänka på. Fast texten är väl snudd på whisky-reklam vilket förmodligen gör att den knappast blir en stor hit på (den politiskt korrekta) marknaden. Men det hade väl ingen (?) räknat med ändå och jag kan tänka mig att man hade rätt roligt när man snodde ihop detta tillsammans. Den efterföljande "Cinnamon Tree" är också en härlig inspirerande låt där man rycks med i refrängpartiet (man rent av lallar med, eller hur Lalle!). Skall man till sist nämna ännu en smått sentimental favoritlåt så är det låten "Last few grains of hope". Otroligt fin melodi men kanske kunde man kortat av den långa avslutningen som har lite väl många upprepningar kring samma tema. Skall jag sen nämna en sista låt som sticker ut så är det den lilla näpna historien "Roger the tailor". En uppfriskande humoristisk låt där Nads teatertalanger verkligen kommer till sin rätt. Hans sätt att beskriva hur skraddaren retar upp damen som klagat på hur hennes tidigare inköpta kreation krympt är obetalbar!

Agents of Mercy – Dramarama (Foxtrot Records)

När man då till slut måste sätta ett betyg på detta verk så måste jag medge att ribban verkligen har satts högt redan från början med tanke på vilka musiker vi har att göra med. Ifall Agents of Mercy här givit ut sitt debutverk hade man säkert frestats att sätta högsta betyg. Men som den perfektionist man är vad gäller vad som är ett fullständigt mästerverk inom denna genre så tvekar jag här och väljer att i alla fall dra av lite för en del mindre lyckade inslag på plattan. Det gäller (tyvärr) det faktum att inspelade live-akter oundvikligen får vissa inslag som inte är helt i harmoni och i den timing som annars kan filas till det oändliga på mixerbordet. Det finns också vissa partier där de inblandade musikerna går lite till överdrift i improvisationerna. Det här gäller kanske speciellt Lalle Larsson som i den annars helt suveräna låten "Journey" då och då går över i rena disharmonier i vissa partier. En del kanske gillar det men undertecknad har lite svårt för det. Men Lalles prestationer på samtliga låtar i övrigt är helt makalöst bra så det här är bara en liten detalj. Sen finns ett par låtar som möjligen släpar efter lite i originalitet och nerv men som för den skulle inte kan betecknas som dåliga.

Men i vilket fall – ännu en makalöst bra platta av Agents of Mercy. Kan man ställa en from förhoppning att denna bandkonstellation fortsätter att spela ihop för fler höjdarupplevelser live och på skiva? Jag önskar att det vore så.

Betyg: 9 av 10
Karl -Göran Karlsson

Getaway Rock Festival

Gasklockorna, Gävle – 8-10 Juli 2010

Text och bild: Ulf Classon

"Detta är en av de bästa festivalerna jag någonsin besökt." Det var inte bara jag som uttalade dessa ord flertalet gånger under Getaway Rock Festival. Nej vart man än gick så hörde man hur folk lovordade festivalen och faktum är att för att vara första året så har festivalledningen skött sig galant. Området runt Gävles gasklockor ger festivalen en speciell charm och faktiskt att det var lite av en mysig stämning mest överallt. Men viktigast som jag ser det är att det hela tiden fanns sittplatser att tillgå även om det inte alltid var på en bänk eller i skuggan. Med lite vilje kunde man ledigt vila sin lekamen eller komma undan den gassande solen en stund om så önskades. Till detta kunde man, utan att behöva köa några längre stunder, avnjuta en öl eller två i ett flertal olika barer. Priset för ölen må ha varit i överkant men den var i alla fall kall, god och gjorde det den skulle – nämligen släcka törsten i hettan!

Det finns naturligtvis saker som kan förbättras, det är ju trots allt bara första året som festivalen arrangeras, men det är småpotatis som jag tror är fixat till nästa år. Till exempel såg jag inte en enda sjukvårdare och något sjukvårdstält såg jag inte skymten av. Det fanns gott om personal som säkert kunde hjälpa till vid en nödsituation men även om jag inte behövde uppsöka någon sjukvårdare så vill jag gärna ha koll på vart det finns. Om vi sen ser till utbudet av mat så var det lagom och det mesta fanns att tillgå men det som festivalen själva sålde var alldeles för dyrt mot vad man fick på tallriken. Gott var det men inte värt priset.

Men det är ju musiken vi var där för och jag vet inte hur dom gjorde förutom ett fåtal undantag så var ljudet fruktansvärt bra. Det var länge sedan, om någonsin, jag varit på en festival där ljudet varit så bra överlag. Detta gjorde ju att konserterna blev än mer njutbara och upplevelsen ännu större. Att de dessutom lyckats locka ett startfält som gör de flesta andra festivaler gröna av avund gjorde ju inte saken sämre.

Torsdag: Thrashfest.

Festivalens första dag började tidigt för våran del. Vi åkte hemifrån redan vid femtiden på morgonen för att hinna upp till Gävle i tid men ändå missade vi det mesta med Raubtier som öppnade festivalen på Monster Stage. Precis som på Metaltown hade en stor skara människor samlats för att kolla in Sveriges svar på Rammstein och dom verkade mer än nöjda med vad dom fick se. Själv tycker jag bandet är lite för stillastående för att det skall vara kul att se på en längre stund och inte ens en underhållande låt som "Kamphund" kan få mig att ändra på den uppfattningen.

Vi tar istället plats i öltältet så vi har uppsikt över Bandit Stage där örebroarna i Wolf lite senare intog scenen. Bandet är alltid en fröjd att skåda live med bra fart, allsångsvänliga låtar och alltid ett gott drag på publiken. Så även denna gång och bandet framför sin heavy metal på ett självsäkert sätt där låtar som "Voodoo" och avslutande "Evil Star" drar ner mest jubel. Ett bättre sätt att inleda festivalen på kunde vi knappast ha fått. Nu var dags att vända tillbaka blickarna mot Monster Stage igen för ett av de mest intressanta banden denna dag enligt mig. Anledningen till att jag ville beskåda Taylor Hawkins & The Coattail Raiders var för just trumslagare Hawkins skull. Han är ju ingen mindre än trummis i ett av mina absoluta favoritband – Foo Fighters – så jag var ju bara tvungen att kolla in honom nu när jag hade chansen. På skiva är bandets retrorock rätt så snäll men ändå svängig vilket jag hade hoppats på att få uppleva live också men så var inte riktigt fallet. Visst var det småtrevligt och man gungade sakta med men den stora kicken uteblev så efter att de spelat min favorit, "Louise", rätt tidigt i setet så beslutade vi istället att sätta oss ner och äta lunch. Detta innebar även att jag missade Heaven's Basement som jag på förhand planerat att kolla in. Men då deras förvandling från Aerosmith-rock under namnet Roadstar till mer sleazebetonad musik under dagens namn inte riktigt fallit mig i smaken så kändes inte missen allt för jobbig.

Nej då var det viktigare att passa tiden för att inte missa nordirländska Therapys spelning på Monster Stage. Även om deras mer sentida plattor varit svaga i mitt tycke så går det inte att undvika att de trots allt gjort en hel del riktigt stark rockmusik. Vi får ta del av en hel del nytt material denna solgassande dag men det viker aldrig ifrån bandets patenterade sväng eller riffglädje. Detta gör att det aldrig blir tråkigt, snarare tvärtom. De riktigt vassa låtarna är strategiskt utplacerade för att få fart på den, av värmen, lite småsega publiken men inte ens solsting kan få oss att inte gå igång till kanonlåtar som "Teethgrinder" och "Diane". På scenen har bandet också fått solsting men på ett positivt sätt för Andy Cairns med anhang är inte stilla en sekund och öser friskt på hela tiden. När de sen avslutar med den smått fantastiska fyrklövern "Nowhere", "Die Laughing", "Knives" och "Screamanger" så inser man att det är en ren skam att det faktiskt är hela sju år sedan bandet stod på svensk mark senast. Låt oss hoppas att det inte tar lika lång tid till nästa gång.

Så var det dags att bege sig in i en av de stora gamla gasklockorna. Här inne spelade alla de mindre banden, förutom en smärre miss med placeringen av ett gäng polska death metal-rävar, och även här inne tyckte jag ljudet var riktigt bra de gånger jag var inne. Göteborgarna i Snakestorm hade kanske inte världens största åskådarskara men de gav i alla fall allt på scen ändå. När jag recenserade deras debut "Choose Your Finger" uppskattade jag deras attityd samt energi och dom får verkligen fram det live också till min förtjusning. Det som dock inte kommer fram är de Slayer-gitarrer jag hittade på skivan. Jag gjorde då jämförelsen Motörhead möter Slayer men live blir det faktiskt mer Skid Row än Slayer vilket inte gjorde någonting alls. Bandet, med den fruktansvärt energiske sångaren Johan Meiton i spetsen, får det att svänga ordentligt inne i gasklockan. Från inledande "D.T.P." och thrashiga "The Calling" till avslutande "Dead Red Eyes" och allsångsvänliga "Clean Cuts and Leather" är det hela tiden ett furiöst ös på scen. Precis som på skiva hade det inte skadat med några till starkare låtar för att bandet skulle lyfta till nästa nivå. Lite mer publik hade inte gjort något heller för även om bandet gjorde vad de skulle så blev inte stämningen den bästa i lokalen.

Stämning blev det dock när Monster Stage intogs av ett av världens bästa band just nu – nämligen Airbourne! Frågan är om man kan se en mer explosiv rockakt i dagar som dessa? Visst är det sångaren och gitarristen Joel O'Keeffe som mestadels håller låda medan hans bandkollegor öser på under mer kontrollerade former men dom har en lagom balans för att det skall bli perfekt. Att de inte skulle kunna toppa Malmöspelningen från i mars förstod jag på förhand men trots det levererade dom festivalens solklaraste höjdpunkt. I solskenet inledde bandet sin blodtryckshöjande rifforgie med "Raise the Flag" samt "Chewin' the Fat" och följde snabbt upp med "Diamond in the Rough" innan "Girls in Black" fick ett extra långt gitarrsolo. Joel klättrar då på sedvanligt manér upp i scenens ställning och från taket av scenen lät han sin gitarr yla ut över Gävle stad.

Bandet fortsätter sedan med "Cheap Wine & Cheaper Women" där Joel släpar fram än mer högtalare än vad som redan står på scen från början innan han sen halsar rödvin som sen rinner över hela honom. Bandet kastar sig där efter handlost i "Born to Kill" och "No Way But the Hard Way" innan avslutningen med "Too Much, Too Young, Too Fast" samt "Runnin' Wild" tar vid. I den sistnämnda låten gör Joel ytterligare ett av sina partytrick. Han slår en ölburk i skallen tills den går sönder och sprutar öl överallt. Förmodligen inte det smartaste han kan göra men klart uppskattat av publiken. Man kan nästan se hur han går på i ett rent adrenalinsprutande rus så förmodligen får han inte ont förrän efter spelningen.

Airbourne och deras pubrock är som klippt och skuren för den stora scenen och en afton som denna visar dom att få, om något band, kan överträffa dom både till röv på scen och i låtmaterial.

Nu lockade öltältet mer än någonsin, Airbournes musik har den effekten, och efter den australiensiska urladdningen hade jag inte ork att bege mig till Bandit Stage. Där gick nu amerikanska Deftones upp för att ge publiken tunga riff och ångestyllad sång. Bandet skulle egentligen ha spelat på Hulfsfredsfestivalen men då den så tragisk gick i graven några veckor tidigare så tog Getaway helt enkelt "över" bandet. På avstånd kunde jag höra alla de grymma låtarna jag lärde mig att älska med bandet när jag inhandlade deras debut på import för många år sedan men inte ens det fick mig att resa på mig. Jag har bevittnat bandet förut och då var det rena katastrofen men röster efter spelningen på Getaway talade om något helt annat. Tydligt hade bandet varit på ett ypperligt humör och spelat grymt bra.

Men, men, man kan inte se allt tänkte jag och såg istället fram emot bröderna Max och Iggor (vad var det för fel med att stava med ett G?) och deras Cavalera Conspiracy på Monster Stage. Bandet piskar igång med mycket material från deras enda utgåva, "Inflikted", och dom gör det med ett övertygande driv. Dock får jag lite samma känsla som när jag såg Maxs Soulfly på Metaltown några veckor tidigare. Max sjunger inte övertygande och är något stel trots att de ettriga thrashriffen inbjuder till fart och fläkt. Då som nu är det istället gitarristen Marc Rizzo som står för underhållningen ute på sin scenkant

Tyvärr var jag tvungen att lämna de brasilianska bröderna för en stund då AC4 skulle visa upp sig inne i gasklockan. Nu fick jag dock uppleva festivalens största besvikelse för egen del. Det var inte bandets fel, nej dom skötte sig utmärkt, utan det var min klocka som var felet. På något oförklarligt sätt gick den hela femton minuter efter vilket gjorde att jag missade

halva spelningen med Umeågänget. En stor besvikelse för min del då jag sett fram emot att få se dom ända sedan dom släppte sin självbetitlade debut förra året. En skiva jag höll bland de bästa av de bästa det året. Jag hinner ändå få mig en finfin punkdos med låtar som "This is it", "Coptown" och "Let's Go to War" innan de avslutar med en ovanligt adrenalinistinn cover på Motörheads "Orgasmatron". Dennis Lyxzén och hans grabbar ger mig, på denna korta stund, ett oerhört starkt intryck och jag kan knappast vänta tills nästa gång jag får chansen att se dom och då lovar jag att hålla tiden.

Jag lämnar gasklockan med delade känslor och hinner se slutet på Cavalera Conspiracys spelning och precis som Soulflys spelning på Metaltown så avslutas det hela med Sepulturas "Roots Bloody Roots". Den låten funkade alltid för mig och så även denna gång.

Den thrashmacka som Cavalera-bröderna började servera fortsatte nu amerikanska Exodus att dekorera på Bandit Stage. Personligen är jag inget superfan av bandet men anser ändå att deras "Tempo by the Damned" är ett magiskt thrash-mästerverk men hoppades även på att få höra klassiker från förr så klart. Tyvärr drabbades bandet av lite halvkasst ljud vilket var ett udda inslag under festivalen. Alltför ofta flyter låtarna ihop på grund av ljudet och faktum är att jag har lite problem med nya sångaren Rob Duker. Han må ha bra energi på scen men hans hardcore-osande stämning får det hela att tappa en dimension i jämförelse med en hjälte som tidigare sångaren Steve Souza. Men ljudet blev framåt slutet bättre och faktiskt att spelningen blev rätt så njutbar efter ett tag.

Något sega efter gårdagens sjöslag bestämde vi oss för att ta sovmorgon och skipa annars givna konserter med The Quireboys och Grand Magus men med facit i hand kändes det ändå som rätt beslut. Att samtidigt missa urusla Sonic Syndicate och imitatören Jorn Lande rörde mig föga i ryggen. Vi siktade istället in oss på att kolla in dödsmetallarna i Degradead inne i gasklockan men jag hann inte mer än in och lyssna en låt innan jag tog till flykten och begav mig ut igen. Dels var stället fullpackat och dels var det så varmt så det knappt gick att andas. Svetten bokstavligen forsade av mig så det var bara att ta sig till den svalkande (nåja) skuggan i öltältet. Här laddade vi sedan upp inför kvällens första intressanta akt som strax skulle inta Monster Stage.

Thrashfesten fortsatte sedan med att Megadeth avslutade festivaldagen på Monster Stage. Bandet är ute på en jubileumsturné för att fira att klassiska albumet "Rust in Peace" fyller tjugo år och setlistan blir således en aning annorlunda än vanligt till publikens glädje. Dave Mustaine och hans manskap sparkar igång en hitkavalkad som startar med "Wake Up Dead" och "In My Darkest Hour" innan underskattade "She-Wolf" samt mästertunga "Skin O' My Teeth" tar oss vidare. "Rust in Peace" hedras med sex låtar denna kväll och följde nu i tät formation i form av "Holy Wars", "Hangar 18", "Five Magics", "Poison Was the Cure", "Tornado of Souls" samt "Dawn Patrol". Att sen få höra "Trust" efter det kändes inte helt rätt även om det är en helt okay låt men gladast under hela setet blev jag när de spelade "Angry Again". Låten som är med på soundtracket till "The Last Action Hero" (1993) har kommit att bli min absoluta favorit med bandet så att få höra den live var en riktig höjdare.

Avslutningen är sen inte att leka med även om "Headcrusher" inte tillhör mina favoriter. Men efter den får vi sen ta del av snygga "À Tout le Monde", ettriga "Sweating Bullets" och tunga "Symphony of Destruction" innan alltihop knyts ihop med "Peace Sells" och "Mechanix". Kan det bli bättre egentligen? Ja det kan det och det kan bli mycket bättre. Jag tänker inte diskutera låtval för det kan man göra i timmar och säga vad man vill men det lät förbannat bra om Megadeth denna kväll. Synd då att bandet är lika roliga att titta på som att se på när färg torkar. Visst rörde sig Dave lite mer än vad jag är van vid men det är fortfarande ett av de tråkigaste livebanden att bevittna rent visuellt. Har man som bandet denna gång även en sparsmakad scenutsmickning och en allt för enkelt ljussättning så förstärker det knappast intrycken. Nej även om bandet som sagt lät riktigt bra denna kväll så var det knappast någon religiös upplevelse vi bjöds på. Det var bara att konstatera fakta och bege sig hemåt och ladda inför fredagen istället.

Wolf 7/10
Therapy? 7/10
Snakestorm 6/10
Airbourne 9/10
Exodus 6/10
Megadeth 7/10

Fredag: Pigg gubbar och trötta ben.

Upp på scenen kliver så då Overkills Bobby "Blitz" Ellsworth med mannan och drar igång ett gubbthrashparty som heter duga. De startar direkt med över åtta minuter långa "The Green and Black" från årets giv "Ironbound" som mycket väl kan vara en av årets bästa plattor. Sen bjuder de på valda godisbiter från karriären i form av till exempel "Rotten to the Core", "Coma" och gängvrålsvänliga "In Union We Stand". De låtarna som får mig på bäst humör är dock de från "Ironbound". Förutom inledningslåten så får vi även titelspåret samt "Bring Me the Night" från det albumet innan de avslutar hela setet med covern på Subhumans "Fuck You" som alltid tycks pigga upp publiken som glatt ger bandet fingret på Bobbys uppmaning.

På scen är det rörelse hela tiden, herr Blitz är pigg och har ett bra grepp om publiken och alla tycks gilla det dom ser och hör. Det samma gäller för mig där jag står och myser i solen. Jag har dock sett bandet både alertare och intensivare tidigare men det betyder inte att bandet var dåliga denna dag, nej, tvärtom.

Nu var jag helt slutkörd och benen bar mig knappt så en sittplats i skuggan med en kall pilsner lockade mer än att bevittna hardcore-legenderna i Raised Fist. Jag lyckas dock sitta så pass bra till att jag genom öltältet då och då får en glimt av hela Bandit Stage där Luleågrabbarna uppträder. Ljudet är av naturliga skäl inget vidare från min position men jag får bevittna ett energiskt scenutspel från hela bandet men det är sångaren/gastaren Alexander Hagman som syns mest. Hans rörelserepertoar är smått galen med höga sparkar, ännu högre hopp och han tycks aldrig stå still. Han får Jamey Jasta (Hatebreed) gymnastikuppvisning på Metaltown att framstå som rena uppvärmningen. Mina vänner som lämnat mig för att beskåda spektaklet orerade sedan om spelningen med superlativ som "festivalens bästa spelning" och "bland det mest energiska jag sett" vilket inte gjorde mig piggare direkt. Som tur var blev jag snabbt på bättre humör när göteborgarna i Mustasch travade upp på Monster Stage till tonerna från Eurovision Song Contests ledmotiv för att leverera lite feta rockriff. Även om jag börjar kunna bandet utan och innan nu och det var noll överraskningar i låtlistan för min del så kan jag inte värja mig för bandets musik. Jag blir alltid på ett barnsligt gott humör var gång klassiker som "Black City", "Parasite" samt "Double Nature" spelas och de nyare låtarna som "Mine", "Damn It's Dark", "The Man, the Myth, the Wreck" och "Heresy/Blasphemy" funkade bara bättre och bättre

En av anledningarna till att jag alltid finner bandet mer underhållande än de flesta är ju naturligtvis bandets ledare och sångare Ralf Gyllenhammar. Hans roliga mellansnack och andra mer eller mindre tokiga upptåg är en stor del av bandets underhållningsvärde enligt mig. Men trots att han denna gång får publiken att svara honom på ett "kort och militäriskt" sätt så uteblir putslustigheterna. Ralf känns inledningsvis nästan lite tjurig och tilltalar knappt publiken alls i början av setet. Han rycker dock upp sig och ihop med sina bandkollegor levererar han sen en av de tightaste och mest fokuserade spelningarna jag sett med bandet. De spel-fel som tidigare förekommit på grund av för mycket rusdryck är helt borta och frågan är om jag någonsin har hört bandet bättre tidigare? Trots att bandet gav ett mer fokuserat intryck än tidigare och man saknar Raffes galna utspel så är det trots allt ett oerhört underhållande gig då musiken är så pass medryckande. Det gör dock inget om de till nästa gång kanske byter ut lite låtar och luftar "Teenage Pacifier", "The Dagger" och "Homophobic/Alcoholic" istället.

Efter Mustasch tog min energi slut än en gång vilket gjorde att jag, likt som på Raised Fist, bevittnade amerikanska Devil-driver från öltältets baksida men med minimal uppsikt över Bandit Stage denna gång. Deras skivkatalog finner jag underhållande i lagom portioner men ville trots allt uppleva det vansinne som deras moderna metal kan uppbringa så jag är lite besviken på mig själv att jag missade detta. Det lät dock bra om Dez Fafara med manskap och rapporter efteråt tydde på att bandet skötte sig utmärkt. Utmärkt skötte sig också naturligtvis en av festivalens höjdpunkter för min del som nu traskade upp på Monster Stage. Att Motörhead skulle kunna göra en dålig spelning finns ju naturligtvis inte och trots en rätt så förutsägbar setlist så står jag ändå kvar helt salig och ropar efter mer trots att det är femtonde gången jag ser bandet. Eller som min kamrat sms:ade efter spelningen "Inget toppar Motörhead. Skiter i resten.". Innan dess hade Lemmy, Phil och Mikkey sparkat igång med klassiska duon "Iron Fist" och "Stay Clean" innan de fortsatte med "Be My Baby" och fartfyllda "Rock Out". Sen tuffar det på med publikfriare som till exempel "Metropolis", sköna "The Thousand Names of God" och "In The Name of Tragedy" med Mikkey Dees trumsolo bland annat. Däremellan hann dom med både "One Night Stand", "I Got Mine" och "Cradle to the Grave" innan den stora hitkavalkaden tar vid. Den startar med tunga "Just 'Cos You Got the Power" och rökaren "Going to Brazil" innan de spelar både "Killed by Death" och "Born to Raise Hell"! Vanligtvis brukar bara en av dom få plats! Att konserten sen rundas av med "Ace of Spades" och "Overkill" är lika säkert som amen i kyrkan men är trots det lika uppskattade som vanligt. "Overkill" avslutas dock inte mer än en extra gång denna afton (vilket är brukligt) och jag har svårt att dra mig till minnes när bandet körde en tre-fyra avslut på låten senast.

Lemmy må ha varit lite rossligare i halsen än vanligt men är trots allt oerhört pigg, Phil riffar på som vanligt där han lunskar omkring och Mikkey Dee slår fortfarande hårdast i branschen. Scenshownen är lika intrimmad som introt till "Ace of Spades" och innehåller som vanligt rök, eldpelare, halvnakna tjejer som jonglerar med eld (inte lika vanligt dock) och så naturligtvis Lemmy och Phils skämtande som vi inte förstår ett ord av på grund av Lemmys rossliga stämning och Phils lud-diga dialekt. Men Motörhead är Motörhead och Motörhead är alltid långt bättre än de flesta andra även om det inte slår några gnistor om bandet denna afton.

Jag kunde nu bara instämma i min kamrats sms och struntade i resten av dagens band. Det var i och för sig bara norrländska Meshuggah kvar så jag missade inget väsentligt ändå. Vi sammanstrålade allihopa efter Motörhead för en sista öl och därifrån kollade vi in lite vad Meshuggah hade för sig på Bandit Stage. Säger vad man vill men att medlemmarna är så übertekniska så att det har gått överstyr är det ju ingen tvekan om. Det är dock lite småhäftigt och se de tekniska uppvisningarna ihop med en riktigt snygg ljussättning. Men bandet har aldrig lyckats skapa en enda riktig låt i mina öron. Jag konstaterar istället att detta är musik för musiker och sen styr vi fötterna mot en väntande kudde för en god natts sömn.

Overkill 7/10
Mustasch 7/10
Motörhead 8/10

Lördag: Kontrasterna afton.

En tur ut till våran parkerade bil för lite medhavd lunch och pissljummen pilsner blev det nu innan vi begav oss tillbaka till festivalområdet och öltältet. Här laddade vi nu upp inför dagens begivenheter och passade samtidigt på att spana in tjejerna i Crucified Barbara som klev upp på Monster Stage. Mia Coldheart och de andra är numera ett rutinerat liveband som tar sin uppgift på fullaste allvar och röjer friskt på den stora scenen. Tyvärr innehar de väl inte det stabila låtmaterialet som krävs för att fylla ut ett helt set än men visst funkar låtar som ”Sex Action” och balladen ”Jennyfer” förvånansvärt bra live. Till och med melodifestivalbidraget ”Heaven or Hell” får sig ett lyft nu.

Bandet gör ett väl godkänt dagsverke men i mina öron är det på tok för ointressant allt för långa stunder vilket beror på ett sviktande låtmaterial som sagt. Men energi, det har tjejerna i alla fall.

Energi är även något som Peter Dolving aldrig tycks få slut på och när det nu var dags för världens bästa band att inta Bandit Stage så är herr Dolving den naturliga centralgestalten. Hans sång/vrål och scenutspel ger The Haunted den där extra kicken även om övriga medlemmar alltid är på hugget dom också. Dolving håller låda hela tiden och då han inte återger sin lyrik så uppmanar han publiken till att dra igång moshpits. Det är då han får syn på en stabil herre i publiken som röjer friskt och uppmanar folk att ”följa efter tjockisen” när han vill få igång en circlipit. När Dolving sen lyckas en andra gång att få folk till att röja ett stort område framför scenen så uppmanar han publiken återigen att ta rygg på den stabile herren med beskrivningen ”det är han som ser ut som om han skulle kunna äta upp er”. Denna utpekade personen gör sen sitt jobb för det var länge sedan jag såg en sådan härlig circlepit på ett The Haunted-gig.

Då jag sett bandet sjutton gånger vid det här laget så har jag naturligtvis åsikter om vilka låtar som jag vill höra. Men vem kan klaga när de öppnar konserten med introt ”Dark Intensions” vilket i sin tur alltid leder in oss på ”Bury Your Dead” och sen direkt efter det knäcker oss med överdrivet mästerliga ”99”? Nej redan där har The Haunted bevisat sin överlägsenhet både musikaliskt och på scen. Sen följer ett pärlband av idel högklassiga thrash-verk där ”The Medication”, ”No Compromise” och ”Moronic Colossus” får stå som höjdpunkterna denna eftermiddag. Men det hela tar slut för fort. Jag står och suktar efter mer och då vi inte ens fick oss en snyting i form av ”Hate Song” så känner jag mig lite lurad på konfekten av någon anledning. The Haunted är för bra för att endast bli tilldelade trekvart för dom hinner knappt dra igång innan dom måste avsluta och tacka för sig känns det som. Trots det etsar sig bandets framträdande fast som ett av festivalens absolut bästa gig.

Bäst var definitivt inte Tom G Fischer och hans Triptykon som direkt efter The Haunted urladdning stegade upp på Monster Stage. Bandet, som med kort varsel fick hoppa in som ersättare åt amerikanska Deicide, har endast en platta i ryggen och det är inte speciellt länge sedan den hamnade på skivdiskarna heller. Detta gör att endast de mest trogna sluter upp och de flesta är förmodligen där då de är fans av herr Fischers nu nedlagda Celtic Frost. Precis som just nämnda band handlar Triptykon om att skapa en mörk och blytung atmosfär som enklast beskrivs som en mix av doom och death metal. Det är mestadels tungt som satan men samtidigt släpigt vilket ganska snart vaggar in mig någon form av koma där jag bara står och stirrar för efter The Haunted urladdning så var detta rena sömnpillret.

Musiken funkar okay på skiva men live blir det allt för segt. Kanske blir det bättre inomhus på ett mindre ställe med effektivare ljussättning men här och nu var det inget vidare.

I hopp om att pigga till efter schweizarnas sövande mörkermetal inhandlade jag nu lite lunch och kollade in snabbspelande Cannibal Corpse på Bandit Stage från ett säkert avstånd istället. När man ser på dessa våldsamma amerikaner så krävs det ett visst säkerhetsavstånd helt klart. Inte bara är musiken fullkomligt totalbrutal death metal utan publiken brukar uppföra sig därefter också. Growlaren George ”Corpsegrinder” Fisher är inte sen att elda på sina fans mellan alla ”fuck” och ”whore” heller för den delen.

Bandet i övrigt öser på fint och helikopterheadbangar som om det inte fanns en morgondag men det resulterar emellanåt i ett rätt så taffligt instrumenthanterande. Det, för ovanlighetens skull denna helg, något grumliga ljudet förbättrar inte helhetsintrycket heller för den delen.

Bandet stormar scenen till tonerna av ”Scalding Hail” och bjuder sen på nedslag i hela karriären och de låtar jag kan urskilja ur den massiva ljudväggen är bland annat elaka ”The Wretched Spawn” och smått överraskande ”Priests of Sodom”. Avslutningen sitter dock som en fläskläpp med ”A Skull Full of Maggots”, ”Hammer Smashed Face” och ”Stripped, Raped and Strangled”. Men trots den fina avslutningen så blir detta knappast något minnesvärt gig. Dels har bandet en tendens att bli allt för enformiga och deras ultrabrutala och stentuffa dödsmetall blir lätt tröttsam i längden

Kontrasterna är nu påtagliga som ni märker. Då vi malts ner till köttslamsor av Cannibal Corpse så tar vi de få stegen mot Monster Stage och fluffiga samt lättsmälta Europe. Personligen har jag inget emot kontraster och även om Europe inte är det första bandet jag sätter på en skiva med hemma så tycker jag alltid att dom levererar live. Inte nog med att dom har en av landets bästa frontmän inom den melodiska rocken så har dom även ett knippe riktigt starka nya låtar och klassiker som de flesta kan nynna med i. Bandet spelar, till mångas förtret och min glädje faktiskt, mycket nytt material och inleder med ”Last Look at Eden” samt ”Love is Not the Enemy”. Jag tycker det nya materialet funkar ypperligt live och sjunger glatt med i både ”The Getaway Plan” och snygga balladen ”Love in Town” lite längre in i setet. Men det är allt jämt de gamla örhängena som drar ner mest jubel och både ”Superstitious” och ”Cherokee” som ”Rock the Night” får publiken att tänka till. Här går dock sen bandet av scenen för att snabbt komma tillbaka till avslutningen med nya och blytung ”The Beast” samt en av de mest givna avslutningslåtarna i världshistorien – ”The Final Countdown”. Här blir jag dock lite besviken när det visar sig att Mic Michaeli inte själv spelar den berömda syntslingan i inledningen av låten. Det tycker jag borde vara en skyldighet att göra med tanke på låtens status som uttjatad klassiker. Men på tal om klassiker så kan jag inte låta bli att vara lite missnöjd ändå med att inte ha fått varken ”Seven Doors Hotel”, ”Carrie” eller ”Prisoners in Paradise”. Men det är väl tyvärr priset man får betala för att bandet spelar mycket nya låtar.

På scen för sig bandet världsvant och med Sveriges egen David Coverdale, Joey Tempest, i bandet så är det svårt att misslyckas. Han sjunger riktigt bra och mickstativet snurrar han friskt med som vanligt. Han och bandet bjuder kanske inte på någon banbrytande föreställning men väl en underhållande konsert som var mycket njutbar.

Tanken var nu att gå från smör till taggtråd och kolla in vad Attila Csihar och anhang i Mayhem skulle hitta på när de nu började spela på Bandit Stage men varken fötter eller skalle var inställda på att kolla på black metal. Jag har dessutom sett hela deras show i mörker vid ett tidigare tillfälle så jag kände att jag inte gick miste om allt för mycket. På avstånd, sittandes i öltältet, hör vi hur bandet manglar på och Hellhammer levererar festivalens kanske snabbaste dubbeltramp som smattrar likt en automatkarbin på vansinnesuppdrag. Även om det faktiskt lät riktigt bra om Mayhem så kändes det ändå rätt att vila upp sig lite inför festivalens sista artist. Medan vi sitter och väntar på detta så invaderade polska dödsmetallplutonen Vader scenen inne i gasklockan och det var så många som ville se bandet att flertalet inte kom in. En av mina vänner lyckades dock ta sig in och rapporterade om en galen spelning på gränsen till vansinne.

Men så var det då dags för festivalens stora affischnamn, Slash, att visa upp sig. Med sig har han ruskigt duktige sångaren Myles Kennedy (Alter Bridge) och bandet The Four Faces of Radio (om jag uppfattar namnet rätt) som alla håller hög klass och smälter ihop bra till en enhet. Men det är ju naturligtvis den gamle Guns N’ Roses-gitarristen som står i centrum även om han själv kanske inte vill det.

Tillsammans drar de sen igång ett fullspäckt set med det bästa från Slash långa karriär. De inleder med ”Ghost” från Slashes senaste självbetitlade soloplatte och ”Mean Bone” från tiden med Slash’s Snakepit. En småtrevlig men trevande inledning. Men redan under låt nummer tre och fyra stiger jublet då Guns N Roses-klassikerna ”Nightrain” och ”Rocket Queen” ljuder ut över en månghövdad publik. Solonumret ”Back From Cali” följer sedan innan dom till min stora överraskning lirar Velvet Revolvers ”Sucker Train Blues”. För mig är det helt klart det överlägset bästa bandet gitarrlegenden ingått i och jag trodde inte han skulle spela något från den tiden. Men jag skulle få mer visade det sig. Dom hinner dock klämma till med Guns N Roses bästa låt, den gåshudsframkallande ”Civil War”, innan det återigen var dags för lite mer Velvet Revolver i form av svängiga ”Dirty Little Thing”. Efter denna urladdning följde sen två solonummer i form av ”By the Sword” och svängiga ”Nothing to Say” som är mycket bra men drog ner lite på den glöd bandet och publiken byggt upp tillsammans. Det ändras dock snabbt när publiken får höra de välkända tonerna från ”Sweet Child O’ Mine” och faktiskt att efterföljande Altar Bridge-låten ”Rise Today” får ett mycket fint gensvar. Att alltihopa sen avslutas med Velvet Revolvers ”Slither” och Guns N Roses ”Paradise City” känns som en perfekt avslutning på festiviteter. Jag hade mer än gärna sett att de spelade ”Doctor Alibi” från senaste soloplatte men å andra sidan är det nog bara Lemmy som kan göra den rättvisa.

Som ni märker var det inget större fel på låtvalen trots mitt smågnällande på slutet och bandet skötte sig med bravur. Att kompbandet får finna sig i att stå i skuggan förstår man ju men jag tycker ände dom gjorde ett kanonjobb med att backa upp Slashes gitarrspel. Slash var för övrigt på ett strålande humör och snurrar runt lite överallt på scenen och bjuder på ett snyggt gitarrspel.

Dock är jag både imponerad och lite småbesviken på Myles Kennedy. Att han är en fullfjätratad frontman råder det inga tvivel om men varför måste han anstränga sig så för att låta som originalsångarna från respektive band Slash spelat med? Han låter bättre än Axl Rose på Guns N Roses-låtarna och bättre än Scott Weiland när det liras Velvet Revolver men varför använder han sig inte av sin egen röst fullt ut? Han har en fantastisk röst som kommer till sin rätta först då dom spelar låtar där han är originalsångaren. Jag hade velat ha mer av Myles egna röst helt klart. Men oavsett så är detta potpurri från Slash karriär oerhört underhållande och festivalen kunde knappast ha avslutats på ett bättre sätt.

The Crown 7/10
Crucified Barbara 6/10
The Haunted 8/10
Triptykon 5/10
Cannibal Corpse 6/10
Europe 7/10
Slash 8/10

Slash och grabbarna tackar för sig och det var bara att konstatera att en av de bästa festivalerna jag besökt var slut. Getaway-ledningen har gjort ett strålande jobb med allt från sittplatser till det riktigt bra ljudet. Alla verkade trivas oerhört bra och det var enbart glada miner överallt som sagt. De få sakerna jag skulle vilja ändra på till nästa år har jag redan tagit upp i ingressen men jag ser gärna att det trycks upp något form av programblad med spelschema och kanske en översiktskarta så man lätt hittar toaletter (mer toaletter tack) och sjukvårdstält och så vidare. Annars vill jag inte att de ändrar på någonting för som sagt – detta kan ha varit den bästa festivalen jag någonsin har besökt.

Getaway Rock Festival
Gasklockorna, Gävle – 8-10 Juli 2010
Text & Foto: Ulf Classon

Slottsskogen Goes Progressive

21/8 -2010 Villa Belparc

Text & Bild Conny Myrberg

Slutligen några korta ord om föreningen GARF 's årliga festival "Slottsskogen Goes Progressive" vilken nu kommit upp till den imponerande 11é upplagan. Tidsplanen var som vanligt hårt styrd med hänsyn till spelplatsen Villa Belparc's övriga verksamhet, ljudnivån på max 100 db skulle också den hållas.

Som bruklig var band från olika musikstilar inbjudna och nivån på dessa höll liksom de senaste åren idel hög klass. Genesis covers av bästa rang inleder med gruppen Lone Star Retractor , med en timmes spelning vilken kändes i kortaste laget (tidsbristen) var publiken med från start. Från Holland kom sedan skön neoprog av symfonisk karaktär. Fick tillfälle att bekanta mig lite extra med dessa gentlemen då flera av dem huserade hemma hos mig ett par timmar innan det var dags att bege sig till Slottsskogen. Ett fan som jag är till Queen fick jag här reda på att gruppens vokalist Mark Smit även är med i ett Queen coverband kallad Miracle, dock ej som sångare. Simon Says är ingen nyhet bland oss Garfare då de gett bejublade spelningar bl.a på Musikens Hus och Artrock i Stadsträdgården/Lidköping, här var inget undantag. Hårdare takter kommer sedan från norska Leprous där både growl och skönsång blandas i angenäm mix. Sista akten även de från norge nämligen Airbag presenterade en enda stor rysning av njutbara toner, jo dessa ser och hör jag gärna fler gånger. Festivalens signum är nog ändå den goa stämningen.

G.A.R.F. presenterar 11:e upplagan av:

SLOTTSSKOGEN GOES... Progressive 2010

21 augusti
kl. 15:00
Villa Belparc

Fri entré
www.artrock.se

Airbag - No
Leprous - No
Simon Says - swe
Knight Area - NL
Lone Star Retractor - swe

TRIMMERIET
Studie främjandet
musik
Göteborgs Stad Kultur
MOKS

